

Giới thiệu Cuồng Ma Sủng Nữ

Truyện Cuồng Ma Sủng Nữ của tác giả Trương Tiểu Lộ là một truyện ngôn tình. Hần là “Ám Dạ Chi Vương” nắm trong tay quyền lực tối cao của thế giới hắc đạo trên toàn thế giới

Hần là một người tính tình cuồng bạo, lãnh khốc vô tình, uy nghiêm và vô cùng tàn bạo. Hần tà ác như ma vương nhưng lại có ngoại hình “tuần mỹ như thiên thần.” Lam Thuý Nhi - Nàng là nữ tazan, nàng là công nương công chúa tóc dài Rapunzel, nàng là công chúa bạch tuyết?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Ám Dạ Môn: tổ chức vô cùng to lớn, thế lực to lớn tới mức có nguyên một đội quân tinh nhuệ hung mạnh, cơ sở vật chất nhà xưởng, chế tạo cùng buôn bán các loại vũ khí tiên tiến nhất, vũ khí vi sinh vật dùng để bồi dưỡng kỹ năng cũng được nghiên cứu và tiềm thử nghiệm cho các thành viên là đặc công và sát thủ.”Ám Dạ Môn” đặc công với tên gọi “Dạ Sát”(hana: đoạn này ta đọc mãi mà cũng không hiểu lắm...chep)

Đây là nguyên nhân khiến cho khắp các nước trên thế giới không ai dám coi thường tổ chức này. Nó chính là tổ chức chuyên ám sát lớn nhất trên toàn thế giới. Thậm chí có một số quốc gia trên thế giới không thể tự mình hoàn thành kế hoạch ám sát đã phải cạy nhờ tới thế lực của Ám Dạ Môn mới có thể hoàn thành. Ám sát, phá án, mua bán vũ khí đạn dược, các nghiên cứu vũ khí bí mật, vũ khí sinh hoá được giao dịch với Ám Dạ Môn không chỉ là một đối tượng thương nhân hay những tập đoàn bình thường mà nó mang quy mô của cả một quốc gia, thậm chí là cả những quốc gia hùng mạnh nhất trên thế giới cũng đã từng nhờ qua “Ám Dạ Môn”

Cho nên, khi một quốc gia có thể mượn được sức mạnh của Ám Dạ Môn thì không khác nào tìm được chỗ dựa vững chắc nhất trên thế giới.

Mà nay ở Ám Dạ Môn, đương nhiệm môn chủ Lam Điện Diễm là người lãnh khốc vô tình, thiên hạ vô địch ! Làm cho địch nhân nghe tin đã sợ mất mật!

Lam Điện Diễm được cho là người mà ngay cả ma vương đều phải sợ hãi ba phần, cả người phát ra hơi thở lạnh lùng như đến từ địa ngục, tính tình lại tàn bạo như hỏa địa ngục cuồng sư! Khuôn mặt tuần mỹ thần tiên cũng phải cảm thấy không bằng, toàn thân đường cong lại kiên cường giống như dụng cụ điêu khắc tạo nên thành một tuyệt mỹ nam tử. Hần, là người đứng đầu thế giới, hần tuy rằng chỉ xuất hiện ở Ám Dạ Lý, nhưng lực lượng ẩn nấp trên toàn thế giới đủ để đảo điên thế giới với sức ảnh hưởng có thể xem với một quốc gia vô cùng hùng mạnh.

Hồ sơ trích ngang của Hần luôn mơ hồ:

Lam điện diễm—

Thân cao: 188.

Thể trọng: tám mươi lăm kg.

Am hiểu: bắt, triệt quyền đạo, đấu kiếm, cự ly xa bắn, phá, dụng độc, phản nham. (Hana: cái này hana chưa tìm ra thông tin a)

Nơi sinh: không rõ.

Nơi ở : An Thành.

Tính cách: lãnh huyết. (lãnh khốc vô tình, tàn bạo khát máu)

Chuyện yêu thích nhất: giết người.

Chuyện ghét nhất: bị nữ nhân đeo bám.

Sở đoản: không có.

“Nhất cấp dạ sát ” là thành phần sát thủ cấp cao nhất ở Ám Dạ Môn, Ám Dạ môn mỗi một người đều là những đứa trẻ mồ côi trên khắp thế giới qua nhiều vòng tuyển chọn và huấn luyện khắc nghiệt vượt qua địa ngục để trở về và trở thành tinh anh trong Ám Dạ Môn, trở thành những sát thủ vô hình trên toàn thế giới.

Phía dưới là giới thiệu về nghĩa tử cùng nghĩa nữ (hana: ta thấy đề thế này hay nên không đổi) của Lam Điện Diễm . Cũng chính là những tinh anh của “nhất cấp dạ sát”:

Phong—

Giới Tính: nam

Tuổi: 18 tuổi.

Đến từ: Âu Châu.

Khả năng: bắn.

Chiều cao: 180(tiếp tục phát triển.)

Tính cách đặc điểm: ngoại lãnh nội lãnh điển hình “Lãnh huyết sát thủ “.

Lôi —

Giới Tính: nam

Tuổi: 17 tuổi.

Đến từ: Thái Lan.

Khả năng: quyền anh.

Thân cao: 178, (tiếp tục phát triển.)

Tính cách đặc điểm: tiểu lí tàng đao “Cười mặt sát thủ “.hana:(nụ cười chết người.ta thích à nha)

Điện —

Giới Tính: nam

Tuổi: 17 tuổi.

Đến từ: trung quốc.

Khả năng: phá.

Thân cao: 178(tiếp tục phát triển.)

Tính cách đặc điểm: tao nhã nho nhã “Nho nhã sát thủ “.

Vũ —

Giới Tính: nữ.

Tuổi: 18 tuổi.

Thân cao: 170

Đến từ: không rõ, nhưng lớn lên ở trung quốc , mang trong mình hai dòng máu(hana:có thể gọi là con lai haha)

Khả năng: không thủ đạo, đấu kiếm.

Tính cách đặc điểm: quyến rũ động lòng người “Yêu mị sát thủ “.

Cuộc đời nguyện vọng lớn nhất: có thể nắm bắt được trái tim của dưỡng phụ Lam Điện Diễm. (có vẻ như nguyện vọng lớn nhất lại không bao giờ có khả năng thành hiện thực.)

Vân —

Giới Tính: nữ.

Tuổi: 17 tuổi.

Thân cao: 166.

Đến từ: nhật bản.

Khả năng, dịch dung (hana: cái này hana thấy hình như là khả năng thay đổi hình dạng thành bất cứ ai...me cũng mún a)

Tính cách đặc điểm: nhu thuận lạnh lợi “Oa nhi sát thủ”.

Bọn họ có chung một đặc điểm với Lam Điện Diễm: lãnh huyết vô tình!

“Nhất cấp dạ sát “trụ sở chính là căn cứ Âm Nguyệt đảo.

Âm Nguyệt đảo là căn cứ huấn luyện quan trọng nhất của Âm Dạ Môn, ở An Thành phía đông biển Đông có một toà lâu đài đơn độc. Diện tích lên tới một vạn năm ngàn kilomet vuông. Trên đảo trừ toà lâu đài đồ sộ thì chỉ có Ôn Tuyền sơn trang, là nơi cất chứa mấy trăm cái phi cơ trực thăng, ngoài ra còn có căn cứ có diện tích huấn luyện khổng lồ, bao gồm sân huấn luyện, bạt ngàn rừng nguyên sinh, bãi cát đá vô cùng nguy hiểm.

Phía dưới đáy của Hải đảo còn có kho chuyên chứa hàng chuyên dụng như vũ khí, đạn dược..., hải đảo bốn phía đầy đặc vệ tinh định vị hệ thống ngăn chặn sự tiếp xúc của bên ngoài với bên trong và bảo đảm an ninh của đảo. Người bình thường tuyệt đối không có khả năng xâm nhập lên đảo.

Đây là Âm Nguyệt trên đảo gió êm sóng lặng.

Bên trong rừng cây che khuất hầu hết ánh nắng, hơi thở âm trầm u ám bao phủ ở bốn phía.

Chạm vào! Chạm vào! Chạm vào!

Vài tiếng liên tiếp vang lên, vang vọng trong rừng cây.

Vài tiếng dã thú phát ra thống khổ tê rống, thẳng hướng tận trời.

Điện khê thờ, nhìn đối phương phía trước đồ trong vũng máu là một con sói khổng lồ, biểu tình không thay đổi, ngữ khí cũng lạnh lùng “dã thú đã được thuần hoá làm dã tính dần biến mất, dùng để luyện bắn đã muốn không còn hứng thú.”

Phong ánh mắt lạnh lùng vỗ vỗ vai Điện nói: “Nếu không tuần sau chúng ta đến Á Mã Tôn đánh giá một chút, thế nào?”

Điện gạt cánh tay đang khoắc trên vai xuống lạnh lùng nhìn xa, khóe miệng ẩn ẩn lộ ra mỉm cười, “Chờ tới khi nhiệm vụ chấm dứt rồi nói sau.”

Lôi tươi cười đi tới nhìn Vân đứng cách đó không xa nói: “Đây chính là người lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ, thấy thế nào? Lo lắng sao? Cái kia phi cơ trực thăng... Không thành vấn đề đi.”

Vân mượt mà giống như ngọc khuôn mặt lộ vẻ ôn ôn nhu nhu ý cười, nhanh chóng giơ lên súng lục và lên cò súng, “Suru “Một tiếng! Viên đạn trượt qua tai Lôi!

Một tiếng thê thảm kêu to.

Một chú chim nhận theo không trung rơi xuống.

Lôi biểu tình như trước, không một tia sợ hãi, sắc mặt như trước lộ vẻ mê người cười cười, vươn tay sờ sờ lỗ tai mình. Vừa rồi viên đạn kẻ sát nó trượt quá, có cảm giác thật lạnh lẽo.

“Thật đúng là không thể coi thường oa nhi của chúng ta nga!”

Vũ khê chơi đùa mái tóc dài của mình, ngoại hình xinh đẹp phát triển cân đối, mang tất cao cùng boot đi tới nói: “Mặc kệ như thế nào chỉ cần có thể cùng Blue chung một chỗ không gì là không thể.”

Vũ còn chưa nói hết câu mọi người bỗng tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Vũ nhìn về phía người đang đi tới, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lam Điện Diễm dáng người cao lớn giống như ma vương đến từ địa ngục, cả người toả ra khí thế lạnh người làm cho người ta thờ cũng không dám thở mạnh bước đến.

“Các người đang làm gì ở đây?” Thanh âm lãnh đạm nhưng mang theo ý lạnh vang lên khiến mọi người lạnh người.

Những người khác đều không nói gì, chỉ có Vũ khê mở đôi môi đỏ mọng, chậm rãi tới gần Lam Điện Diễm, quỳ rũ ôm cánh tay rắn chắc của hắn trong ngực. Dịu dàng nói:

“Blue, chúng ta...”

Lam Điện Diễm dang tay hất tay và người Vũ đang dán vào mình ra, vì lực dung hơi quá khiến cho Vũ ngã xấp xuống một bên.

Mà mọi người nhìn cảnh này đã quen nên không ai có phản ứng, không có một chút nhú mày.

Phong mở miệng, ngữ khí cũng lạnh lùng, “Blue chúng ta biết sai rồi.”

Mặc kệ trong trường hợp nào, trừ khi bắt buộc nếu không không cho phép đàm luận chuyện ai chấp hành nhiệm vụ hay không. Đây là môn quy quan trọng của Âm Dạ Môn!

Lam Điện Diễm lạnh lùng quét ánh mắt lạnh lùng liếc mọi người một cái.

“Đi theo ta!”

Mọi người nhìn nhau, không biết Lam Điện Diễm sẽ trừng phạt họ như thế nào .

Lam Điện Diễm đưa năm người bọn họ lên một du thuyền xa hoa rồi cẳng, du thuyền chạy được một đoạn Lam Điện Diễm mắt lạnh nhìn năm người giọng nói không mang theo một tia cảm tình ra lệnh: “Nhảy xuống đi, bơi vòng quanh hải đảo một vòng. Không cần nghĩ bất cứ điều gì . Thuyền vẫn sẽ đi theo các ngươi. Nếu thể lực không thể đáp ứng vậy chờ cá mập tới đưa đi . Không có mệnh lệnh của ta ai cũng không cho phép ra tay cứu giúp.”

Trời ơi.một vạn năm trăm kilomet vuông hải đảo, đi một vòng ít nhất cũng mất ba ngày ba đêm!

Nhưng Phong, Lôi, Điện, Vũ, và Vân, không một chút nhú mảy, nhanh chóng nhảy vào trong biển, hướng về cùng một phía bơi đi.

Lam Điện Diễm cũng không buồn liếc mắt xem bọn nhỏ lấy một lần, đôi mắt lạnh như băng vẫn không có một tia cảm tình

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người Cha Lãnh Khốc Từ Trên Trời Rơi Xuống!

Rõ ràng là ban ngày, lại giống như đang bị màn đêm hung ác bao quanh!

Cho dù là ở Phi Châu thì cái thời tiết này chắc là thời tiết khắc nghiệt nhất thế giới mất! Cuồng phong mưa rào, sấm chớp đùng đùng! Từng tầng mây đen tầng tầng đè xuống, vô cùng đen tối bao phủ tất cả!

Đối với Lam Điện Diễm mà nói thì việc điều khiển một chiếc trực thăng không thành vấn đề.có điều trong tình huống hiện tại thì đúng là đang làm khó hẩn mà !

Chết tiệt! Mấy đứa tiểu quỷ kia đưa tới cho hẩn một chiếc trực thăng hỏng! Dưới tình thế cấp bách hẩn chỉ có cách nhảy dù xuống, thật may ngay bên dưới là một con suối khá lớn,nếu không hẩn chỉ có thể tự mình thì tiếp tục chống trụ với rắc rối đang xảy đến .

Tệ nhất là hệ thống tránh sét của máy bay cũng đúng lúc này lại hỏng!

Răng rắc!

Một tia chớp chói mắt lại, một tiếng sấm, cánh máy bay hỏng rồi!

Máy bay kịch liệt chiến đấu trong màn mưa giông vẫn cố bay loạn choạng, Lam Điện Diễm nín thở cố gắng trấn tĩnh, bằng vào kỹ thuật điều khiển trực thăng cao siêu hẩn đang cố gắng ổn định tình hình khẩn cấp hiện thời của máy bay đồng thời hướng đôi mắt ưng xuống phía dưới thăm dò địa hình, tìm kiếm địa thế có thể giúp hẩn nhảy dù xuống .

Nhìn xuống phía dưới chỉ thấy một mảng rừng rậm núi cao, hệ thống định vị cũng không còn hoạt động. Lam Điện Diễm lúc này cũng không thể xác định nổi rốt cục mình đang ở phương trời nào!!!

Răng rắc! Lại một tia chớp loé lên sau một tiếng sấm!

Trong Cabin lửa đã bắt đầu lan tới! Lam Điện Diễm rủa thầm một tiếng nhìn hệ thống máy bay gần như đã bị phá hủy hoàn toàn!

Lam Điện Diễm lạnh lùng một mặt cố giữ trực thăng trong trạng thái cân bằng nhất có thể, một mặt cố gắng khắc phục những thiệt hại đang ngày một lan rộng trong cabin điều khiển! Không có một việc có thể làm khó Lam Điện Diễm!

Cho dù cánh máy bay đã bị hủy vì sét đánh trúng,hệ thống điều khiển cũng cơ hồ bị phá hủy hoàn toàn.Phía trước là con bão khủng khiếp với muôn vàn tia sét chỉ trực đánh vào thân máy bay,đánh thẳng vào Lam Điện Diễm. Giờ đây hi vọng cuối cùng của hẩn chính là có thể tìm thấy vị trí thích hợp để đáp xuống .

Không biết lại bay bao lâu, phía dưới vẫn không có gì thay đổi, vẫn những cánh rừng rậm rạp thế nhưng máy bay đã sắp không thể trụ nổi,gần như rời ra từng mảnh!

Ầm !!!

Lại một tiếng sấm! Máy bay lại kịch liệt lay động ! Lam Điện Diễm tự cười khổ, một ngày bị sét đánh trung hai lần, ông trời thật đúng là quá yêu thương hắn rồi!

Bất quá, hắn là Lam Điện Diễm! Ngay cả ma vương đều phải sợ hãi hắn ba phần! Mất lạnh nhìn xuống phía dưới, vẫn không có gì thay đổi, vẫn một màu đen u tối, Lam Điện Diễm không chút do dự, kiểm tra chắc chắn một lần nữa sau đó tiến tới giữa máy bay mở cửa nhảy xuống dưới, hướng mặt đất rơi xuống...

Khi Lam Điện Diễm mở mắt ra thì thấy một đôi mắt với con ngươi đen tuyền trong suốt như thủy tinh đang nhìn chăm chăm vào mình giống như đang nghiên cứu một sinh vật lạ.

Có một phút Lam Điện Diễm đã nghĩ có thể mình đã chết và đang ở thiên đường và đang gặp được thiên sứ . Kìa là một đôi mắt đen láy trong suốt đang mờ trùng trùng nhìn vào hắn, con ngươi đen sâu thẳm giống như nước hồ kia khiến tim hắn đập thình thịch thình thịch !

Ngay sau đó Lam Điện Diễm tự nguyện rửa chính mình. Cũng không phải vì chủ nhân của đôi mắt kia là một tiểu nữ nhi thoát nhìn chỉ mười lăm mười sáu tuổi mà là vì ác ma vốn không có “Trái tim“, cũng không thể có “Trái tim“! Lại càng thêm không thể có chuyện một ác ma như hắn “Động tâm” !

Phút chốc mắt hắn lại lạnh lùng như thường nhìn tới đối phương là một cô bé người Châu Á, tóc đen da trắng, trong sang thuần khiết, chiếc váy trắng cùng với mái tóc đen dài tự nhiên dài tới thắt lưng được buộc lại một cách tùy ý rồi tung phia sau đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ ngạc nhiên vô cùng giống như tai họa vừa xảy đến vậy. Bảy phần thơ ngây xinh đẹp, ba phần hồn nhiên tươi trẻ . Nhất là đôi mắt đen lúng liếng với con ngươi đen to sâu thẳm như hồ nước . Đường như bất kỳ ai chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy một lần thôi sẽ bị ánh nước trong đôi mắt ấy nhấn chìm mãi mãi!

Lúc này đây thiếu nữ xinh đẹp đang trong ngồi trên người hắn trong một tư thế vô cùng mờ ám không hề bị đôi mắt mang theo ánh nhìn tàn bạo như phát ra những tia lửa như tới từ địa ngục của Lam Điện Diễm dọa cho sợ hãi, Nàng khẽ cúi người xuống, trọn to hai mắt theo dõi hắn, cùng lúc đó sử dụng đôi tay nhỏ bé dường như không có cả xương ra sức nắm lấy hai má của hắn, sau đó xoa xoa lỗ tai hắn, khẽ chạm chạm vào mí mắt hắn. Tò mò nghiên cứu ngũ quan của hắn một cách vô cùng chăm chú. Quả thực giống như đang chơi trò chơi búp bê của các bé gái.

“Nga? Nga? ... Di? ... Di?” Thiếu nữ xinh đẹp mở to mắt nhìn thẳng vào hắn như đang muốn nghiên cứu sinh vật lạ là hắn, miệng thỉnh thoảng phát ra những âm thanh vô cùng kỳ dị . Bất quá , thanh âm này thật sự dễ nghe một cách thần kỳ .

Lam Điện Diễm khó chịu nhăn nhó đôi chân mày đen rậm, ánh mắt không mang theo một tia cảm tình bắt đầu mất kiên nhẫn giống như núi lửa chuẩn bị phun trào đốt cháy mọi thứ xung quanh! Nhưng không biết vì sao dòng dung nham này bình thường đã phải phun trào đầy uy lực và mạnh mẽ thế mà trong lúc này chỉ sôi sục chứ không hề bùng nổ .

Nếu bình thường, hắn đã sớm đem nữ nhân chạm vào hắn ném tới tây bá lợi á* mà đừng mong trở về! Nhưng lúc này đây khi đôi tay bé nhỏ kia chạm vào hắn ngay cả ý muốn chán ghét hay đẩy ra cũng không hề có! Đôi mắt bình thường như của hoa long kia giờ đây thoáng ẩn hiện một tia kiên nhẫn mà ngay cả chủ nhân đôi mắt cũng không phát hiện ra!

*(hana: cái này hana tìm hiểu thấy hình như là một địa danh nào đó của Nga thì phải)

Kiên nhẫn ? Từ trước tới nay trong từ điển của Lam Điện Diễm chưa từng xuất hiện qua từ này .

Đôi tay ma quỷ kia sau khi đã nghiên cứu kỹ lưỡng ngũ quan của hắn giờ đây đang tiếp tục lần xò xuống phía ngực hắn xem xét áo hắn ! Tiểu nữ nhi tò mò nghiên cứu khuôn ngực rắn chắc của hắn, đôi tay ma quái hết chà xát, xoa bóp nhẹ nhàng rồi lại khẽ dung những ngón tay xinh xắn kêu kêu gãi gãi đầy hứng thú.

Chết tiệt! Đây là cái tình huống quái quỷ gì đây ? Đường đường là môn chủ của Âm Dạ Môn, giết người không chớp mắt, được biết đến như là ma vương đến từ địa ngục giờ này đang bị một cô bé “Phi lễ ” hay sao ?

Lam Điện Diễm hô hấp bắt đầu rối loạn, ngực phập phồng, đây là điềm báo trước cho cơn giận sắp bùng phát của hắn ! Mà ngay sau đó Lam Điện Diễm càng thêm căm tức hơn khi cơ thể hắn bỗng nhiên không biết vì sao lại phản ứng với hành động này của cô bé!

“Đáng chết ! Đừng nhúc nhích !” hắn hét lên . Tiếng hét giống như của ma quỷ làm người ta sợ hãi. Lam Điện Diễm cuối cùng không kiềm nén được bùng phát lửa giận bùng bùng .

Nhưng là thanh âm uy nghiêm của hắn dường như không hề khiến cô bé sợ hãi, nàng vẫn tiếp tục nghiên cứu “sinh vật lạ” từ trên trời rơi xuống ngay trước mắt .

Cô bé khẽ nhíu mày, Di? Phía bên dưới sao lại có vật gì cứng cứng nha! Thật là cứng nha.

“Chết tiệt ! Người đang làm gì?” Lam Điện Diễm khó khăn ngẩng đầu, giận dữ hét lên nhưng không biết sao trong thanh âm có chút khàn khàn !

Đôi mắt to đen lúng liếng khẽ nháy mắt, hàng mi cong cong chớp chớp đẹp như cánh bướm khẽ động, cô bé vẫn tiếp tục xoay xoay nhích nhích về phía trước, tiến tới ngồi lên bụng Lam Điện Diễm.

Đáng giận!

Lam Điện Diễm như thế nào lại không tự chủ được cổ họng phát ra những thanh âm trầm thấp đầy từ tính khiến hắn cũng cảm thấy giật mình.

Thế nhưng tiểu nữ nhi kia lại giống như đã phát hiện ra một kho báu vật, khẽ vươn tay vuốt vuốt yết hầu hắn.

“Chết tiệt! Dừng tay!” Lam Điện Diễm tức giận vươn cánh tay định mang “Hoa nhỏ sứ” (hana: bông hoa bé nhỏ đầy mị lực hấp dẫn thì phải) đáng ghét kia túm lại ném thẳng một bước tới Thái Bình Dương luôn nhưng cô bé kia lại nhanh hơn hắn một bước, thoáng chốc nhảy dựng lên khỏi người hắn. Hơn nữa đột nhiên phát hiện ra điều kỳ lạ trên cơ thể hắn thì sợ hãi kêu lên:

“Trời ơi, đàn ông..... Người là một người đàn ông nha!” Hướng ánh mắt tuyệt đẹp mang theo ánh nhìn hoảng hốt sợ hãi rồi vụt sáng rõ ràng nói: “Trời ạ, Không lẽ đây là người con trai trong truyền thuyết sao?”

Lam Điện Diễm sắc mặt đã muốn chuyển thành màu đen! Hắn hung hăng cắn chặt răng, hung hăng trừng mắt nhìn người con gái trước mặt hắn!

Chết tiệt! Vấn đề này còn cần phải bàn cãi hay sao? Hắn đương nhiên là đàn ông! Hơn nữa còn là người đàn ông được xem là cực phẩm trong số những người đàn ông trên toàn thế giới này!!!

Hắn Lam Điện Diễm sống đến ba mươi tuổi chưa từng có bị người khác hoài nghi hắn không là đàn ông chân chính!

Lam Điện Diễm muốn đứng lên đột nhiên một trận đau nhức dấy lên, chết tiệt! Cánh tay của hắn là bị thương không nhẹ nha!

Cô bé kia thấy Lam Điện Diễm bộ dáng đau đớn vội vàng tiến tới muốn giúp nâng hắn dậy, đồng thời như chợt nhớ tới điều gì đó chợt sợ hãi kêu lên “Cha”

Lam Điện Diễm vươn cánh tay thô lỗ quát lên:

“Cút ngay! Ta không phải cha người!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tội Ác Tày Trời.

Cô bé hoảng sợ, lúc này đây đôi mắt xinh đẹp to tròn kia nước mắt như ngọc dâng lên chỉ trực tràn ra nơi khoé mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ủy khuất, khuôn mặt khẽ nhăn tạo nên bộ dạng giống như bị chủ nhân vứt bỏ xem ra thật đáng thương.

Lam Điện Diễm đột nhiên cảm thấy như chính mình vừa gây nên tội ác tày trời gì đó vậy! Trong lòng cảm thấy có điều gì đó khó nói, không, hắn mỗi ngày đều làm ra những chuyện “tội ác tày trời” nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy áy náy như lúc này đây.

Hắn không khỏi hoài nghi chính bản thân mình khi rơi tự do từ trên cao mấy ngàn thước ngã xuống đất có phải hay không nào đã bị chấn động khiến đầu óc hắn có vấn đề rồi không à!

Hắn khẽ nhăn nhó hang chân mày, bỏ qua sự khó chịu trong lòng lúc này, Lam Điện Diễm thô lỗ lại không mất đi sự uy nghiêm hỏi nàng: “Nơi này là chỗ nào?”

Cô bé hít hít mũi, nước mắt lại càng không tự chủ chảy xuống khẽ nói: “Nơi này là nhà của ta. Người... Người thật sự không phải cha của ta sao?”

“Nhà của người?” Lam Điện Diễm hỏi lại. Chết tiệt! Đầu lại dấy lên một cơn đau, không biết là do khi nãy ngã xuống hay là do bị cô bé này làm cho điên đầu. Lam Điện Diễm xoa xoa cánh mũi khẽ thở, không nhẫn nại nói tiếp: “Người đã nhận lầm người! Ta không phải là cha của người!”

Cô bé xinh đẹp đôi mắt to hoàn toàn vô hồn mất đi thần thái. Gục đầu xuống nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi...”

“Ta là nói... Nơi này tên gọi là gì?” Lam Điện Diễm cố tình không quan tâm trong lòng có điều khác thường, nhẹ giọng hỏi. Nhìn lại chính mình, những vật mang theo trong người toàn bộ đã bị phá hủy sau cú ngã khi nãy. Ngay cả hệ thống điện tử định vị trên cổ tay cũng bị phá hỏng! Tình huống này quả thật chưa từng xảy ra với hắn!

Cô bé lắc đầu. Không rõ Lam Điện Diễm muốn nói cái gì.

“Shit!”

Nhìn cô gái giương đôi mắt to bộ dạng khó hiểu khiến Lam Điện Diễm không nhịn được khẽ mắng một câu! Cố nén thân thể đau nhức lao đảo đi về phía trước.

Cô gái nhìn Lam Điện Diễm, thấy hắn biểu hiện đau đớn tiến lại thì khẽ chớp chớp mi, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn khẽ nhăn lại giống như nỗi đau Lam Điện Diễm đang gặp phải tất cả đã được chuyển rời qua thân ngọc của nàng .

Lam Điện Diễm đi được vài bước thì phát hiện cô bé kia đang đi qua trái qua phải, phía trước phía sau hắn, cẩn thận đi vòng quanh hắn.

Lam Điện Diễm vẫn lạnh lùng như trước không thèm quan tâm tới cô bé , coi cô bé chỉ như không khí xung quanh .

Nhưng cô bé “Không khí” kia lại ở cạnh người hắn nhỏ giọng thì thầm : “Cái kia... Ta đến giúp ngươi”

Lam Điện Diễm dừng chân hướng ánh mắt lạnh lùng đánh giá một chút về cô bé yêu kiều xinh đẹp nói : “Ngươi cho rằng ngươi có thể giúp gì cho ta?”

Cô bé khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói : “Ta có thể gọi bạn của ta đến giúp ngươi.”

“Bạn của ngươi ?”

“Đúng vậy ! Tên của hắn tiểu ngoan , hắn là sủng vật đáng yêu của ta. Ngươi nhất định sẽ thích nó .” (hana : oạch ...bó tay)

Lam Điện Diễm quả thực muốn giết người ! Trời biết có phải bình thường hắn giết quá nhiều người hay không mà lúc này đây ngay đến “chúa Giê xu đại thúc” cũng muốn trêu đùa hắn, không tính tới chuyện khiến cho hắn rơi xuống nơi rừng rậm như Châu Phi này đã đành mà lại còn khiến cho hắn gặp phải nha đầu ngốc nghếch kia !

Lam Điện Diễm không để ý tới cô bé , thô bạo đẩy nàng đang đứng chắn ở trước thân mình ra . Cô bé thoáng sững sốt sau đó đưa hai ngón tay đặt trên miệng , thổi ra một âm thanh vang vọng .

Lam Điện Diễm thần sắc căng thẳng, căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm tham gia huấn luyện bỗng có linh cảm không lành , ngay lập tức ý thức được có một con quái vật rất lớn đang hướng về phía hắn lao tới!

Quả thực, đất dưới chân từ hơi hơi rung động dần dần biến thành đất rung núi chuyển!

Lam Điện Diễm theo bản năng sờ bên hông mình nhưng là đúng là đáng chết , ngay tới một cây đao nhỏ tùy thân cũng không biết đã đi về phương nào .

Lam Điện Diễm nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, hướng tới một gốc cây thô to bên dưới những tàng cây chạy chậm vài bước, đứng dậy nhảy, một tay bắt lấy cành cây, linh hoạt nhảy lên một nhánh cây khá vững chắc . Nhưng lại nhìn thấy cô bé kia vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Lam Điện Diễm chưa từng nghĩ qua tình huống này chỉ có thể ví như chuyện gà mẹ bảo vệ gà con. Hắn nhanh chóng nhảy xuống khỏi nhánh cây vững chắc, bắt chắp cánh tay đang bị thương, một tay nắm lấy cô bé đặt lên bả vai mình , một lần nữa nhảy lên nhánh cây lúc trước .

“Ngươi định làm gì?” Cô bé xoay qua, cau mày khó hiểu hỏi Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm che miệng cô bé lại kè miệng mình sát tai cô bé thấp giọng nói : “Cứu ngươi!”

Lam Điện Diễm không cho cô bé lên tiếng tiếp , quả nhiên, một cái đầu xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Lam Điện Diễm biết Voi hoang dã nếu bị chọc giận cũng sẽ vô cùng nguy hiểm .

Lam Điện Diễm buông miệng cô bé ra , từ trong lòng lấy ra một thanh “Thụy Sĩ mã tấu”. Cô bé lập tức kêu lớn lên : “Uy ! Ngươi định làm gì? Không cho phép ngươi làm bị thương tiểu ngoan của ta nha !”

Vừa hay lúc đó con Voi lập tức phát hiện ra cô bé, vài bước chạy tới gốc cây, ngẩng đầu lên, dựng thẳng cái vòi lên ngao ngao kêu.

Lam Điện Diễm khẽ nhăn hàng mày rậm, khó hiểu nhìn kia cô bé.

Cô bé hướng phía con Voi vẫy tay.

Voi kia vội vàng tiến sát hơn vào gốc cây, dựng thẳng cái vòi lên , cô bé chỉ cần khẽ thả người theo cái vòi voi thoát cái đã ngồi trên lưng voi . Nàng yêu thương vuốt vuốt da lưng voi , hướng lên phía hắn vẫn đang trên cây tự hào giới thiệu : “Đây là Tiểu Ngoan của ta , thế nào , nó rất ngoan phải không?”

Lam Điện Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, tay vừa rồi vì “cứu” tiểu nha đầu kia mà trên cánh tay máu đã bắt đầu chảy ra không ngừng . vậy mà hắn đã cứu phải cái gì đây, “ Nữ Tazan rừng xanh hay sao”???

Một cô bé như cô sao lại nuôi một con voi làm sủng vật cơ chứ????

Cô bé nhìn cánh tay Lam Điện Diễm máu đang chảy không ngừng , mày ngược lên, trên mặt lộ ra vẻ mặt đau khổ cùng cực, hướng phía hắn vẫy vẫy cánh tay, “Ngươi cũng mau xuống dưới đi, đến nhà của ta ta sẽ giúp ngươi xử lý vết thương kia một chút.”

Con Voi Tiểu Ngoan kia lại dựng lên cái vòi chuẩn bị làm thành thang trượt giúp cho Lam Điện Diễm trượt xuống . Lam Điện Diễm dờ khóc dờ cười, thả người nhảy lên phía sau lưng voi, vô tình nắm ngay vòng eo cô bé, theo thói quen ngữ khí uy nghiêm giống tướng quân nói : “Dẫn đường.”

Voi bắt đầu ngao ngao kêu hai tiếng!

Cô bé vỗ vỗ ra về đang an ủi nó, vì thế Tiểu Ngoan ngoan ngoãn mang theo trên lưng cái người xa lạ, hung ác, không có lễ phép kia, đi thẳng về phía nhà của chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gọi Ta Là Cha Đi.

Trải qua con bão khu rừng tan nát ra một hơi thở thật tươi mát. Ánh mặt trời xuyên thấu qua những tầng cây rậm rạp dường như có thể chiếu những ánh sáng loang lổ vào chỗ sâu nhất của rừng rậm.

Nơi này có lẽ là một khu rừng nguyên sinh cơ hồ như không có dấu vết của con người ở nơi đây.

Cười ở trên lưng voi Lam Điện Diễm để tùy ý cô bé càng ngày càng đưa hấn vào sâu trong rừng rậm bí ẩn, càng thêm núi đá chập trùng.

Cô bé giống như một tiểu tinh linh trong rừng, cũng không ngoan ngoãn ngồi phía trước người Lam Điện Diễm. Trong chốc lát ở trên lưng voi đứng lên, dùng tay bắc làm cái loa trên miệng học theo tiếng chim trong rừng kêu lên, rồi trong chốc lát lại đã vào cạp ngà voi hình bán nguyệt kia, thành thói lắc lư đôi chân nhỏ, gặp được bông hoa dại nhỏ xinh đẹp thuận tay ngắt xuống cái lên phía trên tai.

Lam Điện Diễm nhìn cô bé đang ngồi vắt vẻo nơi ngà voi lại thấy lòng mình khẽ nhảy, không hiểu vì sao lửa giận trong ngực hấn bắt đầu dấy lên.

Cô bé thành thói hừ hừ vẫn tiếp tục thu thập thêm những bông hoa dại bên thành vòng hoa.

Lam Điện Diễm lạnh giọng hỏi: “Người tên là gì?” Đây chính là lần đầu tiên trong đời hấn chủ động hỏi tên của một người con gái. Nếu như nàng cũng được tính làm một người con gái đứng theo nghĩa theo lời hấn nói.

“Thuy” Cô bé xoay qua đối diện với Lam Điện Diễm nở nụ cười thật tươi sáng, nụ cười kia như toả ra hơi thở nhu hoà như bãi cỏ xanh tươi mát.

“Người từ đâu tới?” cô bé hỏi lại. Không đợi Lam Điện Diễm trả lời, cô bé đột nhiên thu hồi nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tối lại giống như mặt trời bị mây đen che khuất ánh nắng, âm thầm thờ dài nhìn xuống nói: “Người thật sự không phải cha ta?”

Không biết tại sao tâm tình Lam Điện Diễm theo tiếng thờ dài của cô bé mà cũng trùng xuống. Lam Điện Diễm thế nhưng không có phủ nhận tâm tình của mình lúc này,

“Người tên gì?” Cô bé đột ngột trở lại vấn đề tên tuổi.

“Lam Điện Diễm”

“Lam Điện Diễm?” Cô bé kinh ngạc một chút sau đó mang vòng hoa khi nãy bên trên đầu mình nhanh chóng tới bên Lam Điện Diễm đang ngồi trên lưng voi đặt lên đầu hấn.

Một thoáng không khí tươi mát của thân thể mềm mại kia cơ hồ như đã chạm vào ngực hấn vô tình lại làm dấy lên điều gì đó khó hiểu trong tâm tình Lam Điện Diễm.

“Người...”

Không đợi Lam Điện Diễm kịp nói gì, cô bé lập tức lùi lại và đứng lên, đứng trên lưng voi, mũi chân kiễ lên, tay tạo thành mái che trước mắt che nắng nhìn về phía xa xa.

Thân thủ thật linh hoạt nha, đây chính là yếu tố quan trọng để một ai đó có thể trở thành thành viên của “Nhất Cấp Dạ Sát”. Lam Điện Diễm theo bản năng nghề nghiệp đánh giá cô bé. Tầm mắt vừa chạm đến đôi chân ngọc, ngực bỗng giống như có nuôi con cá chạch, vừa mạnh mẽ lại trơn trượt.

Cô bé chỉ vào phía trước nói: “Người xem, đã đến nơi rồi”

Lam Điện Diễm có chút cố sức di dời ánh mắt, nhìn về phía trước vẫn chỉ thấy một thác nước thật lớn, cau mày nhìn cô bé.

Nàng là Tôn Ngộ Không sao? Sao lại ở trong “Thủy Liêm động?”

Cô bé hì hì cười, chỉ chỉ thác nước phía trên.

Hướng theo phía cô bé chỉ nhìn lại lúc này hấn thấy phía trên đỉnh núi có một gốc cây thô to tính ra cũng tuổi cũng đến cả trăm năm, cũng được tính là một gốc đại thụ. Thân cây uốn lượn hướng lên trên giống như cao lên tới tận mây xanh. Dưới gốc đại thụ ẩn hiện một toà nhà nhỏ nhỏ kiến trúc đơn giản.

Có lẽ đây là nhà cô bé !!!!

Lam Điện Diễm nhìn cô bé. Hần nghĩ hẳn chắc chắn đã gặp phải một nữ Tazan!

Cô bé vỗ vỗ tai voi nói : “Nhanh chút đi, Tiểu Ngoan!”

Tiểu Ngoan ngao ngao vài tiếng rồi hướng về phía đỉnh núi chạy tới .

Thoáng cái đã tới nơi, đi vào phía dưới tàng cây, cây đại thụ này nhìn gần thật sự là đồ sộ hơn so với lúc nhìn xa khi nãy vài phần, cạnh chạc cây có một tiểu đình nhỏ kiểu dáng nhà gỗ . Lại hướng về phía trước tàng cây nhìn thấy là một căn nhà nhìn thấy ngay sự tinh xảo dạng “Nhà gỗ biệt thự”, cùng với tiểu đình kia có lẽ cùng một khuôn viên.

Tiểu Ngoan lại buông cái vòi xuống làm thành thang trượt, cô bé nhanh chóng nhảy xuống sau đó hướng phía Lam Điện Diễm vẫy vẫy cánh tay .

Tiểu Ngoan tuy không tình nguyện nhưng vẫn hướng tới Lam Điện Diễm buông cái vòi xuống, Lam Điện Diễm không chút cảm kích lập tức nhảy xuống khỏi lưng voi .

Cô bé lại hi hi cười, động tác vô cùng linh động lôi kéo đám dây như cái thang dây trên mặt đất, theo thân cây hướng về nơi cách mặt đất năm sáu thước bên trái bên phải tiểu đình hiện lên .

Nhìn cô bé nhẹ nhàng mà mạnh mẽ đáng người, thói quen nghề nghiệp làm cho Lam Điện Diễm càng thêm xác định nàng là một “Hảo Mâm” (hana : ý anh ý là một người có đủ tố chất trở thành thành viên của “Nhất cấp dạ sát” nhưng hana không tìm ra cái từ nào để miêu tả thật ngắn nên cứ để thế,hehe).

Lam Điện Diễm một tay cầm lấy đám dây rất nhanh leo lên, nhìn không được hỏi : “Người nơi này sống cùng tinh tinh hay sao?”

Cô bé quay đầu, “Đâu có cái gì? Ta chỉ có Huyền Vũ cùng Đại Thanh.”

“Đó là cái gì?”

“Là những người bạn tốt của ta.”

Lam Điện Diễm không dám còn muốn tương tượng cô bé kỳ lạ này còn có loại bạn tốt kỳ quái nào nữa.

“Người trong nhà có ai khác không ? Ý ta là nói... con người ấy?” Nàng giống như không có Cha . Điều này hẳn đã biết .

Cô bé lắc đầu, phía trước đã hiện lên tiểu đình, phía cạnh có thang hướng về nhà gỗ biệt thự. “Không có ai, chỉ có mẹ ta, mẹ ta một năm sẽ đến thăm ta một lần. Trừ mẹ ta thì người là người đầu tiên ta thấy”

Đây là cái chuyện quái quỷ gì đây ? Nàng rốt cuộc là nữ tazan hay là nàng công chúa tóc dài đây .

Cô bé động tác nhanh chóng đã lên đến nhà gỗ. Lam Điện Diễm cũng đi theo nhảy lên.

Nga! Đẩy cửa vào hẳn mới cảm thấy cô bé này tuyệt đối không là nữ Tazan, cũng không phải nàng công chúa tóc dài, mà nàng công chúa Bạch Tuyết bị mẹ kẻ đuổi ra khỏi hoàng!

Nhà gỗ nội thất bố trí quả thực có thể nói là hoa lệ !

Sàn gỗ lộ ra thảm Ba Tư hoa lệ . Không có giường, khả năng tắm tắm kia chính là giường, một bên có cái bàn ăn nhỏ, mặt trên bày đầy hoa quả cùng quả đại. Một cái giá sách bằng gỗ thô màu trắng bên trên chứa đầy các loại sách , tủ quần áo không được che cẩn thận nên có thể dễ dàng nhìn ra trong tủ có rất nhiều quần áo. Một bên có một chiếc ngà voi trắng dùng để trang trí. Vách tường một chỗ khác có một tủ bát , bên trong cũng là tràn đầy đồ ăn và các loại hoa quả. Trên vách tường còn có treo súng săn và cung nỏ.

Thậm chí còn có một cái gác xép nhỏ , bên trong dĩ nhiên là buồng vệ sinh.

“Nơi này thật sự chỉ có mình người sống sao? ” Lam Điện Diễm nhìn qua bốn phía nói : “Cha mẹ của người đâu ?”

“Cha mẹ là cái gì gì a? Nga...” Cô bé như chợt nhớ tới điều gì đó , đôi mắt đẹp chợt cup xuống lắc đầu nhỏ giọng nói : “ Không có , ta chỉ có mẹ thôi .”

“Mẹ người là cái gì thế ?” Lam Điện Diễm thấy chưa bao giờ thấy mình lại lăm chuyện đi tò mò chuyện nhà người khác như thế .

“Mẹ chính là mẹ thôi .”

“Là một người hầu ư ?” Lam Điện Diễm tiếp tục hỏi.

Cô bé không muốn nói tiếp nên gật gật đầu nói : “Nàng hàng năm sẽ đến thăm ta một lần, à có khi sẽ là hai lần . Mỗi lần tới đều mang đến cho ta rất nhiều thứ nha .”

Cô bé kéo tay Lam Điện Diễm ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn nhỏ , mang đến một hộp cứu thương . Lam Điện Diễm không nhìn thấy bàn tay nhỏ bé tưởng như không có xương kia của cô bé thuận tiện vung tay ra phía trước làm cho hai bàn tay khẽ chạm vào nhau.

Trên mặt Lam Điện Diễm biểu tình không hề thay đổi , ngược lại trên mặt cô bé kia lại lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn , cố tình che che mặt không dám nhìn tới.

Lam Điện Diễm nhìn biểu tình của cô bé thì hơi sững sốt rồi lại tự rửa thầm trong lòng. Hẳn sao có thể vì hành động vừa rồi mà rung động chứ .

Cô bé len lén nhìn Lam Điện Diễm thấy máu ở vết thương nơi cánh tay vẫn đang chảy vội vàng mang băng gạc ra định giúp hấn cầm máu. Thế nhưng Lam Điện Diễm lại thô lỗ gạt tay nàng ra ,đưa tay cầm cuộn băng gạc tự mình băng bó.

Cô bé không biết hấn làm sao? Hoặc là nói rõ hơn là nàng không biết vì sao hấn lại tức giận. Càng sẽ không dám tưởng tượng vì sao hấn lại tức giận như thế.

Nhìn hấn khó khăn tự làm nàng nhỏ giọng nói : “Đề ta giúp ngươi đi mà” (hana : tỷ ấy muốn giúp ca mà còn phải nói kiểu năn nỉ thế đấy.khổ thân qua.....Lam ca : *liếc mắt* chuyện này ai cho ngươi quản..Hana : khóc không ra nước mắt....bỏ chạy)

Lam Điện Diễm vẫn không nói gì.....

Thấy hấn không nói gì cô bé liền nhanh tay với lấy vòng hoa trên đầu hấn xuống dùng tay nghiền nát rồi đổ vào miệng vết thương của hấn sau đó cẩn thận mang băng gạc quấn chặt lại.

Thì ra trên đường nàng thành thoi hái những bông hoa dại này là có mục đích này.

Những bông hoa nhỏ màu vàng kia thì ra có công dụng giảm nhiệt cầm máu , Lam Điện Diễm mơ hồ cảm thấy nơi miệng vết thương kia truyền đến một chút cảm giác lạnh lạnh nhưng sao những nơi bàn tay nhỏ bé kia chạm vào lại bắt đầu nóng lên .

Lam Điện Diễm lúc này khẽ nói :

“Mẹ ngươi là người như thế nào ?” Hấn thật không hiểu rốt cuộc người ấy là kiểu người mẹ thế nào mà mang con gái mình để mở nơi núi rừng nguy hiểm thế này.

“Cái gì mà người thế nào chứ. Mẹ thì chính là mẹ thôi” Cô bé còn đang đánh vật với đám băng gạc vu vơ trả lời hấn.

“Ngươi vẫn.vẫn luôn sống một mình ở nơi này ư?”

Cô bé gạt đầu. Thì thảo hỏi: “Cái kia.....a....Ngươi tên là gì thế?”

“Lam Điện Diễm” Lam Điện Diễm mở miệng trả lời , thanh âm gần như không có biểu cảm.

“Ngươi là đàn ông sao?” Cô bé lại hỏi lại vấn đề này.

Lam Điện Diễm nhú mày cần răng nói : “Đúng , ta là đàn ông”

Đôi mắt đẹp của cô bé khẽ trũng xuống về mặt mang theo sự thất vọng nói : “Mẹ ta nói nếu có người đàn ông nào đến nơi này và gặp ta.....
Ngươi thật sự không phải cha của ta ư?”

Lam Điện Diễm nhú mày nhìn cô bé khẽ lắc đầu khẳng định.

Thần sắc cô bé lại thêm một phần âm trầm tựa như viên ngọc Pearl đột nhiên mất đi ánh sáng vốn có làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy đau lòng thương tiếc tiếp tục nói :

“Mẹ ta nói nếu như có một người đàn ông nào tới gặp ta thì đó nhất định là cha của ta.”

Nhìn cô bé ánh mắt âm trầm đau lòng Lam Điện Diễm vốn được coi như ma quỷ lại đã nói ra một câu mà cũng chính bởi câu nói này vận mệnh của hấn đã thay đổi một cách chóng mặt mà hấn không còn kiểm soát được nữa.

“Cái kia.....Nếu như ngươi nguyện ý.....Ngươi có thể gọi ta là Cha”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Không Cho Phép Hỏi Vì Sao!

Giống như đóa hoa hồng xinh đẹp nở rộ trong ngày mà hè, Thủy Nhi đôi mắt bỗng rực sáng như ánh mặt trời chói chang nhất ! Ánh sáng ấy nhất thời làm Lam Điện Diễm có phần ngẩn người mê muội.

“Cha !” Theo sau tiếng gọi có âm thanh vang vọng và trong suốt như tiếng chuông Thủy Nhi lao vào vòng tay Lam Điện Diễm .

Lam Điện Diễm bị động tiếp nhận thân thể Thủy Nhi lọt vào trong lòng mình ,khẽ nhẩn mày , lúc này đây hẳn mới ý thức được mình trong lúc xúc động nhất thời đã gây nên một chuyện không thể cứu vãn nổi! (hana : Lam ca thích bỏ xử còn làm bộ nữa.....Lam ca : *liếc mắt*.....ta : chạy.....)

Cho dù Lam Điện Diễm có con trai và con gái nuôi đi nữa thì cũng chưa từng có người nào dám gọi hẳn một tiếng “cha” ,mà chỉ kêu hẳn là “Blue”. Hẳn vẫn là lần đầu tiên dễ dàng tha thứ cho việc một người nào đó gọi hẳn là “cha”.

Bất quá, Cảm giác này cũng không nên phá hỏng. (hana : ca ấy lợi dụng chiếm tiện nghi nè)

Nàng là cô nhi ,không phải sao? Nàng cũng có một thân thù vô cùng linh hoạt ,không phải sao? Nếu điều kiện phù hợp như vậy thì phải mạng về thôi !

Lam Điện Diễm ôm thân thể mềm nhỏ của Thủy Nhi trong lòng tự nghĩ an ủi bản thân mình .Bất chợt ánh mắt hẳn đột nhiên thay đổi khác thường,hắn nhanh chóng ôm Thủy Nhi hướng về một góc, đồng thời rút “Thủy Sỷ mã tấu” hướng về phía bồn nước phóng tới ,cũng lúc đó đồng thời vang lên tiếng hét (hana : Thủy Sỷ mã tấu ở đây là một loại dao đa năng nhỏ được ẩn xuất ở Thủy Sỷ thì phải,khá là nổi tiếng nữa.cậu ta cũng ó 1 cái nè.có dao,kéo,tu vít,mở bìa,mở rượu....đại loại là vô cùng nữu thư.ta không biết dùng từ nào thay thế nên để tể.nghe cũng gang hồ đấy chứ.hắc hắc)

“Dừng tay!”

Thủy Nhi thật nhanh tay ngăn Lam Điện Diễm.

“Dừng tay! Nó là bạn tốt của con nha !”

Lại đồng thời khí ấy vang lên hai âm thanh.

Một cái phát ra phía bồn nước một cái khác phát ra phía cửa sổ !

Vệt “trắng” liếc mắt nhìn Lam Điện Diễm một cái sau đó bay đến đậu trên vai Thủy Nhi .

Người Thủy Nhi khẽ vương một chút lông của chú vệt. Nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của Lam Điện Diễm đối với nơi phát ra âm thanh xèo xèo phía bồn nước hướng cánh tay nhỏ ra, một con rắn nhỏ màu xanh liên vận veo thân mình hướng phía Thủy Nhi bơi tới ,thoáng cái đã nằm trên tay Thủy Nhi .

Lam Điện Diễm nhũu chặt chân mày, hẳn giờ mới ý thức được việc mình lại hành động một cách không cần thiết,thật không sáng suốt.sao hẳn có thể quên con gái nuôi “mới” của hẳn kỳ quặc thể nào chứ .!

Hắn biết ở Phi Châu có một loại rắn nhỏ có chứa một loại kịch độc.Thân thể nhỏ như tơ, toàn thân một màu xanh biếc, đặc biệt chỉ cần bị loại độc của nó dính phải thì không ai có thể qua khỏi cửa tử !

Mà Thủy Nhi con gái hẳn rốt cuộc thế nào lại đi nuôi dưỡng loại động vật nguy hiểm này làm vật cưng chứ !

Thủy Nhi vui vẻ cầm con rắn nhỏ đi đến trước mặt Lam Điện Diễm giới thiệu : “Huyền Vũ, Đại Thanh, đây là cha ta, cha ta tới để đón ta . Ngoan, kêu cha đi.”

Quả thật con vệt kia ngoan ngoãn kêu lên một tiếng “cha”. ”tiểu thanh xà” cũng hướng phía Lam Điện Diễm phát ra âm thanh xì xèo như đồng tình.

Trán Lam Điện Diễm lúc này đã lấm tấm mồ hôi lạnh ,hắn chưa từng nghĩ đến chuyện khi hẳn thu nhận người con gái nuôi này sẽ phải thu nhận thêm một con rắn nhỏ và một con chim Anh Vũ !

Lam Điện Diễm lại thấy Thủy Nhi bê lên nào là cá nướng,hoa quả đại , còn có bánh và nước trái cây , hẳn nếm thử thì phát hiện những món này quả thật hương vị không khác gì những thứ ăn đã từng ăn qua.Nhìn không được hẳn hỏi : “Người học làm những thứ này ở đâu ?”

Thủy Nhi chỉ lên giá sách nói “ Mẹ ta nói những thứ này là cả một kho tàng quý giá.”

Lam Điện Diễm đi về phía giá sách xem xét một lượt thì thấy sách được sắp xếp rất cẩn thận.được chia ra từng khu vực.Nhìn kỹ hẳn có thể thấy ở đây có trữ các loại sách có kiến thức phổ thông ra còn có cả các loại sách về quân sự, kinh tế, chính trị,sách tiếng anh, tiếng trung, còn có các loại tạp chí mà thời hạn ấn hành gần nhất là sáu tháng trước.

Xem ra người mẹ thân thần bí này cũng không hi vọng con gái của mình bị tách rời khỏi thế giới hiện đại.

Lam Điện Diễm suy nghĩ một chút rồi nhìn Thủy Nhi hỏi : “Người có Kim Từ Điển sao ?”Không có thầy dạy tất nhiên sẽ cần đến Kim Từ Điển để tự học.

Thủy Nhi khẽ gật đầu, đi tới giá sách lấy ra một cái máy kim từ điển ,bên cạnh đó còn có rất nhiều khối pin dự trữ.

Lam Điện Diễm nhìn chăm chú vào cái máy quay lại nhìn thẳng vào Thủy Nhi nói: “Người xác định muốn cùng ta rời khỏi nơi này sao?”

Thủy Nhi dùng sức gật gật đầu.

Lam Điện Diễm lo lắng một chút rồi cầm lấy chiếc máy,nhanh chóng lị rut “Thủy Sỹ mã tấu” ra sau đó nhanh chóng tháo tháo dỡ dỡ máy.

Thủy Nhi khó hiểu hỏi !

“Người muốn cái làm gì! Tại sao lại mang kim từ điển của ta phá tan ra như thế ???”

Lam Điện Diễm vẫn không ngừng động tác ,chỉ một lát sau trước mắt hắn đã là một đồng linh kiện rời rạc.kim từ điển bây giờ chỉ còn là đồng linh kiện rời rạc.lúc này hắn mới mở miệng nói : “Đội thoát khỏi nơi này ta sẽ mua cho người cái khác, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu !”

“Vì sao ?” Thủy Nhi đau lòng nhìn ki từ điển của mình giờ đã tan tành thối nát.

Lam Điện Diễm không có thời gian cũng không có đủ kiên nhẫn mà giải thích lý do với Thủy Nhi,chỉ một lát sau đồng linh kiện hỗn độn kia đã biến thành một thứ nhìn giống như một cái máy phát tín hiệu tạm thời.nhìn thấy thiết bị hoạt động hắn tin chắc mình đã lắp ráp thành công .

Lam Điện Diễm đi ra khỏi nhà nhanh chóng leo lên cây đại thụ chọn một cành cao nhất đem buộc chặt thiết bị kia vào.Lúc này hắn chỉ có thể làm một việc đó là chờ đợi mà thôi .

Thủy Nhi đứng ở nóc nhà, hai cánh tay nhỏ bé chống vào cái eo thon nhỏ ,hai mắt mở to thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm lạnh lùng đi ngang qua Thủy Nhi giọng nói mang theo sự uy nghiêm của hắn vang lên “nếu làm con gái của ta thứ nhất là phải biết phục tùng,kể đến là tuyệt đối không được hỏi vì sao .”

Một khi Lam Điện Diễm hắn đã quyết định thu nhận nàng làm con gái nuôi thì hắn sẽ không cần phải quan tâm thân phận trước đây của nàng là gì .

Hắn chỉ coi trọng bản thân hắn,những thứ khác hắn không bao giờ để vào trong mắt.

“Con gái?” Thủy Nhi tự thì thào sau đó niềm vui mừng hạnh phúc hiện rõ lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng : “ta hiện tại là con gái của cha , nàng đích thực đã có cha nha !”

Thủy Nhi bám vào đám dây leo khề thả người trượt xuống đã ngồi ngay trên lưng Tiểu Ngoan.giọng vui mừng nói “Đi, chúng ta đi chúc mừng một chút!”

Tiểu Ngoan bị cuốn hút bởi không khí hạnh phúc của chủ nhân, nhếch lên cái vòi ngoao ngoao hai tiếng, mang theo Thủy Nhi chạy thẳng về phía trước.Rất nhanh đã đến được nơi cần đến .

Nơi Thủy Nhi đến có thể được ví như tiên cảnh sơn cốc. Sơn cốc một mặt là những thác nước thật lớn, rắc rối quấn lấy nhau cao lên đến trời thật hùng vĩ,thể nhưng bên dưới lại là một hồ nước trong xanh vô cùng xinh đẹp.Thình thoàng có một vài đàn chim nhỏ khề lướt trên mặt noowcs êm đềm.Bên bờ là thảm cỏ xanh mướt trải dài, khawpsnoiw các loại hoa đại mộc đầy thật sự là vô cùng hoa mỹ.

Thủy Nhi nhảy xuống khỏi cặp ngà voi của Tiểu Ngoan nhanh chóng băng qua thảm cỏ đi thẳng về phía trước,chi bằng một động tác đã khiến cả cơ thể chìm trong làn nước xanh mát kia.Tiểu Ngoan cũng nhanh chóng nhảy xuống cùng chơi đùa voi chủ nhân.Đôi khi lại ngoao ngoao lên mấy tiếng rồi dùng chiếc vòi dài phun nước về phía Thủy Nhi .

Thủy Nhi hạnh phúc chơi đùa vừa liên tục tránh né đòn tấn công của Tiểu Ngoan vừa hạnh phúc nói với Tiểu Ngoan : “Tiểu Ngoan, ta có cha nha!”

Tiểu Ngoan lúc này chỉ buồn bã cú đầu.

Đúng vậy, người có cha , rồi người sẽ phải rời khỏi nơi đây,không phải sao?

Thủy Nhi không thể nghĩ nhiều như vậy trong lúc này, vẫn hạnh phúc cười haha mà không phát hiện ra nỗi buồn trong lòng vật cưng Tiểu Ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cha ,người Bị Chảy Máu Sao ?

Thiên nhiên đúng là có sức mạnh vô cùng to lớn khiến con người không thể không kinh ngạc .

Nhìn cảnh sắc trước mắt Lam Điện Diễm thoảng hiện lên một tia sùng sốt, dù chỉ là thoảng qua nhưng đây đúng là một ngoại lệ .

Do ảnh hưởng của lối sống và công việc khiến cho những việc khiến Lam Điện Diễm cảm thấy có hứng thú gần như là không có. Chuyện về Thủy Nhi xem như cũng là một việc khá nhạy cảm đi.

Nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi tới, Thủy Nhi nhanh chóng bơi lên từ đáy nước trong suốt kia, vừa thấy Lam Điện Diễm, hi hi cười thả người trôi theo làn nước xanh mát.

Làn nước trong xanh khẽ dập dòn bồng bềnh bên thắt lưng, Thủy Nhi lúc này đúng là tuyệt sắc mỹ nhân.

Nhất thời Lam Điện Diễm lại cảm thấy máu trong cơ thể nhanh chóng truyền lên đỉnh đầu. (hana : cảnh xuân lộ ra Lam ca xịt máu mũi ạ.....Lam ca : Tiểu Ngaoan, thật hana.....ta : tha cho em em còn con nhỏ ca ơi...*khóc không ra nước mắt, bỏ chạy*....)

Chết tiệt! Nàng tốt cuộc bao nhiêu tuổi? Làm sao thân hình lại phát triển tốt như vậy?

Khuôn ngực tròn đầy trắng nõn của Thủy Nhi dập dềnh trong nước cộng thêm đôi mắt to đen lúng liếng, ngây thơ vô tội nhìn Lam Điện Diễm lại thấy hần bộ mặt có phần khó chịu, bước thêm vài bước về phía bờ cất giọng hỏi : “Cha, người có chuyện gì sao?” (hana : Ngây thơ vô số tội chứ ngây thơ vô tội gì...)

Trước mắt ập đến cảnh xuân quá mãnh liệt, Lam Điện Diễm chỉ cảm thấy được máu nóng đang dồn lên não quá nhanh khiến hần không khống chế được, một dòng máu nhanh chóng theo đường mũi phun ra! (hana : đây hana đã nói mà.....sắc lang...)

Chết tiệt! Lam Điện Diễm nhanh tay che lấy cái mũi đang chảy máu ròng ròng, hung hăng nguyên rủa một tiếng!

Thủy Nhi thấy Lam Điện Diễm không biết tại sao lại bị chảy máu kinh hãi hô lên : “Cha ! Người bị chảy máu sao?”

Lam Điện Diễm xoay người, thật nhanh rời đi, đồng thời hung dữ gầm nhẹ : “Chết tiệt! Mau mặc quần áo cẩn thận lại cho ta.” (hana : giả vờ ngây thơ)

Nga, Thủy Nhi nghe lời nhanh chóng chạy lên bờ mặc đồng quần áo vẫn còn ướt vào người rồi vội chạy theo Lam Điện Diễm

Lam Điện Diễm xoay người lại thì lại một lần nữa máu nóng như muốn chảy ra! Kia, một thân thể ướt đầm ẩn dưới lớp áo trắng mỏng manh có thể nhìn xuyên thấu, thân thể mềm mại đang bị áo ướt nước dán chặt vào lộ ra những đường cong quyến rũ và vô cùng gợi tình, so với vừa rồi hiệu quả kích thích càng cao hơn!

Lam Điện Diễm hít sâu một hơi nhanh chóng cởi áo khoác, hung hăng khóa lên người Thủy Nhi, âm thanh trầm thấp phát ra nơi cổ họng :

“Nhớ kỹ, con gái không được để cho người ta thấy được thân thể mình.”

“Vì sao?” Thủy Nhi thắc mắc.

“Không cho phép hỏi vì sao!” Lam Điện Diễm tức giận hướng về phía nàng rống lên ! (hana : coi ca xem.....sắc lang mà)

“Vâng.” Thủy Nhi ngoan ngoãn đáp lời. Vừa dời mắt liền phát hiện một thứ gì đó nhìn có vẻ đáng yêu, nhanh chóng tiến về phía trước, thì ra là một chú chim non có bộ lông mềm như nhung màu vàng, rồi lại nhanh chóng leo lên một cây đại thụ mang chú chim non trở về tổ.

Sau đó khi đã sắp xếp cẩn thận cho chú chim non chạy loạn kia Thủy Nhi liền ngồi xuống một chạc cây to, đôi chân khẽ đung đưa, hết nhìn đông lại nhìn tây bộ dáng rất thư thả.

“Người muốn làm gì trên đây?” Lam Điện Diễm không hề tức giận hỏi. Ánh mắt trời phía sau chiếu lên mặt nước phản chiếu lên thân hình nhỏ bé của Thủy Nhi một vầng sáng khiến cho nàng giống như đang phát ra ánh sáng như những tinh linh trong thần thoại, nhẹ nhàng tuyệt mỹ.

“Nga, ta là đang chờ cha mẹ của chúng về nhà.” Thủy Nhi chỉ chỉ chiếc tổ chim bên cạnh, bên trong có một đám chim non.

Lam Điện Diễm hơi ngạc nhiên xong làm như không để ý đến thủy nhi, xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút!” Tiếng nói trong và vang như tiếng chuông bạc của Thủy Nhi vang lên ngăn bước hần.

“Chuyện gì?” Lam Điện Diễm không thèm quay đầu hỏi.

Thủy Nhi đem đám dây leo xung quanh buộc vào một ít quả có màu hồng hồng thả xuống dưới chỗ hần nói : “Cái này ăn rất ngon, cha hãy ném thử đi.”

Lam Điện Diễm khẽ dừng bước, mắt lạnh nhìn đám quả đại không thèm trả lời bước đi không quan tâm, Thủy Nhi một tay cầm lấy đám dây nhanh chóng tụt xuống chặn trước mặt Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm cau mày nhìn Thủy Nhi.

Thủy Nhi hi hi cười, đôi mắt ngập nước, tràn ngập chờ mong nhìn Lam Điện Diễm.

“Thật sự là rất ngon nha, Cha, người mau ném thử đi.”

Lam Điện Diễm cúi đầu nhìn Thủy Nhi dùng làn váy đưng một đồng quả có màu hồng hồng .

Hắn khẽ hắng giọng một tiếng, không phải vì thấy đám quả kia, mà là vì dưới làn váy kia lộ ra một mảng chân trơn nhẵn mịn màng trắng nõn. Hắn lạnh lùng nhíu mày ,không hiểu cảm giác khó chịu từ đâu lại chỗi lên.

Thấy Lam Điện Diễm không có phản ứng Thủy Nhi nhanh chóng dùng tay nhặt một quả đưa lên sát môi Lam Điện Diễm, không để ý thấy Lam Điện Diễm đang nhăn mặt khó chịu nhanh chóng đưa quả đại kia vào trong miệng hắn .

Lam Điện Diễm biểu tình tức giận cực độ ,không thèm để ý Thủy Nhi đang ra sức nịnh nọt lấy lòng mình bằng cách đút đồ ăn cho mình ,không chút lưu tình xoay người bước đi thật nhanh .

Thủy Nhi bỗng cảm thấy mất mát, bất quá rất nhanh, nàng lại chuyển sự chú ý về phía bốn chú chim nhỏ đang chờ mẹ về kia .

Chim chóc liu riu, Thủy Nhi cũng liu riu, không biết bọn họ ở nói cái gì đó, tóm lại, rất có giai điệu .

Thủy Nhi trở lại nhà gỗ khi trời đã khuya. Ánh trăng đã sớm bao phủ toàn bộ khu rừng, phát ra vàng sáng xanh biếc . Thủy Nhi rón rén đi vào trong phòng phát hiện ra Lam Điện Diễm đã nằm ở tấm thảm Ba Tư thượng hạng , nhắm chặt hai mắt như đang ngủ.

Thủy Nhi nhẹ nhàng kéo tú quần áo, lấy ra áo ngủ sạch sẽ để thay, sau đó tiến đến bên cạnh Lam Điện Diễm.

Nghĩ đến chuyện nàng đã từng đọc một cuốn sách thấy những đứa trẻ trong ấy đều được ngủ cùng cha mẹ , Thủy Nhi lộ ra nụ cười ngọt ngào cẩn thận , nhẹ nhàng xích lại gần Lam Điện Diễm .

Trong không khí truyền đến một hương thơm lạ lẫm tươi mát, trái tim vốn sắt đá của Lam Điện Diễm khẽ nhảy khiến hắn chột dạ, tựa như có cảm giác lạ lạ nào đó khẽ len vào trái tim hắn .

Ngay sau đó, hắn tự nguyện rửa mình , chết tiệt! Minh thật sự là đã bị trúng tà !

Trời vừa tờ mờ sáng, phía trên nhà Thủy Nhi truyền đến âm thanh của cánh quạt máy bay.

Lam Điện Diễm đứng dậy, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Thủy Nhi hắn không đánh thức nàng dậy mà trực tiếp ôm nàng lên máy bay. Hắn cũng không hiểu nổi mình vì sao lại làm nên cái chuyện không ai tưởng tượng được này.

Khi Thủy Nhi tỉnh lại liền phát hiện chính mình đang trên máy bay . Nhìn sang bốn phía, lại nhìn sang Lam Điện Diễm, bỗng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, khôn mặt lúc trước luôn cười hi hi xinh đẹp lúc này âm u như mặt trời bị mây che khuất ,phút trôi nước mắt dâng lên nơi hốc mắt và nhanh chóng lăn dài trên má .

Lam Điện Diễm nhìn Thủy Nhi , không quan tâm đến việc nàng đang khóc ,muốn đem nàng xem như không khí xung quanh, cảm xúc của người khác hắn chưa bao giờ quan tâm.

Nhưng là thật lâu sau Thủy Nhi vẫn tiếp tục nức nở .

Lam Điện Diễm cảm thấy đầu hắn lại bắt đầu đau ! Có thể là đang bay cao quá nên thiếu đường khí thôi !

Một giờ sau, Thủy Nhi từ nức nở lại biến thành gào khóc.

Lam Điện Diễm rút cuộc nhìn không được điên cuồng hét lên với Thủy Nhi .

“Chết tiệt! Ngươi khóc cái gì! Nếu không muốn theo ta trở về, ta lập tức đem ngươi ném xuống!”

Thủy Nhi bị tiếng hét dọa cho không còn dám khóc. Nhưng khuôn mặt vẫn lộ ra vẻ mặt đau khổ ủy khuất, không dám phát ra âm thanh nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp

Lam Điện Diễm buồn chán thờ ơ hất ra. Lập tức đến trước mặt Thủy Nhi, cái mũi như sắp chạm vào mũi nàng buồn bực nói :

“Chết tiệt! Không cho phép khóc!” (hana : ca bá đạo quá)

Người kia sau một hồi kìm nén lại càng nức nở hơn !

Lam Điện Diễm một tay nắm chặt cái cằm nhỏ của Thủy Nhi ,đôi mắt mắt kiên nhẫn như sắp bắn ra tia lửa địa ngục trừng mắt hung hăng quát nàng : “Ta nói là không được khóc nữa .Có nghe thấy hay không .”

Thủy nhi ủy khuất hấp hấp cái mũi, một bên nức nở một bên phát ra câu nói đứt quãng : “Ngươi là đã không để cho ta nói lời tạm biệt đến bạn của ta ,là người không cho ta tạm biệt bạn của ta... ô ô ô Ta sẽ không được gặp lại chúng nữa mà”

Lam Điện Diễm phiền chán vuột vuột mũi, chết tiệt , thật là đau đầu quá đi : “Chúng nó là ai?”

“Huyền Vũ, Đại Thanh, còn có cả Tiểu Ngoan nữa... Ô ô... Làm sao bây giờ... Ta sẽ rất nhớ chúng nga, ô ô... Tuy rằng ta rất muốn được ở cùng một chỗ với cha, nhưng là... Ta cũng sẽ rất nhớ chúng nga...”

Lam Điện Diễm cảm thấy dù hần có chiến đấu ba ngày ba đêm liên tiếp cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi như lúc này ! Hần mỗi một dùng tay gõ vào trán, sau đó lại làm nên chuyện khiến cho người điều khiển máy bay lúc này chỉ mong mình có thể không cần tiếp tục cầm lái để ngã xuống vì ngạc nhiên : “Quay lại!”

“Cái gì?” Mặc Chích Kiếm kinh ngạc hỏi lại.

“Ta nói quay lại!” Lam Điện Diễm hét lên một tiếng âm thanh vang đến tận mây xanh!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mang Theo “Con Riêng”

Thủy Nhi thấy máy bay quay đầu bay trở lại . trong lòng tràn ngập chờ mong cùng cảm kích, lau lau nước mắt, chớp chớp ánh mắt nhìn Lam Điện Diễm Nhỏ giọng gọi :

“Cha”

Lam Điện Diễm một tay đẩy nạng trở về chỗ ngồi rồi cũng ngồi lại ghế của mình , dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần không để ý đến nạng .

Lỗ tai cuối cùng cũng được thanh tịnh .

Máy bay bay khoảng ba giờ đã quay lại nhà gỗ của Thủy Nhi .

Từ xa đã thấy con voi đứng ở “Thủy Nhi gia” , dưới tán cây thân hình to lớn ủa rừ của voi nhìn thật đáng thương .

Lại gần hơn một chút có thể nhìn thấy trên tai voi thân ảnh chim Anh Vũ đáng vẻ cũng tội nghiệp không kém , nhìn tới ngà voi thì thấy bạn tiểu thanh xà đang vắt vẻo đưa qua đưa lại thân nhỏ .

Vẹt,voi và rắn nhỏ, đều giống ủa rừ như lá cây bị phơi nắng giữa hè , cúi đầu, đáng thương vô cùng .

Ai...

Một đám sủng vật đáng thương đang bị chủ nhân bỏ rơi .

“Đã trở lại! Đã trở lại!” Vẹt nhanh chóng phát hiện thấy máy bay, sải cánh nhảy dựng và kêu lên!

Máy bay thả xuống một cuộn thang dây , Thủy Nhi không theo từng bậc thang leo xuống mà trực tiếp bám vào một bên trượt xuống mặt đất . (hana : Thủy Nhi tỷ như là khi ấy)

“Nha! Diễm, lần này ngươi đích thực đã nhặt được một bảo bối nha.” Mặc Chích Kiếm là người điều khiển máy bay hướng đôi mắt sáng quắc nhìn theo dáng người linh hoạt của Thủy Nhi cười vang .

Lam Điện Diễm hướng ánh mắt như muốn tóe lửa về phía bạn mình sau đó bám theo thang dây leo xuống .

Huyền Vũ đã nhanh chóng bay đến đậu lên vai của Thủy Nhi , móng vuốt túm chặt vai áo nạng không chịu buông ra , Đại Thanh cũng nhanh trườn tới sát người nạng , quấn chặt thân mình vào chân nạng , còn lại Tiểu Ngoan dùng chiếc vòi dài quấn chặt lấy eo nhỏ của Thủy Nhi nhất định không buông .

Lam Điện Diễm lạnh lùng nhìn tình cảnh trước mắt .

“Đã có thể đi được chưa ?????” Hần ghét nhất bị người khác làm lãng phí thời gian của hần !

“Không thể .” Huyền Vũ cup đôi cánh hướng Lam Điện Diễm hét lên . Đồng thời, Tiểu Ngoan hướng tới Lam Điện Diễm dùng vòi phun khí, Đại Thanh cũng hướng hần xèo xèo phản ứng nha.

Lam Điện Diễm nhú mày, “Cho các ngươi hai phút để tạm biệt nhau.”

Thủy Nhi lưu luyến không rời nhìn chúng , mặt đau khổ nói : “Thật xin lỗi , ta phải cùng cha rời khỏi đây .”

“Ta cũng đi! Ta cũng đi!” Huyền Vũ kêu kêu móng vuốt kêu la .

Có thể nói trứng luôn mong muốn của Thủy Nhi .

Thủy Nhi hai tròng mắt lập tức sáng lấp lánh hướng về phía Lam Điện Diễm nói : “Cha , ta có thể mang chúng theo không ?”

“Không được !” Lam Điện Diễm lạnh giọng đánh gãy ý tưởng mới nhú của nàng ! Hắn chỉ nhận nuôi nàng , một người có khả năng thiên phú !

Thủy Nhi cúi đầu, thất vọng, ủy khuất, làm cho đôi nàng lại đỏ lên.

Lam Điện Diễm không hiểu vì sao trong lòng lại phiền chán dấy lên cảm giác khó chịu , không kiên nhẫn được mở miệng giải thích : “Máy bay không thể chở những vật quá lớn .”

Tiểu Ngoan lại hướng tới Lam Điện Diễm ném cho hắn bộ dạng tức giận !

“Không lớn! Không lớn !” Huyền Vũ kêu lên kháng nghị .

Đại Thanh cũng không ngừng gật đầu.

Thủy Nhi nhìn sang chúng lại bày ra bộ mặt đáng thương nhìn Lam Điện Diễm . .

Lam Điện Diễm hít sâu một hơi. . . Vô dụng!

“Cha” Đôi mắt to đen lúng liếng kia lại dâng lên một trận nước mắt , mở thật to nhìn Lam Điện Diễm cầu khẩn

Lam Điện Diễm lại hít sâu một hơi. . .

“Chỉ mang theo hai đứa nó thôi.” Giọng nói tinh tế nhỏ nhỏ của nàng cất lên thật đáng thương giống như đang cầu xin

Tiểu Ngoan còn có bảy đàn, có người nhà, nhưng là Huyền Vũ và Đại Thanh chỉ có mình nàng là người thân thôi a!

Chết tiệt! Hắn không thể cự tuyệt ánh mắt này . Vì thế cuối cùng Lam Điện Diễm tuy không tình nguyện nhưng cũng đã gật gật đầu.

“Nha. . .” Mặt Thủy Nhi bừng sáng như ánh mặt trời , Thủy Nhi lập tức nhảy tới bên Lam Điện Diễm trên, hai tay ôm lấy cổ hắn , hai chân vòng chặt bám chắc vào nơi hắn thất lưng. Hôn một cái trên khuôn mặt hắn .

Lam Điện Diễm hơi sững sốt một chút, tâm tình lúc này vì hành động của nàng nhiệt độ cũng tăng lên một chút . Nhìn Thủy Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, không hiểu phiền chán ở đâu lại nổi lên !

Mây rậm nhấn lại thật sâu , một tay cố gỡ đôi chân đang vờn ở bên hông mình , tay kia gỡ cánh tay đang ôm cổ mình ra , phiền chán lạnh lùng nói :

“Các ngươi còn ba mươi giây .” Sau đó liền đi nhanh về phía máy bay leo lên thang.

Thủy Nhi sững sốt chớp mắt một cái , sau đó xoay người đến bên Tiểu Ngoan nói nhỏ : “Thật xin lỗi , ta không thể mang ngươi đi cùng nhưng ta nhất định sẽ nhớ ngươi.”

Tiểu Ngoan ngao ngao kêu lên hai tiếng, trong giọng nói tràn ngập ai oán.

Huyền Vũ cũng đau thương ở bên cạnh ô ô phát ra quái kêu !

Đại Thanh cũng bi thương “Tê tê tê” Phun ra nước bọt .

Huyền Vũ lập tức tránh xa, nhìn thẳng Đại Thanh thét chói tai : “Có Độc , Có Độc !!!”

Chính là a ! Mặc kệ kia có thể tùy tiện phun ra nước mắt nước miếng, nhưng Đại Thanh tuyệt đối không thể tùy tiện phun ra ! Nước miếng hay nước mắt của nó đều là mang theo vô số độc của “Tiểu độc xà” ! Tự nhiên không có việc gì nọc độc lại cứ phun loạn lên tính giết người à .

Thủy Nhi vuốt ve Tiểu Ngoan, lưu luyến không rời cáo biệt “Ngoan nhé , rồi ta sẽ trở lại thăm ngươi .”

Sau, Thủy Nhi mang theo Đại Thanh cùng Huyền Vũ rời xa nơi rừng rậm mà bọn họ đã sống mười mấy năm , bắt đầu tiến vào cuộc sống nơi đô thị hiện đại nhiều điều phức tạp .

Châu Phi khí hậu thật là ác liệt . Mặc Chích Kiếm đang điều khiển máy bay bỗng nhiên gặp một dòng khí xoáy , máy bay mãnh liệt xóc lên gần như mất cân bằng .

“Sao lại thế này ?” Lam Điện Diễm lạnh giọng hỏi.

“Không có vấn đề gì , Mọi người nhanh thắt chặt dây an toàn .” Mặc Chích Kiếm tiêu sái nói .

Máy bay mạnh mẽ tăng tốc phút chốc đã bay thẳng lên tận trời .

Đại Thanh ghé vào vai Thủy Nhi đầu lắc lư , Huyền Vũ cũng bắt đầu choáng váng choáng váng hồ đồ .

Thủy Nhi theo sách vở biết được chúng nó đang bị say máy bay !

Lời tác giả : Người ta đồn răn học người ta rơi nước mắt còn chấp nhận được giờ đây còn có cả chuyện răn say máy bay

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: “Huyết Tinh”

“Người bị say máy bay sao?” Thủy nhi thài thảo hỏi hỏi Huyền Vũ .

Ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần Lam Điện Diễm, mày ngài khẽ nhú , hấn lại tiếp tục xem nhẹ điều bất thường đang hình thành trong lòng hấn , lạnh lùng nói : “Lấy khăn tay chặn lại , tuyệt đối không được làm bắn ra trực thăng.”

Hấn ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng lại bắt đầu ảo não, chết tiệt! Như thế nào không thốc chống say ở đây chứ ! Có điều ý niệm này trong đầu chỉ là nhất thời thoáng qua ,ngay lập tức hấn lại buồn bực không hiểu vì sao mình lại quá để ý đến nàng , tâm tình hấn phiền chán đã tăng thêm một bậc .

“Nga !!” Thủy Nhi ngoan ngoãn gật đầu. Dừng tay đưa khăn ăn tới giữ chặt miệng Huyền Vũ .

“Đây an toàn đã thất hết chưa ? Chúng ta sắp đi qua vùng nguy hiểm!” Mặc Chích Kiếm mạnh mẽ thực hiện các thao tác cần thiết , trực thăng tránh được tia chớp đang đánh xuyên qua bầu trời. (hana : sao số Lam ca khổ thế , 2 lần gặp sét...hắc hắc...phải là 3 mới đúng .)

“A nôn...” Huyền Vũ rút cục không nhịn được đã phun ra. Thủy Nhi ghê sợ khẽ nhú mày. Trên vai là một đám mây nháy của Huyền Vũ phun ra .

Lam Điện Diễm đứng lúc nở mắt ra , nhất thời sắc mặt lại đen hơn! Chết tiệt nàng đang làm cái gì!

Cuối cùng , vì sự kiện “nôn” của Huyền Vũ , Thủy Nhi đã xuất hiện dưới bộ dạng “Mỹ nhân áo tắm hai mảnh” , nàng ngồi trong tư thế ôm đầu ngồi xổm trên ghế , thân thể trắng nõn mịn màng của nàng lúc này gần như hoàn toàn lộ ra hết.

Lam Điện Diễm khẽ cắn môi, nhú mày, rít gào : “Người đang định làm gì!”

“Chuyện gì? Diễm?” Mặc Chích Kiếm đang muốn quay đầu tìm hiểu xem có chuyện gì .

“Chết tiệt! Không cho phép người quay đầu lại !” Lam Điện Diễm quát lên với Mặc Chích Kiếm , sau đó một phen xé rách tấm màn che nắng của cabin mạng tới quần quanh người Thủy Nhi . Sau đó hung hăng nắm lấy khuôn mặt nhỏ bé của Thủy Nhi trừng mắt thét lên : “Người rút cuộc có nhớ những gì ta đã nói với người hay không ???”

“Nhớ rõ.... Ách ...có điều ý người là câu nào thế ????” Thủy Nhi không biết sống chết ngây thơ hỏi .

“Shit!” Lam Điện Diễm hung hăng nguyên rủa một tiếng! Sắc mặt bây giờ nhuộm một màu đen, hấn thậm chí không biết chính mình vì cái gì mà tức giận !

“Quần áo của người đâu ?” Lam Điện Diễm không nhìn nổi rống lên với Thủy Nhi !

“Quần áo của ta bị Huyền Vũ phun vào bắn mất rồi nha .” Thủy Nhi thật sự muốn biết mình đã phạm phải lỗi lầm gì khiến cha nàng lại ôm một bụng tức giận với nàng , tuy rằng nàng không biết sai lầm này là vì vấn đề gì????

Lam Điện Diễm nhú mày, hóa ra khi nãy không phải nàng say máy bay mà là con chim Anh Vũ chết tiệt kia .

Nhìn qua bên cạnh thấy hai con sủng vật ngu ngốc đang ngây ngây choáng choáng , mơ mơ hồ hồ nằm vật vờ , Lam Điện Diễm lại bực bội nguyên rủa một tiếng , day day huyết thái dương , sau đó đem Thủy Nhi đẩy xa , rất xa hấn , tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần không nhìn đến nàng .

Chết tiệt! Mình thật sự là gặp quỷ mà !

Trên đường đi hai ba người còn phải đổi từ trực thăng sang máy bay dạng boing , cuối cùng Lam Điện Diễm cũng thành công về đến “An Thành” .

Lam cung An Thành mọi người có biết ????

Là một tòa thành mang phong cách giả cổ ,thành vách được xây cao ngăn cách bên trong bên ngoài , thành với diện tích không lồ được trang trí theo kiểu kiến trúc Châu Áy hoa lệ ,có cả hoa viên, đài phun nước , bể bơi , rất nhiều tượng điêu khắc tinh xảo , những thảm cỏ xanh mướt trải dài như bất

tận .Thậm chí còn có những cây bonsai được mô phỏng theo những kiểu cây đại thụ .

Xa xa là cánh rừng lớn nhất ở Lam cung , đây cũng là nơi “bọn nhỏ” của hắn dùng làm nơi luyện tập.

Bên bìa rừng đang tập trung một đám người , một bên gồm năm người mặc đồng phục người hầu màu đen cầm trong tay năm cái lồng sắt có khoảng hai mươi con chuột bayAustralia.

Một bên là năm “tuần nam ,mỹ nữ” .Bọn họ không ai khác mà chính là năm người con nuôi của Lam Điện Diễm , cũng là những thành viên xuất sắc tương lai của “Nhất cấp dạ sát” trực thuộc Âm Dạ Môn . Phong, Lôi, Điện, Vân, Vũ.

Điện dáng người tao nhã một thân tây trang , đứng dưới ánh mặt trời , làn gió khẽ thổi rối tung mái tóc đen của hắn ,thần nhiên nói : “Đã chuẩn bị xong cả chưa ???”

Tư thế của hắn không phải giống như tham gia một trận đấu mà giống như đang tham gia một buổi party xa hoa .

Bốn người còn lại cũng giống như hắn .

“Theo lệ cũ , ai đánh trúng được nhiều nhất tính người ấy thắng.” Lần này mở miệng là Phong, ngữ khí lạnh lùng như băng.

“Ta chơi trước có được không ?” Lôi tươi cười hỏi.

“Ưu tiên con gái chứ ?” Vân cười khê mở miệng.

“Sai , phải là ưu tiên mỹ nữ chơi trước mới đúng!” Vũ hất hất mái tóc buông dài cuộn sóng màu vàng óng như những cuộn tơ , chỉnh lại giày cao gót , giơ tay lên làm hiệu lại dùng âm thanh vô cùng quyến rũ ra lệnh : “Cường, mau mở cửa lồng.”

Ngay sau đó một người mặc áo đen tiến lên mở cửa lồng , đám chuột bay bị giam giữ đã lâu vừa thấy cửa lồng mở ra liền tranh nhau lao ra ngoài, hướng phía khu rừng bay đến .

Chuột bay dù có chạy nhanh đến đâu cũng không nhanh bằng súng của Vũ, chỉ thấy vang lên từng tiếng từng tiếng.

Hơn mười viên đạn liên tiếp được bắn ra, hơn mười con chuột bay theo đó cũng rơi xuống.

Đang lúc Vũ tạm ngừng để ổn định tinh thần chuẩn bị cho loạt bắn tiếp theo thì có một thân ảnh nhỏ bé dùng lực vô cùng mạnh mẽ lao vào nàng, đứng trên giày cao gót nên không trụ vững, Vũ lập tức bị thân ảnh kia quật ngã .

Bốn người còn lại nhìn thấy người con gái lại mặt cũng sùng sốt không kém .

Thủy Nhi thật không ngờ nàng vừa mới ngày đầu tiên bước vào “Nhà” đã chứng kiến ngày một cảnh “Huyết Tinh” .

Thật sự là một đám người “Dã man!!!”

Bọn họ thế nhưng không thương xót gì mà nỡ bắn chết những con vật nhỏ đáng yêu thế kia !

“Ngươi là ai???” Vũ hờn hên đứng lên vọt tới trước mặt Thủy Nhi . Khi nhìn thấy khuôn mặt Thủy Nhi sự tức giận này lại tăng thêm một bậc !

Đây là căn bệnh chung của con gái thôi , không muốn nhìn thấy người còn đẹp hơn cả mình .

Người con gái trước mặt tuy không trang điểm cầu kỳ, trên người cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi nam , tóc tai thì lộn xộn ,túi tiền cuộn lại nhưng lại có một khuôn mặt đẹp như thiên thần làm cho ai gặp cũng không thể bỏ qua, nhất là đôi mắt đen láy ngập nước kia , giống như có thể lấy đi hồn phách của đối phương mỗi khi nhìn vào .Có điều chiếc áo sơ mi nàng đang mặc có điểm gì đó cực kỳ đáng chú ý .

“Ngươi vì sao lại làm hại chúng như thế ?” Thủy Nhi chỉ vào đám xác chuột bay , dùng dùng nỗi giận hét lên với Vũ . Thế nhưng đôi má vì tức giận mà đang ửng hồng kia thật động lòng người.

Lôi nhìn thấy đột nhiên thoát dã tính muốn đem nàng làm vật sở hữu riêng , lại nghĩ khi này thật may người ra tay trước không phải là mình .

“Ngươi từ đâu đến đây ???”

“Là do ta mang nàng về !!” Lam Điện Diễm giọng nói uy nghiêm lạnh khốc từ phía sau vang lên.

Mọi người thấy Lam Điện Diễm đã trở lại, lập tức thu lại mọi thái độ. Cung kính cúi chào hắn .

Không có kinh ngạc khi hắn bình an trở về, chuyện máy bay gặp sự cố bọn họ một chút cũng không lo lắng, Lam Điện Diễm ở trong lòng bọn họ chính là thần, không có gì có thể làm khó hắn.

“Các ngươi cứ tiếp tục đi !” Lam Điện Diễm nói với bốn người còn lại.

“Cái gì ????” Thủy Nhi kinh ngạc nhảy dựng lên. Lại bị Lam Điện Diễm mạnh mẽ kéo đến bên người.

“Ngươi, đứng yên ở đây nhìn đi.” Miệng thì nói chuyện với Thủy Nhi nhưng ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm vào đám chuột bay đang kêu ngo ngo ngoa ngoa.

Vũ nhìn Thủy Nhi rồi cười đắc ý.

“Vũ, ngươi bị phạt. Đến phòng tập đu dây một trăm lần, chưa thông qua không cho phép xuống dưới.” Lam Điện Diễm giọng nói lãnh khốc không có một tia cảm tình vang lên.

“Cái gì? Vì sao?” Vũ không tin hỏi.

“Một trăm năm mươi lần.” Lam Điện Diễm lạnh giọng nói.

“Blue, người sao lại thiên vị con nhỏ hoang dã này?” Nhìn Thủy Nhi mặc áo sơ mi của Lam Điện Diễm nàng đã cảm thấy có điều gì đó không đúng ở đây.

“Ngay cả một tiểu nha đầu chưa từng qua huấn luyện cũng có thể thành công đánh úp ngươi, ngươi cảm thấy thân thủ của mình thế nào mà lại dễ như thế ???” Lam Điện Diễm trong giọng nói mang theo sự tức giận.

Vũ không nắm chắc “khí”, đứng vậy, vừa rồi lực chú ý của đều nằm ở đám chuột bay kia, nàng quá nôn nóng muốn thắng, ngược lại lại bỏ qua quy tắc quan trọng của một sát thủ là không được phép mất cảnh giác với xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trốn Không Thoát Ma Chưởng

“Bốn người các ngươi vật lộn, mỗi người phải nhiều hơn hai trăm chiêu. Còn các ngươi...” – Lam Điện Diễm quét mắt lạnh về đám hắc y thị vệ – những người đó lập tức rung mình, da đầu run lên.

“... Toàn bộ người trên đảo đến tàu ngầm.” – Lan Điện Diễm thanh âm lạnh như băng. Đem năm tên thị vệ ngay lập tức quăng vào hầm băng ngàn năm.

Những người của Ám Dạ Môn được ở lại Lam Cung làm thị vệ có thể xem là một vinh hạnh, phải trải qua hơn ngàn chọn lọc tuyển, tuyển chỉ bách luyện binh lính (Tuyển chọn gay gắt, phải thông thạo mọi thứ. Mik: Mik thấy dễ vậy hay hơn.hana : Lam ca như hoàng đế ấy...hắc hắc) mới có tư cách gia nhập Lam Cung làm thủ vệ. Vậy mà năm tên vinh quang chức trách vô lượng tiền đồ này lại bị hủy trên tay một tiểu nha đầu.

Thủy Nhi cảnh giác, lập tức đánh hơi ra nguy hiểm. Cho dù chỉ đơn thuần mong như tờ giấy nhưng hiện tại nàng cũng biết con thịnh nộ của Lam Điện Diễm sẽ giáng lên người ai trong số những người này.

Nhìn xem những người đó, sắc mặt tái nhợt cũng đủ biết sự trừng phạt nghiêm trọng đến mức nào. Kế tiếp nhất định đến phiên mình, mà nàng như thế nào có thể cho hắc đối đãi với mình như vậy?

Cuộc sống với cây cối trong rừng rậm nhiều năm qua đã tu dưỡng cho Thủy Nhi một thói quen khi đối mặt với nguy cơ... phản ứng đầu tiên là — TRỐN.

Không đợi Lam Điện Diễm phản ứng, Thủy Nhi nhanh chóng cúi đầu đem cánh tay mạnh mẽ của hắc đang gắt gao ôm chặt lấy nàng mà cần không thương tiếc. Lam Điện Diễm ăn đau nhất thời buông tay, bẻ thò thừa dịp trốn ra ngoài (Mik: Thủy Nhi dễ thương quá ^^.....hana : dễ thương cũng vẫn là tiểu bạch thỏ thôi à)

Lam Điện Diễm nhướng mày, như một con báo mạnh mẽ tấn công, đuổi theo sau Thủy Nhi.

Thủy Nhi nhanh chóng băng xuyên qua rừng cây, Lam Điện Diễm cũng không ngừng mà đuổi theo phía sau.

Chết tiệt! Vật nhỏ này đúng là chạy nhanh.

Lam Điện Diễm ban nãy mới vừa trừng phạt đám người kia bởi vì bọn họ – một đám người như vậy mà cũng không đối phó được tiểu nha đầu còn bị tiểu nha đầu làm cho chật vật, chỉ có thể nói là do bọn họ mới có chút tố chất mà đã vội đề cao, cường độ huấn luyện bình thường mạnh yếu đều chưa đủ. Hắc – Lam Điện Diễm là người bồi dưỡng nhân tài nên sao có thể vì chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không xong.

Cho nên lúc này đây, hắc nhất định phải tự tay bắt lấy tiểu nha đầu này!

Không suy nghĩ nhiều, Thủy Nhi đã lao ra khỏi rừng cây, xuyên qua đám hoa hồng nhảy vào con bể suối

Lam Điện Diễm đuổi theo không chút chần chừ, lao theo Thủy Nhi vào bể phun nước, vật nhỏ này giống như một con cá chạch trơn trượt lắm cho hấn không sao bắt được.

Diện tích của bể suối phun này chủ yếu là những tượng được tạo hình điêu khắc. Những bức tượng thạch đủ mọi tư thế khác nhau, có hứng thú, có đứng, có ngồi, hoặc có nằm, bên cạnh là một cái sơn động giả. Nhưng chết tiệt! Cái sơn động giả kia có một lỗ thùng nhỏ, khe hở không lớn không nhỏ. Nhưng mà khe hở cùng lỗ thùng đó vừa vặn cho thân thể xinh đẹp linh hoạt của Thủy Nhi chui vào. Vật nhỏ giống như một con rắn nhỏ trơn trượt cao thấp trái phải mà chui vào khe hở một cách tự nhiên.

Mà Lam Điện Diễm phía trước phía sau đều không với tới nàng. Hấn sắt mặt xanh mét, nghiêng răng.

Nhưng Lam Điện Diễm là ai – không ai có thể thoát khỏi tay hấn, huống chi là một tiểu nha đầu. Hấn nhìn xung quanh chỉ toàn là nước, Lam Điện Diễm liếc mắt quyết đoán nhìn một pho tượng hải thần với cây đinh ba bên cạnh, hấn cầm lấy cây đinh ba bằng thạch ấy dùng hết sức lực nhỏ lên, sau đó đem cây đinh ba giờ cao nhắm vào cái động nhỏ ấy mà bỏ xuống

“Oanh” – Một tiếng đập.

Cái thạch động nhỏ ấy bị nứt làm hai

Thủy Nhi đang “Chơi trốn tìm” thấy địa hình cư trú đã bị phá hư lập tức bỏ qua chiến trường, liếc mắt nhìn qua khuôn mặt tuần tú của Lam Điện Diễm đang lạnh lùng hướng điểm, liền hướng đến chỗ tòa thành mà chạy đi.

Thủy Nhi không hề chui đầu vào lưới mà chạy ra vọt bên đại môn (cửa lớn), cầm lấy dải băng dài trên đỉnh tòa thành mà treo lên.

Đối với Thủy Nhi mà nói, mười mấy năm đu cây mây, bây giờ đu dải lụa này của không có gì khác,

Đây là sở trường của Thủy Nhi, nhưng Lam Điện Diễm cũng không phía ngồi không, hai tay cũng cầm lấy dải băng dài ấy, thân thủ nhanh nhẹn đuổi theo.

Thủy Nhi chạy đi càng nhanh thì Lam Điện Diễm cũng đi nhanh hơn, hấn thấy Thủy Nhi đã gần đến đỉnh của tòa thành liền với tới bắt được một chân của Thủy Nhi

Nhưng vào lúc này chỉ nghe thấy “Tê” một tiếng, Lam Điện Diễm giương mắt nhìn lên, dải băng phía trên do không chịu nổi sức nặng của hai người nên đã bị rách một lỗ.

Thủy Nhi không phát hiện điều khác thường ấy vẫn không ngừng giãy dụa cố gắng thoát khỏi bàn tay của Lam Điện Diễm.

– “Chết tiệt! Đừng nhúc nhích!” – Lam Điện Diễm rống giận hét! Vừa nhìn lên đã thấy chiếc váy Thủy Nhi hạ xuống lộ ra một mảnh cảnh xuân. Lam Điện Diễm trong lòng lại loạn thất, ma quỷ xui khiến hấn liếc mắt xuống phía dưới tòa thành. Quả nhiên, vậy xung quanh ở dưới là một đám cung nữ giúp việc trong Lam Cung cùng với thị vệ.

Lam Điện Diễm lửa giận – “Đằng” ! Có một cảm giác bức tức trong lòng ngực, phản xạ có điều kiện hấn hướng xuống phía dưới điên cuồng hét một tiếng – “Không cho phép xem, các người đều cút hết cho ta!”

Thủy Nhi vẫn không để ý gì, hai chân vẫn không ngừng đá loạn khắp nơi.

– “Chết tiệt! Không cho phép nhúc nhích! Có nghe không !” – Lam Điện Diễm điên cuồng hét lớn về phía Thủy Nhi.

– “Tại sao ta phải đứng yên! Chẳng lẽ đứng yên cho người đem ta quăng vào lồng sắt ấy sao?” – Giống như đám chuột bay vậy.

– “Tê” – Lại một tiếng động, Lam Điện Diễm cắn răng – “Nếu người còn động, ta bây giờ liền đem người quăng vào lồng sắt ấy!”

– “Vậy nếu ta đứng yên, người sẽ không xử phạt ta?” – Thủy Nhi thông minh bắt được lỗi trong lời nói của Lam Điện Diễm

Không đợi Lam Điện Diễm trả lời – Một tiếng – “Xôn xao!” – Dải băng đã hoàn toàn đứt hấn.

– “A!” Thủy Nhi vung cánh tay téo lên, thân mình lập tức rơi nhanh xuống

Thân thể Lam Điện Diễm cũng không tránh khỏi quy luật lực hút của Trái Đất cũng rơi xuống nhanh chóng, nhưng hấn trong lúc rơi xuống vẫn vươn tay ra giữa không trung ý đồ muốn bắt lấy nhưng vật nổi trên vách tường. Trong lúc “chỉ mảnh treo chuông” – Lam Điện Diễm rất cục cựa cũng bắt được một vật trang trí trên vách tường phía ngoài cửa sổ. Tay kia thì nhanh chóng bắt lấy thân hình đang rơi xuống của Thủy Nhi.

– “Không cho phép kêu!”

Lam Điện Diễm rống to với Thủy Nhi, sau đó nhanh chóng đem bé vác lên trên vai, thân thủ linh hoạt bám lên trên vật trang trí ấy, không một tia do dự, hấn đập nấp một khối kính thủy tinh có hoa văn màu. Ngay sau đó, động tác mạnh mẽ như một con báo săn nhanh chóng chui vào bên trong.

Liên tiếp những động tác lưu loát không dấu vết.!!

Chương 10: Sẽ Không Trừng Phạt Ta Chứ?

Nhảy vào phòng, Lam Điện Diễm mạnh mẽ để Thủy Nhi qua vai. Sau đó ngồi xuống. Ánh mắt lãnh liệt nhìn về phía bé. Hấn hung hãn cắn răng, ngữ khí âm trầm mà khủng bố - “Trò này rất thú vị sao?”

Cho tới bây giờ không ai dám ngỗ ngược như vậy với hấn!.

Thủy Nhi vừa nãy vẫn còn vui vẻ giờ lại hoàn toàn bị choáng váng, lẳng lặng nhìn chăm chăm Lam Điện Diễm một hồi lâu không nói gì.

Lam Điện Diễm bị cặp mắt to tròn của nàng nhìn chăm chăm bỗng nảy sinh ra một cảm giác không được tự nhiên. Hấn hung hãn thô lỗ nắm lấy cằm của Thủy Nhi - “Sao lại không nói lời nào!”. Ngay khi một cơn bão khác thường sắp nổi lên trong lòng hấn thì bé đã há to mồm - “Oa!” - Một tiếng khóc phát ra!!!

Nàng sợ hãi! Nàng thật sự sợ hãi a!

Nhìn bộ dáng kinh hồn đang khóc lóc của nàng, thì một bụng tức giận của hấn đầu bị cảm giác “mặc danh kì diệu” kia nén trở về lồng ngực.

Nhìn chăm chăm bộ dáng khóc lóc thảm thương của nàng làm cho người ta cảm thấy Thủy Nhi thật ủy khuất. Lam Điện Diễm hung hãn bỏ cằm nàng ra, gầm nhẹ - “Không cho phép khóc!”

Nhưng là người kia vẫn bình thường mà tiếp tục khóc xem ra lời nói của hấn không có hiệu quả nào. Thủy Nhi vẫn không muốn ngừng vẫn tiếp tục ô ô oa oa khóc không ngừng như trước. Lam Điện Diễm ầm ầm huyết thái dương, đầu hấn lại bắt đầu đau!

Lam Điện Diễm phiền chán hét lên - “Chết tiệt! Ta nói đừng khóc có nghe không!”

Thủy Nhi vẫn còn khóc, Lam Điện Diễm mạnh mẽ ghé sát vào nàng, cơ hồ như hai chóp mũi đã dán vào nhau. Hấn - ánh mắt hung hãn nhìn trừng trừng nàng. Hấn cắn răng, hung hãn uy hiếp:

-“Nếu ngươi vẫn tiếp tục khóc ta lập tức đem ngươi quăng vào lồng sắt!”

Chiều này lập tức có hiệu quả!

Thủy Nhi mạnh mẽ dùng hai tay bưng kín miệng mình lại - buộc chính mình ngừng khóc, mắt sưng đỏ chớp chớp nhìn Lam Điện Diễm, nhưng nước mắt vẫn tiếp tục rơi xuống - “Cách cách cách cách *” (Mik: * tiếng nước mắt rơihana :Nghe như tiếng mưa á)

Lam Điện Diễm nhìn bộ dáng của Thủy Nhi trong lòng hơi hụt hẫng - mang theo cảm giác đau lòng chưa từng có...

-“Không cho phép khóc, có nghe thấy không?” - Trong giọng nói lúc này lại mang hàm xúc dễ dàng cùng với một tia ôn nhu không dễ phát hiện ra.

-“Cha .. Ngươi ... Là nói, ta không khóc ... Ngươi sẽ không trừng phạt ta chứ?” - Thủy Nhi bỏ tay ra khỏi miệng, thút thít nói.

Lam Điện Diễm néo néo mũi nàng, ôm lấy cái eo nhỏ của Thủy Nhi, làm cho bé đứng một bên sò pha nhìn thẳng vào mình. Sau đó hấn đặt tay lên bả vai của nàng, hít sâu cố gắng dùng ngữ khí để nói nhưng nghe qua đã dịu đi một ít.

Chết tiệt! Vật nhỏ này đúng là dễ dàng thay đổi cảm xúc của hấn.

Lam Điện Diễm buộc bản thân phải nhẫn nại quyết tâm, hướng về Thủy Nhi nói - “Vậy được! Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Lam Thủy Nhi, nhiệm vụ của ngươi là đi theo năm vị ca ca cùng tỷ tỷ để học hỏi tri thức cùng với các kĩ năng để có đủ tư cách trở thành đặc công. Tuy bây giờ ta không trừng phạt ngươi, nhưng sẽ không có lần sau nghe rõ không?”

Thủy Nhi tỉnh tỉnh mê mê gật đầu - “Hiểu được ... Cha “đặc công” là cái gì?” - Trong sách chưa từng nghe qua.

Lam Điện Diễm hít một hơi sâu - “Cái này về sau tự nhiên ngươi sẽ rõ”

-“Đặc công không phải là giết chết chuột bay chứ?” - Nếu đúng vậy, nàng mặc kệ.

-“Không phải!” - Là muốn giết ngươi. Lam Điện Diễm chỉ nói ra hai chữ.

-“Nga, nếu đúng vậy, cha muốn ta làm cái gì ta liền làm cái đó, ta sẽ ngoan ngoãn làm một người con ngoan biết nghe lời” - Trong sách điều nói vậy (Mik: Tỷ ngây thơ quá .. coi chừng bị “sói” ăn sạch sẽ đấy! ^^.....hana : kiểu gì chẳng bị ăn.ta thương tỷ mà không biết làm sao a)

-“Cái kia... Cha ... Ngươi thật sự sẽ không trừng phạt ta?”

“Nếu ngươi cam đoan, sau này sẽ không như vậy Bướng bỉnh.”-Lam điện điểm nghĩ nghĩ, dùng cái từ này rất có hàm xúc dỗ dành (Mik: Thấy chưa !Tỷ bị dụ rồi ==)

-“Ta cam đoan” – Thủy Nhi gật đầu.

-“Ngươi cam đoan không có phép cái kia .. Tên là gì?” – Lam Điện Điểm nhíu mày hỏi.

-“Huyền vũ? Đại thanh?”

-“Đúng , Đại Thanh- Không cho phép Đại Thanh cắn người trong Lam Cung” . Gặp quý! Hắn thật sự lúc ấy là điên mới chịu đáp ứng cho nàng đem hai cái “con riêng” vào Lam Cung!

-“Cam đoan... Ách! Nếu như bọn họ không chọc giận ta” – Thủy nhi nghĩ nghĩ ít nhất cũng cho bản thân đường lui.

-“Không thương lượng” – Lam Điện Điểm mặt lạnh lùng

-“Kia... được rồi!” – Thủy Nhi tự hiểu nàng thật khó mà lui. –“Như vậy ngươi sẽ không trừng phạt ta chứ!”

Nhìn bộ dáng của Thủy Nhi đang chờ đợi phán quyết, Lam Điện Điểm không đành lòng yêu cầu nhiều quá, cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm túc, gật gật đầu.

-“Nha! Cha vạn tuế!” – Khóe mắt lập tức hiện lên vẻ vui sướng. Bé lập tức hoan hô nhảy dựng lên vòng tay qua cổ Lam Điện Điểm hôn hắn một cái (Mik: tỷ ui .. “sói” quanh đây không có “hiền” đâu tỷ >”< hana : TN là sắc nữ....)

Bị cảm xúc vui sướng của Thủy Nhi cuốn hút, lửa giận hay phiền chán “mặc danh kì diệu” của Lam Điện Điểm điều biến mất. Thủy Nhi bây giờ chỉ toàn cảm thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn.

-“Cha vạn tuế! Cha ngươi thật tốt quá a!”

Lam Điện Điểm khoe môi ả ả ý cười, một tay ôm trụ vòng eo mảnh khảnh của Thủy Nhi, đem nàng đặt trước mặt mình, yết hầu thanh thanh

-“Còn nữa ..”

Lam Điện Điểm cúi đầu nhìn hai cái đùi trắng như tuyết của nàng, hắn muốn nói nhưng cổ họng lại có cảm giác nóng ran.

-“Ngươi là con gái... Hiểu không?”

-“Biết! ... Ách... Cha ngươi muốn nói cái gì?”

-“Còn nữa không thể để cho người khác thấy thân thể của mình, không thể quá mức thân mật với nam nhân”

-“Ách... A... ?” - Thủy nhi vẫn không rõ Lam Điện Điểm muốn nói cái gì, nhưng nàng vẫn gật gật đầu. – “Được ạ”

Lam điện điểm vừa lòng lộ ra ý cười.

Thủy Nhi cũng trút bỏ được gánh nặng này giờ, sau đó vòng tay ôm cổ Lam Điện Điểm, cười hi hi – “Cha nói cái gì cũng tốt” (Mik: tỷ ui, tư thế này cực kì “mở ả” a >”<hana :Thủy Nhi là sắc nữ á.....TN : Cha, thật hana đita : chạy....)

Bất quá nàng nghĩ tới cái gì, liền nhanh như chớp thu hồi tiểu móng vuốt, lùi về phía sau, ánh mắt chớp chớp vô tội nhìn Lam Điện Điểm.

Cha đã nói không nên cùng nam nhân quá thân mật.

Lam Điện Điểm thấy hành động nghe lời của Thủy Nhi đột nhiên cảm thấy chính mình vấp trúng tảng đá dưới chân

-“Cái kia...” – Hắn yết hầu thanh thanh , mà xui quỷ khiến lại nói câu –“Cha không tính” (Mik: Đúng là “sói” quanh đây không “hiền”.....hana : Lam ca là sắc lang ta đã nói lâu mà có ai tin ta đâu...LC : hana dạo này chán sống à.....ta : chạy

-“Nha nha nha!” – Thủy nhi như con khi nhỏ lập tức nhảy lên người Lam Điện Điểm, hai chân vòng qua thắt lưng hắn. Hai tay thì ôm chặt cổ hắn, thân hình nhỏ nhắn mang theo hương thơm kẻ sát hã

-“Đằng”

Lam Điện Điểm cảm thấy máu trong người như chảy thẳng đến óc, thân thể lập tức sinh ra phản ứng.

Cổ họng không tự chủ sự đụng chạm của Thủy Nhi, hắn có chút đông cứng bởi hai tay cùng hai chân của nàng. Động tác có chút thô lỗ đem bé ném đến

sô pha, không ngoảnh đầu lại. Thân ảnh cao lớn đi ra khỏi cửa, trước khi đi hẳn còn buồn bực để lại một câu.

–“Động tác này cũng không bỏ! Bất luận đối tượng là ai!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lăn Đầu Dùng Cơm Trưa

Nhà ăn trong Lam Cung chính là nơi mà Lam Điện Diễm cùng bọn nhỏ của hắn thường dùng cơm. Cũng có khi là nơi nằm vị tướng quân của Âm Dạ Môn cùng dùng cơm.

Phong cách được bố trí hỗn hợp theo kiểu Tây Âu với đèn treo bằng thủy tinh hoa mỹ, một cây đàn thật dài làm bằng gỗ được treo trên tường. Chỗ ngồi cao nhất chính là nơi dành cho chủ nhân, phía sau lưng là một cái đầu sư đẹp đẽ, quý giá và đầy khí phách. Phía ngoài hành lang là tấm rèm bằng nhung tơ, chính giữa của nhà ăn thì trang trí đủ loại hoa tươi, có Hoa Hồng, Hoa Thiên Điểu, Tử Lan v.v... Một mặt của vách tường là một cái tủ rượu rất lớn, toàn bộ đều là những chai rượu trân quý của chủ nhân. Đối diện tủ rượu là một bức họa được trạm trổ ngay trên tường, bức họa kia dường như cố ý khảm lên trên tường.

Đến giờ dùng cơm trưa, Lam Điện Diễm ngồi ở vị trí cao nhất dành cho vị chủ nhân, bên trái theo thứ tự phân biệt là Phong, Lôi, Điện.

Phía bên phải của Lam Điện Diễm là một chỗ trống, thứ hai là Vũ, thứ ba là Vân. Mỗi người đều chọn những chỗ ở hai bên cạnh.

Lam Điện Diễm đang nhắm nháp Whisky, nhìn lên cầu thang rộng phía trước. Chủ nhân đã không hỏi thúc việc dùng cơm thì nhưng người còn lại đều chỉ có thể chò.

Vũ nhìn vào chỗ trống kia, trong lòng cực kì khó chịu! Đáng lẽ vị trí kia là của nàng a! Vị trí gần Blue nhất chính là của nàng! Nhưng hôm nay bắt nàng ngồi xuống phía dưới để chỗ trống kia cho cái tiểu nha đầu kia.

Cho dù Vũ phi thường không thích nàng, nhưng cũng không thể không thừa nhận tiểu nha đầu ấy đúng là có một khuôn mặt có thể mê hoặc chúng sinh cùng với dáng người có thể làm cho người khác phải xị máu mũi. Thân thể nàng tỏa ra một khí chất hòa trộn giữa dã tính và hồn nhiên, mà loại mỹ miều này làm cho Vũ thập phần lo lắng.

Một lát sau, đôi mắt Lam Điện Diễm lóe sáng. Mọi người cũng nhìn theo tầm mắt của Lam Điện Diễm.

Trong nhất thời, cơ hồ tất cả mọi người đều giật mình. Thậm chí chỉ một chút nháy mắt hay quay đầu cũng có thể nghe thấy.

Thủy Nhi trải qua tân trang tựa như một viên bảo thạch tỏa ra ánh sáng làm lóa mắt, sự mỹ miều ấy có thể làm cho người ta đui mù.

Mái tóc đen xỏa tung được một cái vương miện nhỏ bằng kim cương đội lên phía trên, phía dưới là một cái thắt lưng được buộc một cách tinh tế, một chiếc áo dài màu lục sặc sỡ sát toàn thân làm lộ rõ những đường cong hoàn mỹ trên thân thể nàng. Trên chân mang một đôi giày gót bằng thủy tinh làm lộ rõ đôi chân tinh tế xinh đẹp của nàng.

Bé tươi mát thuần khiết giống như giọt sương sớm nhưng lại mang theo ba phần dã tính đủ để mê hoặc chúng sinh, đẹp đến chói mắt, đẹp đến nỗi làm cho người khác mê muội.

Lam Điện Diễm cố hết sức dò mắt ra nơi khác thì phát hiện tất cả mọi người ở đây đều nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi. Tâm tình “mặc danh kì diệu” đều bị phá hư. Nên quay sang lạnh lùng lên tiếng trách cứ Thủy Nhi – “Làm sao lâu như vậy!” (Mik: độ “chua” của soái ca vẫn chưa “nồng” đâu ^^)

–“A? Tiểu thư – nàng không muốn đi giày cao gót!” – Người trả lời hẳn là nữ giúp việc Phong Lan đứng phía sau Thủy Nhi.

Một nữ giúp việc khác tên Lục Thủy cũng gật gật đầu. Bọn họ vì đỡ nàng mang giày mà đã tốn quá nhiều khí lực.

–“Giày này mang không thoải mái!” – Thủy Nhi kéo kéo váy – “Váy này cũng quá dài, không thể đi đường...” (Mik: Muội nói nơi này nhiều “sói” lắm.. tỷ không nghe mai mốt bị “sói” “ăn” sạch sẽ đó)

Không đợi Thủy Nhi nói hết, chỉ thấy bé đạp phải chiếc váy dài! Bùm! Bé ngã xuống đất mạnh xuống đất.

Mọi người đều kinh hô

Lam Điện Diễm nhú mày

Lúc này Lôi mạnh mẽ đứng lên, chạy vọt lên phía trước ôm Thủy Nhi đến chỗ ngồi còn trống ở phía trên.

Lôi không hề chú ý đến cái người nghĩa phu kia đang chau mày chút nào. Mọi sự chú ý của hắn đều để hết trên người của tiểu giai nhân này

Lôi cẩn thận xoa bóp mắt cá chân cho Thủy Nhi, ôn nhu hỏi –“Có bị thương không?”

Thủy Nhi nhu nhu cánh tay, lộ ra nụ cười ngọt ngào, lắc đầu –“Cám ơn người, Lôi ca ca , không có”.

Lôi liền bị nụ người kia làm cho thất thần

Vũ hung hăng trừng mắt liếc Lôi một cái.

Phong vẫn mặt lạnh, mắt lạnh nhìn Thủy.

Còn Lam Điện Diễm đôi mắt càng âm u nghiêm khắc hơn. Trong lòng nặng nề nhưng không thể nói.

Điện liếc mắt nhìn Lam Điện Diễm một cái, kinh hô kêu lên một tiếng –“Lôi”

Lôi lúc này mới hồi phục lại tinh thần, đầu óc vẫn còn hỗn loạn, giờ ra chiều bài tươi cười quay trở lại chỗ của mình.

Com trưa bắt đầu.

Ai cũng đều không thể ngờ, ngày đầu tiên Thủy nhi đến Lam Cung liền gây nhiều phiền toái vậy làm com trưa trễ hơn hai giờ so với bình thường.

Nhưng đều giống bình thường là trên bàn com thật im lặng. Thậm chí không chỉ có chút đông cứng. Không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng dao nĩa ngẫu nhiên va vào đồ sứ tạo nên thanh âm.

Một lát sau, tiếng dao nĩa chạm vào đồ sứ ngày càng lớn hơn. Mọi người đều nhìn về phía nơi phát ra thanh âm. Vũ cùng Vân liếc mắt nhìn nhau, miệng thầm cười trộm. Lôi cũng nhìn qua, hắn cũng lộ ra ý cười nhưng có điều ý cười kia lại mang ý nghĩa sùng nịch.

Phong vẫn lãnh như trước (Mik: không dám bàn cãi thêm gì về ca ca này... dám trời có sập ca ca vẫn giương mắt nhìnhana :chắc phải đến khi bị thịt mới đỡ lạnh lùng)

Điện vẫn nho nhã như trước, không khéo không để lộ ra cảm xúc.

Lam Điện Diễm nhìn tình cảnh trước mắt, nhíu mày một chút. Vật nhỏ kia đã vài ngày không ăn gì sao , chỉ một loáng đều ăn sạch mọi đồ ăn trước mặt, mà bé lúc này đang ra sức lấp đầy cái bao tử của mình.

Lam Điện Diễm bắt động thanh sắc, đem đĩa bít – tét trước mặt của mình đẩy tới cho Thủy Nhi

Thủy Nhi vẫn không phát giác ra được điều gì, thời điểm nàng ăn com thì trong mắt chỉ có đồ ăn. Về phần nơi nào đưa đến thì cứ mặc kệ.

Nhìn đĩa bít – tét trước mặt nhiều thêm, hai mắt Thủy Nhi như lóe ra đại quang, nàng nhanh chóng cắn ăn.

Lam Điện Diễm một bên bụng li rượu chậm rãi nhắm nháp, một bên thưởng thức tướng ăn của Thủy Nhi, khoe miệng bắt giác ần ần lộ ra ý cười.

Mất thấy đồ ăn trên bàn của Thủy Nhi đã sắp hết, Lam Điện Diễm bảo nữ giúp việc mang thêm một phần lên.

Nữ giúp việc mang đồ ăn lên đến lần thứ ba, Thủy Nhi vẫn không phát hiện Phong, Lôi, Điện ở điều diện đã ăn xong từ lâu, đang buồn cười nhìn chăm chăm nàng.

Khi Thủy Nhi ăn hết cái bít tét thứ tư , Phong bắt động thanh sắc cũng đem đĩa bít – tét trước mặt mình đẩy tới cho Thủy Nhi.

Bây giờ nàng có thể nói là đã ăn no, lúc này nàng mới phát hiện vết cắn trên cánh tay Phong. Nuốt nuốt đồ ăn trong miệng, Thủy Nhi bắt đầu di chuyển ánh mắt, nhìn chăm chăm vào vết thương trên cánh tay Phong, ngẩng đầu áy náy hỏi – “Còn đau không?”

Bé quỳ trên bàn, ôm cánh tay Phong, mặt bé cơ hồ như sát bên bên mặt Phong.

-“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Phong sững sốt một chút, khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng không tự chủ được mỉm cười (hana : thấy chưa , ta nói có sai đâu, mới gần bị thịt đã thế này....cư mà bị thịt rồihê hê)

Lam Điện Diễm sắc mặt khó coi đến cực điểm, hắn có chút thô lỗ đem nàng trừ về chỗ ngồi.

-“Ăn no rồi sao? Nếu không có vấn đề gì, vậy thì đợt huấn luyện nửa giờ sau sẽ bắt đầu!”

Mọi người nhìn về phía Lam Điện Diễm, có chút kinh ngạc bởi sự khác thường của hắn. ...

Chương trình huấn luyện dành cho Lam Thủy Nhi.

Thứ Hai

Địa điểm: rừng cây Lam Cung.

Hạng mục huấn luyện : Phi tiêu.

Lam Thủy Nhi mặc quần áo vận động màu vàng nhạt, trên vai lại mang toàn lông vũ, đuổi người, đi ra ngoài tòa thành, bên cạnh rừng cây là một loạt năm người đang đứng thành một hàng.

Nhi dụi mắt, mơ màng hỏi –“Các người làm gì ở đây? Di . . .Nơi này cũng có cây táo sao?”

Nhìn bé tươi mát như một giọt sương nhỏ, Lôi tâm tình cực tốt cầm lấy cây phi tiêu, cười hi hi nói –“Đúng vậy, đây chính là trận đấu hái táo a.”

Thủy Nhi vừa nghe thì hai mắt sáng như sao kim, hái táo là sở trường nhất của ta! Bé lập tức nhìn về phía cây táo. Năm người kia chưa kịp phản ứng gì thì thấy những quả táo đỏ au mà bọn họ đang nhắm phóng phía trước rơi liên tục xuống gốc cây như bị gió bão thổi qua.

Thanh âm lãnh nhạt của Phong vang lên kêu bọn họ ngừng tay là lúc Thủy Nhi xuất hiện trước mặt Phong về mặt đặc ý.

Mà phía sau chỉ còn lại một cây táo trụi lủi. Trời a ! Đây chính là công phu phong nháy mắt, Phong đã mất sức bằng chín trâu hai hổ đi xung quanh vườn trái cây này để tìm một cây ra quả thật hoàn hảo để luyện tập mà bây giờ cái cây đó chỉ còn lại lá xanh biếc.

Phải biết rằng để tìm được một cây thích hợp thật khó khăn bao nhiêu! Chỉ để luyện phi tiêu thì cây đó là tốt nhất!

–“My God!” – Vũ hung hăng ném phi tiêu qua một bên, tức giận rời đi

Thủy Nhi đảo mắt nhìn mọi người, vo tội hỏi –“Có vấn đề gì sao?”

Điện vỗ vỗ đầu nàng, vẫn vẫn đậm phong kinh nói –“Không thành vấn đề, người làm tốt lắm” – Sai đó cũng chậm rãi rời đi.

Đi được một vài bước cũng quay trở về, cùng với Phong trăm miệng một lời đồng thanh nhìn Lôi hung hăng quát –“Tiếp theo người phụ trách làm cho cây táo ra trái đi!”

Thứ Ba

Huấn luyện hạng mục: phản nham (leo núi)

Địa điểm : Vách núi đen hiểm trở ở An Thành, tên là “Miệng Hổ”

Phong , Lôi , Điện , Vũ , Vân , Thủy mang theo các thiết bị leo núi, đứng ở phía chân núi.

Phong mở miệng –“Vẫn quy cũ, dùng thời gian để định đoạt tính coi ai thắng . . . Ách, phải chú ý an toàn, lên núi phải luôn cẩn thận” – Thường thì Phong không nói nhiều, nhưng không biết vì sao lúc này hần có chút lo lắng cho cô bé kia.

Di? Thủy Nhi đâu?

Bên người đã không thấy bóng dáng Thủy Nhi.

Chỉ nghe một thanh âm thanh thúy phía chân trời vọng xuống.

“Uy . . . Ta ở chỗ này nè!”

Ha ha , Phong còn chưa nói xong, Thủy Nhi đã ở trên đỉnh núi hướng về năm người bọn họ mà. ngoắc.

Tốc độ này cũng thật quá nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hiện Lên Trên Giường Cha

Thủy Nhi mở cửa hé đầu ra nhìn ngó xung quanh , không có người , rón ra rón rén nhẹ nhàng bước ra ngoài , đột nhiên Vũ mở cửa phòng đi ra , Thủy Nhi nhanh chóng lùi về trong phòng .

Phong, Lôi, Điện, Vân, Vũ, Thủy Nhi đều là ở cùng một tầng . Còn phòng ngủ của Lam Điện Diễm ở dưới lầu .

Thủy Nhi sau khi lui về phòng mình , nghĩ nghĩ một chút rồi chạy đến bên cửa sổ , men theo cửa sổ trèo xuống bên dưới .

Bên dưới phòng của nàng chính là phòng ngủ của Lam Điện Diễm , thân ảnh nho nhỏ bay qua cửa sổ , thẳng một mạch xuống đến tầng dưới , dừng bên cửa sổ , nhìn qua cửa kính phòng Lam Điện Diễm ngó đông ngod tây xem xét tình hình , ôi , Cha đâu ??

Thủy Nhi mở cánh cửa bằng thủy tinh , thân mình như tiểu bạch xà trượt vào bên trong . (hana : ta không biết Lam ca mất cảnh giác thế này đây, hum nào phải lên vào mới đượcLC : hana gốc kia ,ta không làm thế làm sao dất được thỏ vào miệng cạp...*cười nham hiểm*haha...Ta : LC nham hiểm vô đối)

Đôi mắt to tròn sáng lấp lánh nhìn khắp một lượt đánh giá phòng của hần .

Thật lớn nha! Cái giường kia khéo còn to hơn cả nhà của nàng ấy chứ, cả căn phòng ngoài lấy màu đen trắng làm chủ , còn có thêm màu vàng hoàng kim

Ngay cả vũ khí cũng được nạm vàng , còn có vô số bình rượu quý và một cái quầy bar nhỏ .

Di ? Không có người ?

Thủy Nhi thật cẩn thận đi vào phòng Lam Điện Diễm , sờ sờ xung quanh , đi loanh quanh một lát thì phát hiện quả thật cha không có mặt trong phòng .Nàng đi nhanh vài bước , nhảy một bước , đem thân mình ngã sập lên giường Lam Điện Diễm , lăn qua lăn lại , nhào lộn lung tung , đảo tung chăn gối ... haha....giường của cha thật lớn , thật thoải mái nha

“Cạch..” một tiếng mở cửa phòng vang lên .

Nga?

Có người ?

Thủy Nhi theo bản năng trốn vào trong chăn , cố gắng đem chính mình vùi thật sâu bên trong .

Tiếng bước chân? Là tiếng bước chân của cha ?

Thủy Nhi thật cẩn thận vén lên một góc chăn , đôi mắt to đảo qua xung quanh tìm hiểu .

Đúng thật là cha nha !!

Lam Điện Diễm thân hình cao lớn thon dài nhanh chóng bước vào . Hần vừa trở về từ một buổi tiệc vô cùng sang trọng , hần đang mặc trên người một thân tây trang lễ phục tối màu , cổ áo và tay áo sơ mi trắng lộ ra bên ngoài có chút rườm rà nhưng cũng thật hoa lệ . Lam Điện Diễm vào phòng , đóng cửa , cởi áo khoác , tùy ý thả trên sofa , một bên dùng tay cởi nơ trên cổ , rồi cởi dần các nút áo sơ mi , một bên đi nhanh về phía quầy bar , lấy rượu và một chiếc ly thủy tinh , một loạt các động tác vô cùng cao quý và tao nhã .

Ha ha, bộ dạng cha nhìn thật khá nha , tấm lưng thật lớn và rộng , chân tay thật thon và dài nha , cái kia...cái ngực hơi lộ ra kia cũng thật rắn chắc nha , thậtthật đẹp mắt !!! (hana :Cái này người ta gọi là gọi cảm, quyến rũ nha , TN là sắc nữ mà)

Ừc , Thủy Nhi nuốt nuốt nước miếng. (hana : á , kinh quá ...)

Lam Điện Diễm thật nhanh đã quay lại !!

Thủy Nhi hoảng sợ.

Cạch !

Cửa một lần nữa được mở ra .

Nga... Thì ra không phải ta bị phát hiện nha .

Di?

Người đi vào là Vũ .

Oa oa oa , Vũ a! Là Vũ xinh đẹp a! Ban đêm lạnh như vậy sao chỉ mặc một chiếc áo mỏng thế kia , tỷ tỷ không cảm thấy lạnh hay sao ??

Còn nữa nha , cha đại nhân sao gắp Vũ tỷ ăn mặc như thế sao mặt vẫn lạnh như băng thế kia , sao cha không lo tỷ ấy sẽ bị cảm lạnh hay sao ???

Thủy Nhi chớp chớp mắt, tỉnh tỉnh mê mê suy nghĩ.

Bắt quá, Vũ kia có lẽ cũng cảm thấy hơi lạnh một chút , thân hình xinh đẹp kia vận vẹo nép sát vào Lam Điện Diễm như muốn hấp thu được một chút hơi ấm trên người hắn . Đôi tay yếu đuối thon nhỏ như không có xương kia đang vuốt ve , xoa xoa vòm ngực rộng lớn , toàn thân nhỏ bé mềm nhũn cực lực muốn dán vào thân thể to lớn quyền rũ nhưng vô cùng lạnh lùng của Lam Điện Diễm .

A? Nàng làm gì vậy ? Vũ đang đói bụng sao ? Bữa ăn khuya còn chưa ăn no sao ? Vì sao lại muốn cắn môi cha thế kia ??

Thủy Nhi chớp chớp mắt nhìn những động tác quái dị của Vũ , cảm thấy trong lòng có gì đó là lạ . (hana : ồ cái gì thế ??? *chớp mắt ngây thơ*)

Theo góc độ của mình Thủy Nhi có thể nhìn thấy thật rõ ràng , một tay của Vũ đang xoa xoa trong ngực Lam Điện Diễm , tay kia đang nhanh chóng tháo bỏ từng chiếc cúc của chiếc áo sơ mi hắn Lam Điện Diễm đang mặc , hai tay thật vô cùng linh hoạt , vừa sờ vừa cờ , có điều chỉ một mình Vũ độc diễn mà thôi ! (hana : Vũ này dễ xỏm á)

Thủy Nhi núp mình trong chăn thờ phỉ phỉ , phùng mang trợn má , trợn tròn hai mắt.

Mặc kệ nàng ta đang muốn làm cái gì . Nàng không thích những động tác kia của Vũ . Thật sự không thích .

Đang lúc Thủy Nhi chuẩn bị nhảy dựng lên cũng là lúc nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Lam Điện Diễm : “Đủ rồi !” Một bàn tay to lớn túm lấy cổ tay gầy gò của Vũ , hung hăng đem nàng quăng ra khỏi phòng .

“Blue...” Vũ hình như còn muốn nói gì, lại thấy thái độ lạnh như băng ngàn năm của Lam Điện Diễm , khoe mắt dâng lên một hàng lệ nhưng không nói gì . Không cam lòng gõ thật mạnh giày cao gót trên nền nhà vận vẹo thân mình rời khỏi phòng Lam Điện Diễm .

Cho đến khi cửa phòng hoàn toàn khép lại Lam Điện Diễm không hề liếc nhìn Vũ một lần , áo sơ mi vẫn chưa được cởi hết , cảm trên tay chiếc ly thủy tinh , tiếp tục tự rót cho mình một ly Brandy , chậm rãi nhắm nháp từng chút một , tầm mắt nhìn lên phía giường , chiếc chăn bề ngoài xem ra không có gì khác thường , khoe miệng lại không tự giác cong lên một độ cong khó ai có thể phát hiện .(hana : Brandy là tên một loại rượu mạnh nhé , ta lười tra lắm , ta còn đang thắc mắc không lẽ Lam ca không biết có người trong nhà , hóa ra sói giả cừu..haha)

Thủy Nhi lúc này đang vô cùng lo lắng không biết mình nên ra ngoài hay cứ núp ở đây , nhưng màn trình diễn khi nãy khiến má nàng giờ đây nóng bừng lên . Có điều giờ Vũ đã đi rồi Thủy Nhi lại cảm thấy tim mình lại có một cảm giác khác lạ vô cùng lợi hại .

Đang không biết quyết định như thế nào có thể rời khỏi đây một cách tốt đẹp , chỉ nhìn thấy Lam Điện Diễm uống một chút rượu , sau đó bước về phía nhà vệ sinh , phụt chốc bên trong truyền đến tiếng mở nước ào ào .

Thủy nhi thở phào nhẹ nhõm , vậy chờ cha tắm rửa xong đi ra ta sẽ cùng hắn nói chuyện đi ...

Không biết trôi qua bao lâu, Lam Điện Diễm đã tắm xong, mặc trên người bộ đồ ngủ màu trắng bước ra khỏi phòng vệ sinh , nhìn quanh một chút thấy trên giường vẫn không một động tĩnh . Vật nhỏ bên dưới lớp chăn kia đúng là chịu đựng cũng giỏi nhỉ , lâu như thế mà vẫn không gây ra tiếng động gì .

Lam Điện Diễm là ai chứ ? Trên thực tế, khi mới vừa mở cửa bước vào phòng hắn đã phát hiện có một “vật nhỏ” trốn trên giường mình , nhưng hắn cố ý làm như không phát hiện ra , muốn cho nàng vì hông thể chịu đựng được nữa phải ngại ta... không nghĩ tới.....

Lam Điện Diễm khoe miệng tiếp tục lộ ra một nụ cười, đi đến trước giường , khẽ cúi thân mình cao lớn , xóc chăn lênA ! “Vật nhỏ” kia không biết thế nào lại đang ngủ ngon lành . (hana : bó tay , Lam ca xông lên đi ..)

Thủy Nhi đang ngủ thật ngọt ngào , bỗng nhiên cơ thể đang ấm bị tiếp xúc với một luồng khí lạnh khiến nàng lập tức cuộn người lại như ốc sen lần tìm chỗ ấm muốn chui vào lại .

Lam Điện Diễm vươn tay ra muốn đánh thức nàng tỉnh dậy , bàn tay kia không tự chủ từ từ chạm đến khuôn mặt đỏ hồng kia, Trời ơi , cái gì đang xảy ra thế này ? Vốn định một quyền đánh thức nàng dậy , không hiểu sao lại nhẹ nhàng , dùng những ngón tay tinh tế kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của nàng.

Lam Điện Diễm ngực hơi nóng lên , có một loại cảm giác xa lạ đang len vào tim hắn , nổi lên thật mãnh liệt .

Nhìn nàng đang ngủ say như một đứa trẻ , hô hấp của Lam Điện Diễm có phần khó khăn , cứ như thế lẳng lặng nhìn nàng ...

Trên người nàng tựa như có một loại ma lực đặc thù nào đó , cho dù nàng luôn làm hắn đau đầu , cho dù nàng đang xâm chiếm phòng ngủ của hắn , cho dù nàng có thể sẽ hóa thiêu Lam cung của hắn , nhưng chỉ cần nàng dương đôi mắt “hài con ngợng ác vô tội” kia ra thì dù hắn đang như núi lửa sắp phun trào đến nơi cũng sẽ bị đôi mắt ấy đè ép xuống .

Sau đó bắt đầu không tin được cô bé con tưởng chừng như vô tội và vô cùng thuần khiết kia lại chính là tiểu ma nữ siêu cấp “thần thám họa”, cũng chính vì thế lại hết lần này đến lần khác mềm lòng với nàng , không nở xuống tay trừng phạt .

Lam Điện Diễm nhìn có điểm xuất thần, khoe miệng lại không tự giác cong lên lộ ra ý cười, sau đó đôi tay kia cuối cùng cũng được chủ nhân khống chế , đẩy nàng xê dịch về một bên , chính mình nghiêng người nằm xuống bên cạnh

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiện Lên Trên Giường Cha 2

Thủy Nhi mở cửa hé đầu ra nhìn ngó xung quanh, không có người, rón ra rón rén nhẹ nhàng bước ra ngoài, đột nhiên Vũ mở cửa phòng đi ra, Thủy Nhi nhanh chóng lùi về trong phòng.

Phong, Lôi, Điện, Vân, Vũ, Thủy Nhi đều là ở cùng một tầng. Còn phòng ngủ của Lam Điện Diễm ở dưới lầu.

Thủy Nhi sau khi lui về phòng mình, nghĩ nghĩ một chút rồi chạy đến bên cửa sổ, men theo cửa sổ trèo xuống bên dưới.

Bên dưới phòng của nàng chính là phòng ngủ của Lam Điện Diễm, thân ảnh nho nhỏ bay qua cửa sổ, thẳng một mạch xuống đến tầng dưới, dùng bên cửa sổ, nhìn qua cửa kính phòng Lam Điện Diễm ngó đông ngod tây xem xét tình hình, ôi, Cha đâu??

Thủy Nhi mở cánh cửa bằng thủy tinh, thân mình như tiểu bạch xà trượt vào bên trong. (hana : ta không biết Lam ca mất cảnh giác thế này đây, hum nào phải lên vào mới đượcLC : hana gốc kia ,ta không làm thế làm sao dất được thỏ vào miệng cạp...*cười nham hiểm*haha...Ta : LC nham hiểm vô đối)

Đôi mắt to tròn sáng lấp lánh nhìn khắp một lượt đánh giá phòng của hần.

Thật lớn nha! Cái giường kia khéo còn to hơn cả nhà của nàng ấy chứ, cả căn phòng ngoài lấy màu đen trắng làm chủ, còn có thêm màu vàng hoàng kim

Ngay cả vũ khí cũng được nạm vàng, còn có vô số bình rượu quý và một cái quầy bar nhỏ.

Di ? Không có người ?

Thủy Nhi thật cẩn thận đi vào phòng Lam Điện Diễm, sờ sờ xung quanh, đi loang quanh một lát thì phát hiện quả thật cha không có mặt trong phòng. Nàng đi nhanh vài bước, nhảy một bước, đem thân mình ngã sập lên giường Lam Điện Diễm, lăn qua lăn lại, nhào lộn lung tung, đảo tung chăn gối ... haha....giường của cha thật lớn, thật thoải mái nha

“Cạch..” một tiếng mở cửa phòng vang lên.

Nga?

Có người ?

Thủy Nhi theo bản năng trốn vào trong chăn, cố gắng đem chính mình vùi thật sâu bên trong.

Tiếng bước chân? Là tiếng bước chân của cha ?

Thủy Nhi thật cẩn thận vén lên một góc chăn, đôi mắt to đảo qua xung quanh tìm hiểu.

Đúng thật là cha nha !!

Lam Điện Diễm thân hình cao lớn thon dài nhanh chóng bước vào. Hần vừa trở về từ một buổi tiệc vô cùng sang trọng, hần đang mặc trên người một thân tây trang lễ phục tối màu, cổ áo và tay áo sơ mi trắng lộ ra bên ngoài có chút rườm rà nhưng cũng thật hoa lệ. Lam Điện Diễm vào phòng, đóng cửa, cởi áo khoác, tùy ý thả trên sofa, một bên dùng tay cời nơ trên cổ, rồi cời dần các nút áo sơ mi, một bên đi nhanh về phía quầy bar, lấy rượu và một chiếc ly thủy tinh, một loạt các động tác vô cùng cao quý và tao nhã.

Ha ha, bộ dạng cha nhìn thật khá nha, tầm lưng thật lớn và rộng, chân tay thật thon và dài nha, cái kia...cái ngực hơi lộ ra kia cũng thật rắn chắc nha, thậtthật đẹp mắt !!! (hana :Cái này người ta gọi là gọi cảm, quyến rũ nha, TN là sắc nữ mà)

Ừc, Thủy Nhi nuốt nuốt nước miếng (hana : á, kinh quá ...)

Lam Điện Diễm thật nhanh đã quay lại !!

Thủy Nhi hoảng sợ.

Cạch !

Cửa một lần nữa được mở ra.

Nga... Thì ra không phải ta bị phát hiện nha .

Đi?

Người đi vào là Vũ .

Oa oa oa , Vũ a! Là Vũ xinh đẹp a! Ban đêm lạnh như vậy sao chỉ mặc một chiếc áo mỏng thế kia , tỷ tỷ không cảm thấy lạnh hay sao ??

Còn nữa nha , cha đại nhân sao gặp Vũ tỷ ăn mặc như thế sao mặt vẫn lạnh như băng thế kia , sao cha không lo tỷ ấy sẽ bị cảm lạnh hay sao ???

Thủy Nhi chớp chớp mắt, tỉnh tỉnh mê mê suy nghĩ.

Bất quá, Vũ kia có lẽ cũng cảm thấy hơi lạnh một chút , thân hình xinh đẹp kia vận vẹo nép sát vào Lam Điện Diễm như muốn hấp thu được một chút hơi ấm trên người hắn . Đôi tay yếu đuối thon nhỏ như không có xương kia đang vuốt ve , xoa xoa vòm ngực rộng lớn , toàn thân nhỏ bé mềm nhũn cực lực muốn dán vào thân thể to lớn quyến rũ nhưng vô cùng lạnh lùng của Lam Điện Diễm .

A? Nàng làm gì vậy ? Vũ đang đói bụng sao ? Bữa ăn khuya còn chưa ăn no sao ? Vì sao lại muốn cắn môi cha thế kia ??

Thủy Nhi chớp chớp mắt nhìn những động tác quái dị của Vũ , cảm thấy trong lòng có gì đó là lạ . (hana : ồ cái gì thế ??? *chớp mắt ngây thơ*)

Theo góc độ của mình Thủy Nhi có thể nhìn thấy thật rõ ràng , một tay của Vũ đang xoa xoa trong ngực Lam Điện Diễm , tay kia đang nhanh chóng tháo bỏ từng chiếc cúc của chiếc áo sơ mi hắn Lam Điện Diễm đang mặc , hai tay thật vô cùng linh hoạt , vừa sờ vừa cõ , có điều chỉ một mình Vũ độc diễn mà thôi ! (hana : Vũ này dễ xôm á)

Thủy Nhi núp mình trong chăn thờ phỉ phỉ , phùng mang tròn má , tròn tròn hai mắt.

Mặc kệ nàng ta đang muốn làm cái gì . Nàng không thích những động tác kia của Vũ . Thật sự không thích .

Đang lúc Thủy Nhi chuẩn bị nhảy dựng lên cũng là lúc nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Lam Điện Diễm : “Đủ rồi !” Một bàn tay to lớn túm lấy cổ tay gầy gò của Vũ , hung hăng đem nàng quăng ra khỏi phòng .

“Blue...” Vũ hình như còn muốn nói gì, lại thấy thái độ lạnh như băng ngàn năm của Lam Điện Diễm , khóe mắt dâng lên một hàng lệ nhưng không nói gì . Không cam lòng gõ thật mạnh giày cao gót trên nền nhà vận vẹo thân mình rời khỏi phòng Lam Điện Diễm .

Cho đến khi cửa phòng hoàn toàn khép lại Lam Điện Diễm không hề liếc nhìn Vũ một lần , áo sơ mi vẫn chưa được cởi hết , cầm trên tay chiếc ly thủy tinh , tiếp tục tự rót cho mình một ly Brandy , chậm rãi nhắm nháp từng chút một , tầm mắt nhìn lên phía giường , chiếc chăn bẻ ngoài xem ra không có gì khác thường , khóe miệng lại không tự giác cong lên một độ cong khó ai có thể phát hiện .(hana : Brandy là tên một loại rượu mạnh nhé , ta lười tra lăm , ta còn đang thắc mắc không lẽ Lam ca không biết có người trong nhà , hóa ra sói giả cừu.haha)

Thủy Nhi lúc này đang vô cùng lo lắng không biết mình nên ra ngoài hay cứ núp ở đây , nhưng màn trình diễn khi nãy khiến má nàng giờ đây nóng bừng lên . Có điều giờ Vũ đã đi rồi Thủy Nhi lại cảm thấy tim mình lại có một cảm giác khác lạ vô cùng lợi hại .

Đang không biết quyết định như thế nào có thể rời khỏi đây một cách tốt đẹp , chỉ nhìn thấy Lam Điện Diễm uống một chút rượu , sau đó bước về phía nhà vệ sinh , phút chốc bên trong truyền đến tiếng mờ nước ào ào .

Thủy nhi thở phào nhẹ nhõm , vậy chờ cha tắm rửa xong đi ra ta sẽ cùng hắn nói chuyện đi...

Không biết trôi qua bao lâu, Lam Điện Diễm đã tắm xong, mặc trên người bộ đồ ngủ màu trắng bước ra khỏi phòng vệ sinh , nhìn quanh một chút thấy trên giường vẫn không một động tĩnh . Vật nhỏ bên dưới lớp chăn kia đúng là chịu đựng cũng giỏi nhỉ , lâu như thế mà vẫn không gây ra tiếng động gì .

Lam Điện Diễm là ai chứ ? Trên thực tế, khi mới vừa mở cửa bước vào phòng hắn đã phát hiện có một “vật nhỏ” trốn trên giường mình , nhưng hắn cố ý làm như không phát hiện ra , muốn cho nàng vì hông thể chịu đựng được nữa phải ngại ta... không nghĩ tới.

Lam Điện Diễm khóe miệng tiếp tục lộ ra một nụ cười, đi đến trước giường , khẽ cúi thân mình cao lớn , xóc chăn lênA ! “Vật nhỏ” kia không biết thế nào lại đang ngủ ngon lành . (hana : bó tay , Lam ca xông lên đi...)

Thủy Nhi đang ngủ thật ngọt ngào , bỗng nhiên cơ thể đang ấm bị tiếp xúc với một luồng khí lạnh khiến nàng lập tức cuộn người lại như ốc sen lần tìm chỗ ẩn muốn chui vào lại .

Lam Điện Diễm vươn tay ra muốn đánh thức nàng tỉnh dậy , bàn tay kia không tự chủ từ từ chạm đến khuôn mặt đỏ hồng kia, Trời ơi , cái gì đang xảy ra thế này ? Vốn định một quyền đánh thức nàng dậy , không hiểu sao lại nhẹ nhàng , dùng những ngón tay tinh tế kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của nàng.

Lam Điện Diễm ngực hơi nóng lên , có một loại cảm giác xa lạ đang len vào tim hắn , nổi lên thật mãnh liệt .

Nhìn nàng đang ngủ say như một đứa trẻ , hô hấp của Lam Điện Diễm có phần khó khăn , cứ như thế lẳng lặng nhìn nàng ...

Trên người nàng tựa như có một loại ma lực đặc thù nào đó , cho dù nàng luôn làm hấn đau đầu , cho dù nàng đang xâm chiếm phòng ngủ của hấn , cho dù nàng có thể sẽ hóa thiêu Lam cung của hấn , nhưng chỉ cần nàng đương đôi mắt “nai con ngơ ngác vô tội” kia ra thì dù hấn đang như núi lửa sắp phun trào đến nơi cũng sẽ bị đôi mắt ấy đè ép xuống .

Sau đó bắt đầu không tin được cô bé con tuồng chừng như vô tội và vô cùng thuần khiết kia lại chính là tiểu ma nữ siêu cấp “thần thám họa” , cũng chính vì thế lại hết lần này đến lần khác mềm lòng với nàng , không nỡ xuống tay trừng phạt .

Lam Điện Diễm nhìn có điểm xuất thần, khỏe miệng lại không tự giác cong lên lộ ra ý cười, sau đó đôi tay kia cuối cùng cũng được chủ nhân không chế , đẩy nàng xê dịch về một bên , chính mình nghiêng người nằm xuống bên cạnh

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Một Đêm Hạnh Phúc

Đêm đã về khuya , tất cả mọi người đã đi vào giấc ngủ , chỉ có trên cao kia một vầng sáng nhỏ nhỏ trắng cuối tháng đang thấp thoáng sau những tầng mây phủ dày , phải đi lớp bụi bám trên người , lặng lẽ thò đầu ra , hướng thẳng đến phòng Lam Điện Diễm dò xét , vụng trộm nhìn , vụng trộm cười .

Nàng khẽ động dậy , hạnh phúc “Ủm” một tiếng , hôm nay gối ôm ôm thật thoải mái nha , chỉ là hình như có điểm cứng rắn , không những thế lại vô cùng ấm áp so với bình thườnghì hìrất thích...rất thích....haha...

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ma xát , cọ cọ , tay nhỏ bé cào cào , xoa xoa , sau đó đôi mắt tư thế thật thoải mái , ôm chặt cái “gối ôm” nóng hừng hực trong vòng tay tiếp tục ngủ .

Trong lúc ngủ mơ, Thủy Nhi lộ ra bộ mặt thật ngọt ngào , hạnh phúc mỉm cười.

Lam Điện Diễm bị bàn tay nhỏ bé không an phận của ai đó vờn móng vuốt cào cào , cổ kim chế , đôi tay đang ôm lấy thân nàng trong ngực xiết chặt hơn như muốn buộc chặt tay nàng lại không cho tiếp tục làm loạn .

Nói thật, nếu bỏ qua những thứ “Khác thường” hay xuất hiện trong hấn dạo gần đây thì lúc này đây , đang ôm trong lòng thân thể mềm mềm , hương thơm ngọt ngào thật sự rất thoải mái , rất thoải mái , Lam Điện Diễm lại đem Thủy Nhi ôm ôm chặt hơn .thật thoải máiNhắm mắt lại vẫn có thể cảm thấy hương thơm tươi mát kia , loại hơi thở này thậm chí khiến cho Lam Điện Diễm có phần mê luyến (hana : hình như hiểu là mê đắm , luyến tiếc không muốn rời đi thì phải) .

Nhiều năm qua , Lam Điện Diễm lần đầu tiên cảm thấy đêm thật đen tối và nhàm chán , cũng không phải cảm thấy đêm quá dài nữa . Lần đầu tiên cảm thấy trong lòng có gì đó thật nhẹ nhõm , cũng là lần đầu tiên cảm thấy thì ra đi ngủ cũng là một loại “hương thụ” .

Mặt trời sáng sớm nhuộm Lam cung thành một tòa thành đầy màu sắc thật xinh đẹp , nắng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ bằng kính hoa lệ phản chiếu nhiều màu sắc lên phòng ngủ Lam Điện Diễm .

Mà chủ nhân nơi này là Lam Điện Diễm lần đầu tiên sau hai mươi mấy năm không thức dậy theo đúng đồng hồ sinh học của mình .

Khi tiếng gọi của cửa Doãn quản gia vang lên lần thứ hai , Lam Điện Diễm đã cẩn thận dịch thân mình , lao ra cửa như một tia chớp , sắc mặt tức giận dùng ánh mắt sát thủ cảnh cáo quản gia không được tiếp tục gọi cửa ,không được tiếp tục phát ra bất kỳ tiếng động nào nữa .

Xoay người nhìn lại vẫn thấy thân ảnh nhỏ bé vẫn đang cuộn mình ngủ ngon , trong lòng thở phào nhẹ nhõm .

Trong lúc ngủ Thủy Nhi không phát giác bản thân mình khi tuổi còn nhỏ đã khiến “quân vương” không còn chú ý nàng vì nàng có “tiềm chất” nữa (hana : tiềm chất là tố chất ẩn dấu trong người á)

Sau khi đã “xua” được Doãn quản gia đi rồi , đóng cửa lại , Lam Điện Diễm “thuận theo cảm nhận của trái tim” quyết định làm một chuyện mà chính mình cũng cho là vô cùng vô lý – một lần nữa leo lên giường , kéo chăn , ngủ . (hana :đoạn này Lam ca hành động dễ thương quá)

Nhưng khi Lam Điện Diễm định vươn tay ôm Thủy Nhi vào lòng tiếp tục “ngủ” thì đôi mắt với con ngươi trong như nước của Thủy Nhi đột nhiên mở ra , có gì đó chói mắt . (hana :ta không hiểu chỗ này lắm ,Mik hiểu không?)

Nhìn vào đôi mắt trong như nước hồ thu kia ,Lam Điện Diễm thoáng một giây mê muội .

“Đi? Cha , ngươi làm sao lại ở trên giường của ta a ?” Thủy Nhi dụi mắt , giọng nói yếu đuối vì mới ngủ dậy nên hơi khàn khàn , sau đó còn thật sự vô tội nhìn Lam Điện Diễm .

Lam Điện Diễm chậm chậm nhú mày , sau đó nhanh chóng xích ra khỏi người Thủy Nhi , ngồi thẳng dựa lưng vào thành giường , với tay cầm một điều thuốc . Lam Điện Diễm không trả lời . Cũng không cần phải trả lời , không phải chỉ cần nhìn qua cũng có thể biết được hay sao ?

Thủy Nhi nhìn xung quanh đánh giá một chút cuối cùng cũng nhìn ra nơi này rốt cục không phải là phòng của mình .

Sau đó nàng lại vô tội hỏi một vấn đề khác : “ Cha , làm sao người có thể đưa ta lên giường của người ngủ á ? ” người

Lam Điện Diễm nhủ mày, “vật nhỏ” này định quỵt nợ ư , rõ ràng là chính nàng tự mình dẫn xác đến nằm trên giường của hân mà .

Trong đầu bỗng nảy lên ý niệm muốn trêu đùa một chút , đôi môi bạc khiêu gợi kẻ sát vào vành tai Thủy Nhi , chậm rãi mở miệng , thanh âm mang theo chút ám muội , tà mị : “Chuyện tối hôm qua , người quả thực không nhớ rõ hay sao ? ”

Nhưng là Thủy Nhi một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi hành động quyến rũ và vô cùng ám muội của Lam Điện Diễm , ánh mắt ngây thơ , nhủ mày suy nghĩ , tối hôm qua.....

Nga! ... Thủy Nhi mặt mày đột nhiên giãn ra...

Nàng cuối cùng cũng nghĩ ra , nàng tối hôm qua vì muốn cùng cha nói chuyện nên đã đến nơi này , sau lại bị Vũ “đáng ghét” kia quấy rầy . sau đó.... sau đó ...có khả năng mình đã ngủ quên nha....!

Nhớ tới “Chuyện quan trọng” còn chưa nói được Thủy Nhi bất chợt lặn lòng lốc qua nằm úp sấp lên ngực Lam Điện Diễm , cánh tay gấp lại chống lên ngực hân , ngẩng đầu , đôi mắt to đen lúng liếng , ngập nước nhìn chằm chằm Lam Điện Diễm nói : “Cha , đem qua là ta có chuyện muốn nói với cha nha .”

Thủy Nhi đối với việc ngủ cùng cha trên cùng một chiếc giường thật không có cảm giác gì đặc biệt bởi trong tiềm thức nàng luôn nghĩ con cái những nhà khác có thể ngủ cùng cha mẹ như vậy . (hana : *thở dài* Lam ca, còn phải dạy nhiều a!!!)

Đối với thái độ bình thường của Thủy Nhi , Lam Điện Diễm lại cảm thấy có chút mất mát , trán bắt đầu lộ ra chút u ám .

Chết tiệt! Hân tuyệt đối không thể để ai biết , cho Vũ xinh đẹp quyến rũ dùng trăm phương ngàn kế cũng chưa từng được trải qua tình thế này , thế mà “tiểu ma nữ” trước mắt hân chỉ một cái chớp mắt đã làm ra được .

“Cha , người có tập trung nghe ta nói chuyện không a ??” Thủy Nhi thở dài , nhanh tay đoạt lấy điều thuốc trong tay Lam Điện Diễm ném vào ly rượu đang để bên cạnh , nhất cử lưỡng tiện mang hai cái ham mê vào buổi sáng của hân quăng đi không thương tiếc . (hana : nhất cử lưỡng tiện : một hành động mà tạo ra nhiều kết quả , cư mà hana để thế cho “ngôn tình”)

Lam Điện Diễm hơi hơi nhướn mày , ngữ khí lạnh băng không có cảm xúc : “Ý của người là , người nửa đêm lên lên giường ta là muốn cùng ta nói chuyện ??”

Thủy Nhi gật đầu.

Lam Điện Diễm bất đắc dĩ thở dài , thân nhiên nói:

“Vậy mau nói đi !”

“Ta nghĩ , cha , ta là muốn nói ta có thể không cần làm ... làm cái gì mà đặc công ấy .”

Lam Điện Diễm nhìn Thủy Nhi , trên mặt như trước không có biểu tình , chậm rãi lắc đầu.

“Vi sao?” Thủy Nhi hỏi.

Lam Điện Diễm vừa định mở miệng , Thủy Nhi lập tức che miệng mình , sau đó rầu rĩ nói : “Ta đã quên mất là cha không cho phép hỏi vi sao!”

Lam Điện Diễm khoé miệng gọi lên một chút ý cười , tốt lắm , bất quá cũng chỉ là thoáng lướt qua trên mặt hân , sau đó hân lạnh lạnh nói :

“Đây là chuyện phải làm khi là con gái của ta .”

“Nhưng là....cha , ta nghĩ ta vẫn là thích hợp sống trong rừng cây thôi à...ta là muốn nóita muốn nói” Cảm thấy được sắc mặt Lam Điện Diễm mỗi lúc một xấu đi , Thủy Nhi càng nói đầu càng cúi thấp hơn , giọng nói càng nhỏ hơn .

Những lời Thủy Nhi vừa nói khiến ngọn lửa trong hân bùng nổ, sắc mặt tối dần lại , tâm tình tốt đẹp lúc sáng sớm của hân đột nhiên biến mất . Có thể lãnh đạo Âm Dạ Môn , Lam Điện Diễm tuyệt đối không phải là người có thể bộc lộ cảm xúc cá nhân , có thể nói là “không hữu tình tự” .thế mà “tiểu ma nữ” trước mặt hân lúc này lại có thể dễ dàng làm cảm xúc của hân bị dao động . (hana : không hữu tình tự là gì ta không hiểu lắm , Mik hiểu hơn , Mik không hiểu thì ai hiểu chỉ ta nhé , ta sửa lại , còn nếu không ai hiểu nữa thì đành để thế vậy a)

“Ta cũng không thể trở về thăm chúng.....” Thủy Nhi hơi ngước mắt lên , qua khe hở của hàng lông mi , thật cẩn thận quan sát , có chút buồn bã nhẹ giọng hỏi .

“Không thể .” Lam Điện Diễm lạnh giọng chặn lại lời nói của Thủy Nhi .

“Vi sao ?” Vì sự bá đạo của Lam Điện Diễm làm bùng lên sự tức giận của Thủy Nhi, phản xạ có điều kiện hồi ngược lại.

“Không cho phép hỏi vì sao !” Lam Điện Diễm mang theo lửa giận ngút trời khiến ngữ khí càng thêm táo bạo, mãnh liệt hơn !! Chết tiệt !! Vì sao??? Hân cũng không biết vì sao thì làm sao trả lời !! (hana : không phải không biết vì sao mà là chưa biết vì sao a!!haha.....LC : hana mấy hum ăn com mềm không gặp ta nên chán sống nhì ??? ...ta :chạy)

“Ta cứ hỏi ! Vì sao ! Vì sao ! Vì sao !!!...” Sự tức giận của Thủy Nhi khiến nòng hét lên với Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm không nói gì nhưng chỉ vẻ mặt thôi đã đủ khiến người ta sợ hãi ! Sắc mặt hân lúc này thâm đen lại, môi bạc giờ mím chặt thành một đường, đôi mắt như có lửa đang thiêu đốt, thái độ vô cùng lạnh lùng. Lạnh lùng, hung hăng nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi.

Cứ như thế Thủy Nhi bị Lam Điện Diễm dọa đến mức những từ “vì sao” kia toàn bộ bị nuốt trở lại trong bụng. Cũng không dám nói thêm gì nữa, có điều đôi mắt như chứa đầy sự ủy khuất và không cam lòng.

Thấy trong mắt Thủy Nhi vô cùng ủy khuất Lam Điện Diễm lại bắt đầu đau đầu ảo não, đẩy nòng ra một cách thô lỗ, đứng xuống khỏi giường, ngữ khí lạnh băng vô tình nói : “Quên ngay những ý nghĩ ngu ngốc trong đầu ngươi cho ta và hãy ngoan ngoãn thực hiện các bài huấn luyện cho ta.”

Bị đẩy ngã qua một bên Thủy Nhi theo phản xạ ôm cánh tay kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Lam Điện Diễm quay đầu đã thấy trên cánh tay trắng nõn đã in hân một dấu tụ máu do bị nắm quá chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Không Cho Phép Ăn Com!

Nhìn Thủy Nhi vuốt cánh tay bị đau bộ dạng ủy khuất, sự tức giận điên cuồng khi nãy của Lam Điện Diễm giờ đây đã bị thay thế bởi sự thương xót. (hana : oánh người ta xong lại thương, vừa oánh vừa xoa à...LC : *rút dao, xoẹt* ...Hana : *máu chảy đầu roi*).

Biết rõ thành viên tổ ám sát khi tham gia huấn luyện có thể bị bần tím chân tay hoặc bị thương là chuyện bình thường, thế nhưng khi nhìn đến cánh tay bầm tím của Thủy Nhi, Lam Điện Diễm lại cảm thấy thương tiếc, ý chí sắt đá của Lam Điện Diễm lần đầu tiên trong đời bị khuất phục.

Nhịn không được, hân đi vào trong giường, nâng cầm Thủy Nhi lên, ngữ khí thả lỏng hơn một chút : “Nếu quá trình huấn luyện cường độ quá cao, ta sẽ cho người giảm nhẹ, còn chuyện trở về thì tốt nhất đừng bao giờ nghĩ đến nữa.”

Thủy Nhi khẽ quay đầu không trả lời, nòng không hề muốn nói dối, nhưng nòng sao có thể không nghĩ đến chuyện trở về, ở nơi đó nòng có sự tự do ! (hana : cư mà nơi đó hân có Lam ca a)

Nhìn Thủy Nhi chần chờ không trả lời lại khiến tâm tình Lam Điện Diễm có phần phiền muộn, mạnh mẽ bóp chặt tay mà không nghĩ đến chiếc cầm nhỏ bé kia có thể bị hân bóp nát, đôi mắt mang theo tia lửa hung ác nhìn thẳng vào mắt Thủy Nhi, giọng nói lạnh như băng nhưng lại như có lửa phát ra :

“Có nghe thấy không?”

Nhìn Lam Điện Diễm đang nổi điên lên cùng với việc cầm của mình sắp bị bóp nát, Thủy Nhi mạnh mẽ hất bàn tay to lớn của Lam Điện Diễm ra, lùi về phía cửa sổ, thân mình xinh đẹp lao qua cửa sổ, men theo đường cũ trở về phòng mình.

Lam Điện Diễm nhìn nòng biến mất trong giây lát, sừng sốt hai giây, trong lòng như có thứ gì đó biến mất, một cảm giác mất mát hiện rõ trong lòng hân.

Không biết là trùng hợp hay vẫn là Lam Điện Diễm cố ý sắp xếp.

Những ngày sau đó, các hạng mục huấn luyện dành cho Thủy Nhi đúng là có phần thay đổi, nhưng Thủy Nhi không hề cảm kích, nòng vẫn nghĩ chuyện muốn trở về. Thế giới của nòng tự do rộng lớn, Lam cung này tuy hoa lệ rộng lớn nhưng cũng chỉ là một chiếc “lồng son” mà thôi.

Lam Điện Diễm nhìn vị giáo sư tiếng Pháp thứ ba, chỉ sau 10 phút đã hét lên chói tai lao ra khỏi phòng học của Thủy Nhi, không nhìn được đá tung cánh cửa.

Thủy Nhi ngồi ở bàn học cười hi hi, bên cạnh có tiểu thanh xà Đại Thanh, Lam Điện Diễm lao đến, nòng ngược mắt nhìn, coi như là chào hỏi.

Lam Điện Diễm đi nhanh đến, một chưởng tung ra đánh bay rắn nhỏ, một tay còn lại kéo nòng lại gần mình, ép nòng nhìn thẳng vào mình : “Hãy hạn chế hành vi của ngươi lại, nếu không ta đem tiểu độc xà kia băm thành trăm mảnh nhỏ.”

“Ta không thích tiếng Pháp !” Thủy Nhi không tìm không phải gắn lên từng tiếng. Nòng sao phải lo lắng cho Đại Thanh, nó có độc nha.

Lam Điện Diễm hai tròng mắt phun lửa nhìn Thủy Nhi : “Một đặc công ít nhất phải biết năm loại ngôn ngữ , ta mặc kệ người có thích hay không , cho người thời gian một năm , nếu không hoàn thành nhiệm vụ ta sẽ giam người lại .”

Lam Điện Diễm biết , đối với người thích tự do như Thủy Nhi mà nói, việc bị giam cầm là chuyện vô cùng kinh khủng ! Bất quá Thủy Nhi thời gian qua đã dùng đủ mọi phương pháp dọa mười mấy vị giáo sư bỏ chạy , nhưng Lam Điện Diễm cũng chưa có trừng phạt bao giờ , điều này khiến cho nhiều người phải ngạc nhiên .

“Ta muốn đến trường để học .” Ở trên tivi đều nói thế .

“Cái nơi quý quái đó thì có thể dạy người cái gì ?” Trong suy nghĩ của Lam Điện Diễm , trường học chính là nơi để nam sinh và nữ sinh bày trò yêu đương lãng nhãng . (hana : ô cái gì thế ??? ghen ghen ghen..há há ...LC : Đại Thanh , hôn hana ...ĐT : không , người vừa đòi bám ta..quên đi....Hana:*lao đến , ôm ĐT *.....hana : *ngắt* β ta ngu quá , quên ĐT có độc)

“Ta muốn đến trường học a .” Bị người ta túm áo xốc lên cao vô cùng khó chịu , Thủy Nhi chân đá lung tung , cổ chấp kêu lên .

“Người đang có thử sức chịu đựng của ta ?” Cấn chặt răng , kéo Thủy Nhi lại gần thêm một chút , gân xanh trên trán Lam Điện Diễm đã nổi lên vài phần.

“Bingo !” Hít một hơi , Thủy Nhi cố ý trừng mắt nhìn hắn , ánh mắt mang theo sự khiêu khích lớn tiếng nói .

Đó là từ mới mà nàng học được trên tivi , nhưng lúc này lời nói mang theo ý hài hước đó không khác nào chọc Lam Điện Diễm nổi điên lên , là nàng đang cố ý khiêu chiến sự uy nghiêm của hắn đây mà .

Nếu như lúc này người nói ra lời này là người khác thì đảm bảo Lam Điện Diễm đã bẻ gãy cổ người đó rồi , nhưng vấn đề là câu này do Thủy Nhi nói ra , hơn nữa lúc này hai người khoảng cách vô cùng gần , gần như chớp mũi chạm nhau , bởi vì nàng nhún từng từ từng chữ nên khi nói nước miếng trong miệng mang theo mùi hương ngọt ngào toàn bộ phun lên mũi của Lam Điện Diễm , không những thế đôi mắt đen lúng liếng , ngập nước như muốn “Khiêu khích” hắn , hơn nữa là vì đang tức giận nên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này ửng đỏ nhìn càng dễ thương hơn .

Lam Điện Diễm đang phẫn nộ đến cực điểm , lại sinh ra một cảm giác xấu hổ !

Thủy Nhi vẫn như cũ không biết gì , ánh mắt ngập nước mở to nhìn hắn chằm chằm .

Lam Điện Diễm sắc mặt nhanh chóng chuyển thành màu xanh , khó khăn nuốt nước miếng , khe cắn môi , mạnh mẽ đem Thủy Nhi đẩy ngã xuống sofa , nhanh chóng xông ra ngoài nhưng không quên bỏ lại một câu với tiếng thét như ma quỷ :

“Học thuộc một ngàn từ đơn , không xong không được ăn cơm tối !”

Chết tiệt! Cái bộ dáng kia thật sự rất... Mê người !

Ồ ô... Không cho phép ăn cơm, đây chính là hình phạt đáng sợ hơn cả chuyện bị nhốt a..!

Thủy Nhi xoa xoa bụng mình , hình như nàng đã thấy đói rồi a .

Nhìn qua đồng sách vở , một ngàn từ đơn , nói thật , từ nhỏ nàng đã có khả năng thiên phú , cái gì nhìn qua một lần là không thể quên , không khó .

Cái gì mà tiếng Pháp, tiếng Nhật , nhìn qua cũng chỉ là loại ngôn ngữ của động vật linh trưởng mà thôi , có gì khó đâu ?

Nhưng là Thủy Nhi không cam lòng cứ như vậy mà ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ , giống như muốn nói nàng vẫn chưa từ bỏ ý định rồi bỏ nơi này .

Nàng chính là rất buồn , sao lại không thể về thăm bạn cũ chứ , đi một chút cũng có gì không tốt đâu , làm thế nào cha mới đồng ý đây....

Trên bàn cơm lúc này vì không có Thủy Nhi không khí thật lạnh lùng.

Sự tĩnh lặng này khiến cho mọi người lạnh sống lưng .

Không khí cũng so với bình thường cũng khẩn trương hơn nhiều , ai cũng thất vọng Lam Điện Diễm lúc này tâm tình đang vô cùng không tốt .

Trên thực tế tâm tình không tốt còn thêm mấy người nữa . Trên bàn ăn thiếu Thủy Nhi , đồ ăn cũng thay đổi vị .

“Blue, Thủy Nhi...” Lời vừa mở miệng liền bị đôi mắt lạnh băng dọa cho những điều định nói ra lại phải nuốt trở vào .

Cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Thiếu Thủy Nhi thật sự là không có không khí ăn cơm .

Tuy rằng thời gian Thủy Nhi đến nơi này không dài nhưng bọn họ không thể thích ứng với không khí nặng nề khi ăn cơm như lúc trước .

Thế nhưng Vũ , khoe miệng lại toát ra ý cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa .

Đây vẫn là lần đầu Lam Điện Diễm trừng phạt Thủy Nhi . Không phải lo , có lần đầu ắt sẽ có lần hai , khả năng kiên nhẫn của Blue sớm đã bị quý ăn hết

lâu rồi , chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp kia thì ích lợi gìđáng người có tốt đến đâu cũng vô dụng thôi !!!

Thủy Nhi cũng không phải loại người ngồi không chờ chết , các người đang ở nhà ăn ăn com không phải sao ? Ở đây chỉ còn lại mình ta , trời cũng đã tối nha ,lúc này không trốn đi thì còn đợi lúc nào nữa .

Không cần vội , bên ngoài chẳng lẽ không tìm thấy đồ ăn , trên ti vi hay thấy nói mấy cái “Siêu thị ,nhà hàng” gì gì đó sao ? Nơi đó thứ gì cũng có nha . (hana : nàng này bị lậm tivi á , cái gì cũng tivi)

Thủy Nhi lại trượt theo đường của sổ đi ra ngoài , nhân lúc bọn họ đang ăn com nàng sẽ chuồn ra ngoài một chuyến a .

Sau khi bị đưa đến đây trừ lần chuyển máy bay , Thủy Nhi chưa từng đi ra khỏi Lam cung , nàng hôm nay nhất định phải ra ngoài , nếu như “Vận khí” tốt biết đâu nàng còn có thể về nhà nhìn Tiểu Ngoan một cái ý chứ . (hana :ý nói may mắn)

Lầu 3, không tính là cao, nhưng là hôm nay mọi chuyện hình như không thuận lợi , bụng thì đang đói , đương nhiên không có sức lực .

Thủy Nhi tay chân thật cẩn thận bám men theo đường cửa sổ muốn trượt xuống phía dưới , bỗng không cẩn thận , trượt chân

Trước mắt chỉ thấy choáng váng, do sức nặng của cơ thể , không kịp kêu cứu , nàng thẳng tắp một đường.roi xuống

Nhưng quả thật số nàng vô cùng may mắn , Thủy Nhi xinh đẹp không giống như Lâm muội muội mà lại được hưởng ưu đãi giống vô số tuyệt sắc mỹ nhân khi rơi tự do . Roi ngay vào vòng ôm ấm áp của một đại soái ca nha .

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cha , Người Thật Là Xấu!

Cảm giác đau đớn đã không đến như mong đợi , cái Thủy Nhi cảm nhận được là mình đã rơi vào vòng ôm ấm áp của ai đó , hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra , xuất hiện trước mặt là con người thật ôn nhu nhưng mang theo chút thâm trầm .

Người lạ đối với đôi mắt to đen trong suốt đang mở to của Thủy Nhi thì hơi ngạc nhiên , ánh mắt lóe lên một tia nhìn khác thường .

“Người là ai?” Thủy Nhi chưa thoát khỏi sự kinh ngạc nhìn người lạ có khuôn mặt đẹp trai nam tính hỏi .

Bạch Thế Lạc khước miệng gọi lên một nụ cười tươi , kia không phải đẹp như mùa xuân tháng ba hay sao , là ấm áp , thật ấm áp , hân mở miệng nhưng không trả lời : “Người là Thủy Nhi ?” Giọng nói của hắn cũng giống ánh mắt hắn ,thật ôn nhu .

Hắn vừa vào cửa liền thấy một bóng quần màu xanh bó nhỏ đang linh hoạt bám theo cửa sổ treo xuống , ánh mắt của hắn không tự giác bị hấp dẫn , thấy nàng bị trượt chân , hắn liền quên mục đích khi đến đây , giúp nàng không bị một phen kinh hãi , may mắn chính là hắn thân thủ lạnh lẽ , nếu không thật không dám đoán trước hậu quả sẽ thế nào .

Vừa trở về liền nghe nói Lam Điện Diễm đã thu nhận thêm một gã “đạ sát” mới , hắn nghĩ chính là nàng . Có điều khi nhìn thấy Thủy Nhi hắn có phản tin tưởng lời đồn đại hắn nghe thấy là sự thật .

Nghe đến đây nụ cười trên mặt Bạch Thế Lạc càng sâu. Lam Điện Diễm cho dù có bao nhiêu lợi hại cũng chỉ là người bình thường thôi , rồi cũng sẽ có điểm yếu a . (hana : đáng ghét , dám nói xấu LC , đợi đấy . ta hót LC oánh người)

“Chú à , người cười thật “âm mưu” nha .” Thủy Nhi nhìn biểu tình của hắn thẳng thắn nói . (hana : á chính xác là đại thúc , ta đổi thành chú cho hiện đại..haha..chết cười á...đáng đời)

Bạch Thế Lạc một phen sừng sốt , hắn bộ dáng “Tao nhã” là thế , chưa từng lộ ra sơ hở gì , không lẽ tiểu nha đầu này có “Độc tâm thuật”?

Bất quá, Bạch Thế Lạc rốt cuộc vẫn là Bạch Thế Lạc , ở Âm Dạ Môn này địa vị của hắn rất gần với Lam Điện Diễm ,dù sao cũng là Bạch tướng quân của Âm Dạ Môn nên ngay lập tức đã khôi phục nụ cười hoàn mỹ ban đầu .

“Người có thể kêu ta Lạc.” Bạch Thế Lạc trả lời Thủy Nhi vấn đề khi trước nàng hỏi .

“Lần sau không được chơi trò chơi này nữa , biết chưa ?” Bạch Thế Lạc vẫn giữ ngữ khí ôn nhu , đem nàng đặt trở lại mặt đất , nhưng khi chân mới chạm đất Thủy Nhi đã nhăn mặt kêu lên đau đớn .

Bạch Thế Lạc khẽ nhún mày rậm , ngồi xổm xuống , một tay chạm đến chỗ đang sưng đỏ nơi mắt cá chân Thủy Nhi , kiểm tra một chút , sau đó đứng dậy ôm Thủy Nhi lên : “Không vấn đề gì , chỉ là bị trật cổ chân thôi , xử lý một chút là không sao .” (hana :để LC biết người sờ chân TN thì ..haha)

“Chú à , người biết cha ta sao ?” Thủy Nhi để mặc Bạch Thế Lạc ôm đi vào bên trong , dù sao với tình hình hiện tại nàng có trốn cũng không thoát nha .

Bạch Thế Lạc gật đầu : “Đã nói gọi ta là Lạc”

Thủy Nhi không trả lời, người ta thích kêu là chú thôi, đây cũng là từ nàng học được trên tivi, như thế kêu cảm giác thật “Mốt” nha . Người ta có gọi là ông chú đâu , hẳn nhìn cũng thật trẻ mà . (hana : còn gọi ông chú chắc hẳn tự từ đây)

Tiếng kêu đôi bụng vang lên trong bụng Thủy Nhi .

Bạch Thế Lạc buồn cười nhìn nàng : “Có lẽ nên đi ăn gì đó trước , chân đau từ từ xem cũng được , đã có ta giúp người di chuyển .”

Thủy Nhi gật gù đầu. Đối với chú này đã có chút tình cảm tốt đẹp .

Trên bàn ăn không khí cứng ngắc.

Phong bất động nhìn Lam Điện Diễm, quan sát kỹ khiến hắn phát hiện Lam Điện Diễm vẫn chưa hề động đũa đến món bít tết trước mặt , chính là cứ uống từng ngụm từng ngụm rượu , ánh mắt thường nhìn về phía cầu thang , thấy thời cơ đã đến , Phong giả như lơ đãng mở miệng :

“Blue , Có nên kiểm tra một chút xem Thủy Nhi đã học thuộc bài hay chưa ? “

Lôi vội vàng phụ họa nhưng lại bất gặp ánh mắt lạnh băng của Lam Điện Diễm đành rút cổ về , Lam Điện Diễm nhìn Phong hơi gật đầu .

Ngay khi Phong chuẩn bị đứng lên thì thấy Bạch Thế Lạc đang ôm Thủy Nhi tiến vào

Thấy người tới, Phong, Điện, Lôi, Vân, Vũ lập tức đứng dậy, cung kính chào lớn : “Bạch tướng quân.”

Lam Điện Diễm vẫn như cũ dựa lưng vào ghế , ánh mắt lạnh thấu xương , tầm mắt quét qua Bạch Thế Lạc không một tia tình cảm .

Bạch Thế Lạc mỉm cười gật đầu ý bảo bọn họ ngồi xuống. Ánh mắt nhìn thẳng về phía Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi sắc mặt , ngữ khí lạnh lùng nhạt nhạt mở miệng :

“Người đến muộn.”

Bạch Thế Lạc khoe miệng cong lên gọi ra ý cười, đôi mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Lam Điện Diễm, như muốn chớp lấy một chút biến hóa trên khuôn mặt kia , vẫn ôn nhu như trước , mở miệng nói : “Chính vì ta đến muộn , mới có thể giúp tiểu thư đây giữ được một mạng .”

Lam Điện Diễm trên mặt vẫn như trước , nhìn không thấy một chút thay đổi cảm xúc : “Phải thế không ?”

Bạch Thế Lạc khoe miệng ẩn hiện nụ cười .

Là Lam Điện Diễm che dấu biểu tình quá tốt hay là những điều hắn nghe đồn về việc Lam Điện Diễm sủng ái tiểu nha đầu này quá mức là không chính xác ?

Bạch Thế Lạc trong lòng mang theo nghi vấn , đem Thủy Nhi đặt ở ghế trống bên cạnh Vân , chính mình ngồi xuống ghế bên cạnh .

Nữ giúp việc giúp Thủy Nhi và Bạch Thế Lạc dọn đồ ăn .

Thủy Nhi nhìn bánh nym nóng hổi hấp trước mặt ánh mắt lóe sáng , không đợi người giúp việc đặt xuống bàn , nhào đến muốn lấy thật nhanh .

“Đợi chút!” Lam Điện Diễm lạnh lùng nói .

Biết được ý của Lam Điện Diễm, Thủy Nhi nuốt nước miếng, ngẩng đầu, thở phì phì, trợn mắt với Lam Điện Diễm. Thấy đối phương không hiệu quả, nàng đành mở miệng tuôn ra một tràng các từ đơn tiếng Pháp với tốc độ kinh hồn, phát âm lại rất chuẩn, nói một hơi không nghỉ

Nhìn Thủy Nhi, Phong, Lôi Điện chỉ còn biết trợn mắt há mồm.

Trí nhớ của nàng xem ra cũng tốt đi ! Có cần khoa trương như vậy!

Ngay cả Bạch Thế Lạc cũng phải mở mắt ngạc nhiên tán thưởng.

10 phút sau, trong khi nàng vẫn đang huyên thuyên đọc, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, thậm chí hơi thở có phần hỗn hển...

Điện nhìn chăm chăm Thủy Nhi, nhỏ giọng nói thảm một câu : “giống như cả năm ngàn từ ấy ...”

Ngay trước khi Thủy Nhi sắp nghẹn lại, Lam Điện Diễm lạnh giọng ngăn lại : “Đủ rồi !”

Thủy Nhi sau khi mãnh liệt phun một hơi, tê liệt ngã xuống nằm trên mặt bàn, choáng váng, chân tay rã rời, điều cấp bách bây giờ là bổ sung năng

lượng, nàng nằm úp mặt trên bàn, tay của quạoang tìm kiếm đồ ăn trên mặt bàn định cho vào miệng.

Nhưng hương thơm ngọt ngào mới dừng ở trước miệng đã bị tiếng nói lạnh lùng của Lam Điện Diễm truyền đến ngăn lại: “Không cho phép ăn.”

Thủy Nhi mạnh mẽ ngẩng đầu, thờ phỉ phỉ kêu la: “Vì sao không cho phép ăn! Người muốn ta học một ngàn từ đơn ta còn học cả một quyển sách mấy ngàn từ, vì sao còn không cho ăn cơm?”

Lam Điện Diễm mặt không chút thay đổi nhìn Thủy Nhi, đôi mắt lạnh như băng như đao, ngữ khí cũng là không lưu tình chút nào, trong giọng nói tràn ngập uy nghiêm: “Chân của người tại sao lại bị thương, chuyện gì xảy ra?”

Thủy Nhi gấp gấp hít thở, rõ ràng nói: “Bị ngã khi đang chạy trốn.”

Mọi người ngừng thở.

Lam Điện Diễm như trước không chút biểu tình “Chạy trốn?” Dừng một chút, ngữ khí càng thêm âm trầm, làm cho người ta không rét mà run: “...Tốt lắm!” (hana: ca đã dặn không cho chạy trốn. . .haizz to chuyện nha)

“Blue, người hãy bỏ qua cho Thủy Nhi lần này đi...” Lôi và Điện như ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, nhỏ giọng cầu xin cho Thủy Nhi. Lam Điện Diễm quét ánh mắt “Băng ngàn năm” qua hai người mộ lượt khiến hai người không còn dám nói gì.

“Người đâu, đem tiểu thư đến hầm ngầm!”

Thủy Nhi từ đầu đến cuối vẫn trừng mắt nhìn Lam Điện Diễm, nàng thật không tìm cha lại làm thế với nàng. Nàng đốt cung của hấn cũng không có bị phạt gì, hiện tại không chỉ không cho nàng ăn cơm mà còn đem giam nàng lại. Cha từ khi nào lại đối với nàng cay độc như thế. Trong lúc này ánh mắt mãnh liệt và úy khuất, nàng khẽ cắn môi, đáy mắt đã dâng lên hai hàng nước mắt, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Lam Điện Diễm.

Nhưng là, Lam Điện Diễm không hề nhìn đến nàng.

“Còn chờ gì nữa, mau đến đưa tiểu thư đi, không có lệnh của ta không ai được phép mang đồ ăn đến.”

“Đợi chút, Diễm” Bộ dạng của Thủy Nhi lúc này khiến Bạch Thế Lạc cũng động lòng thương xót: “Thủy Nhi chỉ là nhất thời ham chơi, con bé còn đang bị thương, làm sao nhẫn tâm để bị đói nữa.” Bạch Thế Lạc nhìn bộ dạng Thủy Nhi thật đau lòng.

Lam Điện Diễm ánh mắt chân thật, đáng tin, uy nghiêm nhìn phía Bạch Thế Lạc: “Chúng ta nói đến chuyện của người mang về tin tức xấu đi.” Ngụ ý muốn nhắc nhở hấn, chuyện này không đến phiên hấn nhúng tay vào, lời hấn đã nói ra, không thể thay đổi.

Bởi vì, ở trong này, hấn là vua.

Bạch Thế Lạc ánh mắt hơi trầm xuống.

Chính là trong chớp mắt bị hấn làm cho không thể phản kháng, nơi nào đó trên khuôn mặt hấn biểu lộ chút gì đó không cam lòng.

Ha ha! Hấn – Bạch tướng quân dù không cam lòng cũng đành cam chịu a!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chán Ghét Cha !

Bạch Thế Lạc cố gắng che dấu thái độ của mình lúc này.

Nhưng là “đạo cao một thước ma cao một trượng”, Lam Điện Diễm đã sớm nhìn xuyên bản chất “lòng lang dạ sói” của hấn.

Bất quá đối với vấn đề này, Lam Điện Diễm cũng không lo lắng lắm. Bên cạnh hấn đâu phải chỉ có mình Bạch Thế Lạc là “sói” thôi đâu, Nhìn theo một góc độ khác, Lam Điện Diễm còn tình nguyện để “sói” ở bên cạnh mình, là “sói” chứ không phải “chó”.

Nuôi “sói”, là một việc tạo cảm giác vô cùng tốt.

Chỉ cần có thể khống chế được thì có thể lợi dụng chính móng vuốt sói kia tấn công kẻ địch, đây thật sự là loại vũ khí vô cùng đặc lực.

Đây là lý do Lam Điện Diễm thích nuôi “sói.”

Bởi vì hấn là ma quỷ! Không gì có thể ảnh hưởng đến hấn.

Sau khi Bạch Thế Lạc báo cáo xong tình hình tổ chức bên Châu Âu đêm đã về khuya .

Nhìn bóng Bạch Thế Lạc rời đi , Lam Điện Diễm khẽ miệng gọi lên một nụ cười lãnh khốc , ngay sau đó , ý cười đột nhiên bị thu lại . Lam Điện Diễm nhanh chóng đi về phía tầng hầm .

Nghĩ đến ánh mắt trước khi rời đi của “vật nhỏ” , Lam Điện Diễm bàn tay đã bị hấn nắm chặt để lại dấu vết .

Khi cửa được mở ra , Thủy Nhi hình như đang nằm ngủ , nàng đang nằm trên sàn nhà ẩm ướt lạnh băng , sắc mặt có chút tái nhợt , hàng lông mi như cánh bướm lúc này khép hờ , khuôn mặt bao trùm một cảm giác tiêu tụy đến xót xa . Ngọn lửa trong lòng hấn lại khẽ nhóm lên .

Không một chút do dự , hấn thật nhanh đi đến , ôm lấy nàng trong lòng ..

Khẽ đặt trán hấn lên trán của nàng , chết tiệt , sao lại nóng như thế .

Không kịp nghĩ nhiều , Lam Điện Diễm thật nhanh ôm Thủy Nhi đi về phòng mình .

Đặt nàng nằm trên giường , đôi mắt sáng như gương của Thủy Nhi đột nhiên mở ra , thấy Lam Điện Diễm , Thủy Nhi mạnh mẽ ngồi dậy khiến cho chỗ bị thương nơi mắt cá chân có chút đau đớn khiến nàng khẽ kêu lên .

Lam Điện Diễm theo bản năng tiến đến gần , hấn càng đến gần thì Thủy Nhi càng lùi về phía đầu giường , giống như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi , đề phòng , phần nộ trùng mắt nhìn Lam Điện Diễm . Không che giấu sự ủy khuất trong ánh mắt , thét lên :

“Ta chán ghét Cha , Ta không muốn nhìn thấy Cha .”

Bộ dạng lúc này của Thủy Nhi khiến cho ngọn lửa trong lòng Lam Điện Diễm có phần bùng cháy , khẽ nhướn mày , hấn im lặng , ngồi xuống bên cạnh Thủy Nhi , một tay khẽ chạm đến vết thương trên chân nàng .

Lam Điện Diễm ấn ấn vài lần trên chỗ chân bị sưng của nàng , những ngón tay thon dài mạnh mẽ sờ trên vết thương của nàng khiến nàng vì đau mà kêu lên . Không biết có phải vì đau hay vẫn là do bị ủy khuất , nhện không được nước mắt nàng vội vã rơi xuống .

“Cha xấu xa ! Cha xấu xa !Đau ... Ô ô... Ô ô... Ta không muốn nhìn thấy cha ... Ô ô...”

Lam Điện Diễm quay đầu nhìn Thủy Nhi khóc , nước mắt như mưa trên khuôn mặt nhỏ nhắn , ngực hấn thắt lại , nóng lên , khí nóng lan tràn khắp cổ họng hấn . Vẫn không phát ra tiếng động , Lam Điện Diễm nhanh chóng đến bên hộp cứu thương , lấy ra một hộp thuốc mỡ , xoa lên chỗ sưng đỏ , dùng đôi tay có chút thô ráp nhẹ nhàng mát xa .

Cảm giác lạnh lẽo trên da lại mang đến cảm giác thoải mái , giống như không còn cảm thấy đau nữa khiến Thủy Nhi ngừng khóc , lông mi còn vương một chút nước mắt trong suốt , nhìn động tác của Lam Điện Diễm trên chân từ cảm thấy lạnh dần dần nóng lên , cảm giác nóng bỏng kia vẫn tiếp tục truyền rộng ra , lan lên ngực , cổ họng rồi vành tai , đến cả má cũng có chút nóng lên .

Ngón chân cũng có phần nóng lên , khẽ hồng lên , Thủy Nhi không từ giác gấp khúc ngón chân , muốn đem bàn chân ngọc kia rút khỏi tay Lam Điện Diễm , Lam Điện Diễm kiên quyết giữ chặt bàn chân nhỏ kia trong đôi tay to lớn của mình , tinh tế nhẹ nhàng vuốt đôi chân nàng .

Hai má Thủy Nhi càng ngày càng đỏ hơn .

Nhìn đôi chân nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng , Lam Điện Diễm nhất thời không kìm chế được tiếp tục chơi đùa đôi chân nàng , ngón chân nàng cuộn cuộn lại khiến hấn có phần căng thẳng , chậm rãi ngừng đầu liền nhìn thấy đôi má Thủy Nhi nhuộm một màu hồng , màu hồng kia kéo dài xuống chiếc cổ nhỏ xinh đẹp , xuống cả xương quai xanh khiến Lam Điện Diễm lại ngẩn ra .

Thủy Nhi nhìn qua khe hở của lông mi vùng trộm nhìn Lam Điện Diễm , nhất thời ánh mắt hai người vô tình chạm vào nhau .

Thời gian trong chớp mắt như ngưng đọng .

Nhiệt độ không khí bên trong có chút lên cao , trong không khí như có một dòng điện đang chuyển động không ngừng .

Cô lỗ lổ... (hana : tiếng bụng kêu á)

Một tiếng động “kì quái” cắt đứt bầu không khí “quái dị” trong không khí lúc này .

Thủy Nhi sờ sờ bụng mình , lại nhớ tới “Tội ác tày trời” của cha nàng!

Mạnh mẽ rút chân mình về , nhảy xuống khỏi giường , nhưng là dưới chân truyền đến cảm giác đau đớn , Thủy Nhi cả người ngã nhào về phía trước .

Thấy Thủy Nhi đứng không vững , Lam Điện Diễm chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng , không chút suy nghĩ đắn đo , nhanh chóng đỡ được thân nàng , đem nàng ôm trọn trong lòng hấn .

“Buông ra , Ta chán ghét cha , ghét nhất là cha , ghét nhất là cha ... ghét...” Nửa tức giận , nửa như đang làm nũng , lại có chút ủy khuất , Thủy Nhi vùng

tay hung hăng không ngừng đánh về phía Lam Điện Diễm .

Nắm tay nàng dội vào ngực hắn liên tiếp , mạnh bạo như những đợt mưa xối xả , làm rối loạn suy nghĩ của hắn , rối loạn tư tưởng của hắn , như đang đập nát lý trí của hắn .

Trong lòng căng thẳng, cổ họng nóng lên. Lam điện diễm mạnh mẽ túm chặt tay nàng , cúi đầu , môi bạc khêu gợi nhẹ nhàng đặt lên cánh môi đỏ au đang chu ra nũng nịu của nàng , đem tất cả lời trách mắng của nàng toàn bộ nuốt hết vào .

Kia , như có một dòng điện xuyên qua khiến lý trí của hắn mờ dần , suy nghĩ của Lam Điện Diễm lúc này chỉ còn hương vị ngọt ngào của hơi thở nàng . Hắn chưa bao giờ biết rằng , khi chạm vào đôi môi ấy lại khiến hắn “hồn phi phách tán” , “tâm thần bất định” , mất hết lý trí như lúc này .

“Tiểu ma nữ” kia trên người quả thực có một loại lực hấp dẫn trí mạng, chỉ cần dính một chút , liền khiến cho cả ma quỷ cũng không thể rời ra , chỉ muốn giữ lấy thật nhiều .

Lam Điện Diễm trong đầu cảm xúc vô cùng xáo trộn và mãnh liệt .

Loại cảm xúc mãnh liệt này Lam Điện Diễm chưa từng trải nghiệm !

Loại cảm xúc này khiến Lam Điện Diễm không thể khống chế .

Loại cảm xúc này đối với Lam Điện Diễm thật là nguy hiểm !

Không! Không phải như thế! Lam Điện Diễm cố nắm lấy tia lý trí cuối cùng trong hắn .

Hắn chính là trời ! Hắn chính là thần ! Không có gì là không thể khống chế !

Trong thế giới của ác ma sao có thể dễ dàng tha thứ cho chuyện “Không thể khống chế” chứ .

Lý trí trở về khiến Lam Điện Diễm mạnh mẽ đẩy Thủy Nhi ra , tùy ý thả nàng ngã ngòai trên đất .

Cố gắng buộc chặt cảm xúc , lạnh lùng nhìn Thủy Nhi , cố quên đi không khí ôn nhu khi nãy của hai người .

Hành động vừa rồi của Lam Điện Diễm khiến cho Thủy Nhi có phần mơ mộng , nàng cũng không hiểu vì sao Lam Điện Diễm đẩy nàng khiến nàng ngã ngòai trên đất , lúc này đây mặt nàng nhuộm một màu hồng nhuận , mang theo một chút vô tội , một chút ủy khuất , đôi môi có chút sưng đỏ nhìn Lam Điện Diễm .

Chết tiệt! Bộ đáng kia...

Lam Điện Diễm xoay người, không hề nhìn nàng.

Hắn chỉ nghe thấy xôn xao một tiếng , rồi tiếng cửa sổ mở ra , Thủy Nhi nghiêng ngả đi về phía cửa sổ , mở cửa sổ , thân mình nhỏ nhắn linh hoạt nhảy ra ngoài cửa sổ , nhanh chóng theo hướng cửa sổ tèo lên phòng mình .

Ngon lửa trong lòng Lam Điện Diễm khiến hắn không thoải mái , xoay người , hắn như muốn tiến lên , nhưng lại mạnh mẽ dừng lại , thân hình cứng ngắt đứng tại chỗ , lưng thẳng tắp , chỉ có nơi bàn tay đang nắm chặt kia đang tố cáo “lòng” hắn lúc này .

Hình dáng Thủy Nhi đã không thấy đâu , nơi đó chỉ còn hình ảnh cánh cửa mở ra trống rỗng. Lam Điện Diễm đứng tại chỗ nhìn khung cửa sổ rất lâu , rất lâu , toàn thân cứng ngắt , giống như đã hóa thành tượng đá .

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hai Tròng Mắt Phun Hỏa

Thủy Nhi thân thể cũng khá tốt, sức chống đỡ thực sự rất cường, phát sốt chỉ trong vòng một ngày liền hết.

Từ sau khi phát sinh chút bệnh Thủy Nhi vẫn không ngoan hơn chút nào Tựa hồ như càng lúc càng trầm trọng hơn.

Còn đối với Lam Điện Diễm thì luôn có ý khiêu khích “Có bản lĩnh thì ngóai cho ta đối chết a!”

Mà chuyện của Thủy Nhi vào tối hôm đó, Lam Điện Diễm cũng không hỏi đến mà đem trách nhiệm dạy dỗ nàng giao lại cho Phong.

Nguyên nhân rất đơn giản — một đêm kia, hắn phát hiện ra Bản thân mình cũng có “tâm”.

Là ở chỗ này- ở trong tim hấn lại mang theo một tia ấm áp.

Nhưng – hấn là ma ... không thể có bất cứ cảm giác này nọ.

Nếu ma không có tâm , thì lúc đó mới không có nhược điểm

Nhưng có một điều không ai biết đó là , mỗi khi đêm xuống, Lam Điện Diễm luôn cố ý như vô tình nhìn vào phiến cửa sổ ấy.

Thủy Nhi vẫn như một tinh linh nhỏ , nơi nào có nàng thì nơi đó luôn vang lên tiếng cười.

Tiếng cười thánh thót trong thư phòng vẫn vang vọng đến phòng khách.

Lam Điện Diễm đang định ra ngoài một chuyến nhưng vẫn không khống chế được bản thân mà đi theo tiếng cười ,hấn nhẹ nhàng bước lên lầu.

Nhìn tình cảnh trước mắt , trong lòng Lam Điện Diễm bỗng xuất hiện một ngọn lửa trong tâm – một con tức giận khó hiểu.

Lôi đang ôm cái eo nhỏ của Thủy Nhi vừa dạy nàng khiêu vũ. Mà Thủy Nhi chính là đang ngã vào lòng Lôi cười tươi như hoa.

–“Các người đang làm gì ở đây!” – Lam Điện Diễm lãnh giọng hỏi. Tầm mắt đang cố gắng tránh né nhìn vào Thủy Nhi , có điều nụ cười sán lạn ấy thật sự quá chói mắt .

Lôi dừng bước, nét mặt cũng không che dấu được ý cười –“ Blue , ta đang dạy bỏ tức khiêu vũ cấp tốc cho Thủy Nhi.”

–“Nàng không cần phải học khiêu vũ” – Lam Điện Diễm thô lỗ kéo cánh tay Thủy Nhi , đem nàng đặt vào chiếc ghế trên bàn học –“Nơi này là thư phòng của nàng!”

Nhìn bộ dáng ăn đau của Thủy Nhi, Lôi liền phản xạ có điều kiện , muốn tiến lên nhưng lại ngại Lam Điện Diễm , rốt cuộc cùng dừng bước, khó xử giải thích -“Hôm nay Bạch Tướng Quân đến Tổng Bộ nhờ truyền mệnh lệnh lại cho ngài, tiệc rượu của Âu Dương gia vào ngày 17 chúng ta đều phải tham gia.”

–“Shit!” – Lam Điện Diễm nguyên rủa một tiếng –“Chỉ là năm các người các người! Không bao gồm Thủy Nhi!” – Nguyên nhân cụ thể là gì thì Lam Điện Diễm không muốn phân tích, nhưng hấn không hy vọng Thủy Nhi tham gia cái tiệc rượu chết tiệt ấy!.

–“Ta muốn đi!”- Thủy Nhi lên tiếng. Cả ngày nàng đều ở trong Lam Cung , hiện giờ đã buồn chán muốn chết rồi!

Lam Điện Diễm cau mày, Thủy Nhi vẫn không nhượng bộ, nhất quyết không đem lời nói đó rút lại.

Nhìn bóng dáng quyết đoán rời đi của Lam Điện Diễm, Thủy Nhi tức giận vùng vùng cánh tay nhỏ bé lên, dường như muốn đem toàn bộ đồng sách vở trên bàn phát tiết cho xong.

Lôi mang theo ý cười sủng nịch, đem một quyển sách đặt trên bàn cho Thủy Nhi...

.....

Nhà ăn trong Lam Cung Điện cũng là nơi mà Lam Điện Diễm dùng để tổ chức các bữa đại tiệc. Diện tích ước chừng năm trăm mét vuông, mang phong cách Châu Âu, xung quanh được trang trí rất huy hoàng đầy xa hoa nhưng không kém phần cao quý thanh lịch. Trên tường được treo đầy những bức tranh nổi tiếng của các họa sĩ. ... Mà lúc này đứng dưới chiếc đèn thủy tinh thật lớn ấy chỉ có sáu người.

Trong bộ lễ phục rực rỡ, sáu vị tuấn nam và mỹ nhân ấy giống như những chàng vương tử và công chúa bước ra từ trong câu chuyện cổ tích vậy. Bên ngoài thật sự là không nhận ra được, bọn họ chính là nhát sát thủ giỏi nhất trên thế giới.

Nhìn chiếc bàn trải dài trên căn phòng với những món “đồ uống” trong ly thủy tinh hồng hồng lục lục đầy mê người, Thủy Nhi không nhịn được nuốt nước miếng. Bé nhấp nháy lông mi nũng nịu nói –“Điện , thật sự là đây là hạng mục huấn luyện trong hôm nay sao?”

Điện mặc một bộ trang phục màu trắng mang nét nho nhã của nam nhân Phurong Đông, tao nhã gât đầu, âm sắc ôn nhuận –“Nhất Cấp Dạ Sát của Âm Dạ Môn sẽ tùy vào thời điểm mà sắm vai các loại nhân vật khác nhau, quý tộc trong yến hội là vai mà chúng ta thường làm nhất, cho nên nhận biết các loại rượu chính là phần quan trọng nhất” – Điện giương mắt nhìn Vân có ý bảo.

Vân tao nhã cầm một chiếc ly thủy tinh hình hoa Úc Kim Hương, nhẹ ngửi một chút, khước miệng tao nhã nhếch lên một độ cong –“Chi Hoa Sĩ được ủ trong vòng 12 năm”. Sau đó hơi ngửa đầu ra sau nhấp một ngụm, động tác hoàn mỹ đến cực điểm, hoàn toàn có thể ví như người mẫu trên tivi.

Cái này thì có gì khó, ta cũng làm được a!

Thủy Nhi vận một bộ lễ phục màu hồng nhạt có đai đeo cũng học theo bộ dáng tao nhã của Vân, đôi tay phấn nộn giống như bạch ngọc của bé nhẹ nâng ly rượu lên, hơi xoay xoay thân ly rượu một chút để làm cho hương rượu toát lên, sau đó nhẹ nhàng ngửa cổ tao nhã nhấp một ngụm rượu, đúng là tao nhã mà cao quý a! Từ thể kia không phải một tiểu thư khuê các bình thường có thể làm được, nói thế nào thì có lẽ là một công chúa mới có thể làm người ta tin được một chút Ngạc Trừ bỏ con vẹt trên vai a.!

Lôi kinh điểm hời – “Thủy Nhi học được từ đâu thế, quả là tao nhả!”

– “Ồ tivi a!” – Thủy Nhi cười hì hì nói, giờ cái ly lên cho cái “Tiểu tham ăn” trên vai uống một ngụm.

Phong bung ly rượu đến gần Thủy Nhi, Thủy Nhi cũng cùng Phong mô phỏng cách uống rượu giống như công chúa và hoàng tử vậy.

Vũ chưa chát nói – “Nhận định rượu không phải ở tư thái, thứ chúng ta muốn không phải là một bình hoa.”

Thủy Nhi liếc mắt nhìn Vũ một cái sau đó lại quay sang nhìn Điện – “Điện ca ca, người dạy ta đi, trong vòng một ngày ta nhất định sẽ học hết khẩu vị, tên, năm nơi sản xuất của tất cả loại rượu trên bàn này.”

Điện không kìm lòng được xoa xoa đầu nàng, ngữ khí mang theo vẻ sủng nịch khó phát hiện – “Loại này không thể gấp được, cứ từ từ mà học” – Trên bàn này ít nhất cũng gần trăm loại rượu, Thủy Nhi cho dù có thông minh nhưng tư lượng cũng không đủ a.

Vũ liếc nhìn bọn họ một cái, nhìn bọn họ che chở Thủy Nhi, nàng thật sự rất chướng mắt – “Coi như xong, đừng uống phí khí lực, người thấy lúc nào tốt thì hãy làm.”

Thủy Nhi không muốn lôi kéo cánh tay Điện mà làm nũng – “Điện ca ca, người dạy ta đi!” (Mik: muối... *xịt máu mũi*...hana:...á TN bị ngã đập đầu ở đâu á)

Điện nhìn Thủy Nhi, bộ dáng bé lúc này hẳn đã không thể miễn dịch được...

Nhiều giờ sau....

– “Cái này là Kiệt Khắc Đan, độ cồn 43, nơi sản xuất là nước Mỹ” – Thủy Nhi sắc mặt ứng đồ bung ly rượu nói với Điện.

Điện khẽ gật đầu.

– “Hồng Phương, độ cồn 43, nơi sản xuất: Tô Cách Lan.”

Điện gật đầu.

– “Cái này đã 70 năm rồi” – Thủy Nhi thân mình có chút muốn nhũn ra, ngữ khí khẳng định nói

Lôi vỗ tay.

Phong mặt vẫn lãnh, nhìn bộ dáng có chút không vững của Thủy Nhi nói – “Đủ rồi, hôm nay đến đây thôi.”

Thủy Nhi lắc đầu, thân thể loạng choạng, bung ly rượu tiếp theo nói – “Đây là rượu XO của Mã Xa Lợi..”

Phong bước qua, lạnh lùng nói – “Đúng, người nói đều đúng, nhưng người đã muốn say rồi!”

Thủy Nhi lắc đầu bung một chiếc cốc có đế dài, uống một ngụm – “Hi Hi, Volt Crown. Ta biết, cái này là rượu ma cha yêu nhất”.

– “Phong, ta không có say, Phong, ta nói cho người một bí mật...” – Thủy Nhi ôm lấy cổ Phong, thân hình mềm mại bám lên người Phong (Mik: ah Thủy Nhi “bạch tuột” xuất hiện rồi =.=)

Vì để tránh hành vi của Thủy Nhi, một bàn tay Phong ôm lấy cái eo nhỏ của Thủy Nhi, giọng nói vẫn lãnh liệt như thường – “Thủy Nhi, người say rồi, hôm nay chỉ đến đây thôi.”

Thủy Nhi làm sao đồng ý, một bàn tay vẫn như trước ôm cổ Phong, một bàn bung ly rượu, kiếng mũi chân ghé sát vào cổ Phong – “Phong, ta nói cho người một bí mật... Cha - hẳn là người xấu...”

Men say làm Thủy Nhi mông lung không biết gì hết. Bộ dáng của nàng mê người trong lúc này quả là muốn làm người ta phạm tội a, Phong cũng không ngoại lệ, ngữ khí đã ôn nhu hơn một chút, từng chữ phát ra có chút khó khăn dỗ dành – “Ngoan, người say rồi, để ta mang người về phòng.”

Không đợi Phong ngẩng đầu lên, thì cảm thấy một hơi thở mạnh mẽ đang hướng về phía mình.

Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lam Điện Điểm... cặp mắt như muốn phun hỏa tới nơi a (haizz...khô thân ca)

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cha, Ta Muốn

Lam Điện Diễm khuôn mặt lạnh băng nhìn tình cảnh đang diễn ra trước mắt. Đôi mắt sắc bén mang nét lạnh lùng, quý dị nhưng lại giống như có ngọn lửa thiêu đốt làm cháy lớp băng tuyết thường ngày trong đó khiến cho người ta không rét mà run...

Thủy Nhi mơ hồ ngược nhìn lên, mông lung như cảm giác có một bàn tay to lớn thô lỗ kéo nàng qua, khiến cho nàng ngã vào một bộ ngực rộng lớn... Ngáng đầu liền nhìn thấy cái kia... “Người xấu”.

Ôm Thủy Nhi trong tay, Lam Điện Diễm vẫn nhìn chăm chăm vào Phong. Ánh mắt đó khiến cho Phong.. tóc gáy đều dựng hết cả lên.

Lam Điện Diễm trong ánh mắt mang theo phần nộ, liếc mắt qua những người ở đây. Giọng nói uy nghiêm mang theo phần trách cứ...

-“Các người tại sao lại cho nàng uống nhiều rượu như vậy?”

-“Hi hi... Không phải bọn họ cho ta uống, mà tự ta chủ động yêu cầu, cần phải học tập tri thức, nga!!! Cha, ta rất ngoan đúng không, ta thật sự đã học tập a...” – Thủy Nhi thành thật “khai báo” cho Lam Điện Diễm, cánh tay nàng vẫn bán lấy quần áo của hắn để bản thân không ngã xuống mặt đất.

-“A.. ngầu!!! X...O!!!?”- Lúc này con chim trên vai của Thủy Nhi cũng cảm thấy choáng váng cực điểm, một bên uống ly rượu mà Thủy Nhi đang cầm, miệng vẫn lẩm bẩm đọc tên...

Lam Điện Diễm nhanh chóng giật lấy ly rượu trên tay của Thủy Nhi hung hăng quăng vào cây cột! Sau đó lại bắt lấy con chim anh vũ... không lưu tình chút nào.. đem ném nó ra ngoài (Mik: tội nghiệp sủng vật của Hana tý >”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không Cho Phép Rõng Ta!

Lam Điện Diễm cứng người, nét mặt âm trầm

Thủy Nhi hoàn toàn không chút cảm giác tội lỗi nào, sờ sờ cái mũi nhỏ, nhún đôi lông mày bé bé lại, nũng nịu reo lên –“Cha !Trên người người rất bẩn nga!” – Ánh mắt vô tội chớp chớp, dường như đang khẳng định tình cảnh trước mắt hoàn toàn không liên quan đến nàng, không có chút quan hệ nào với nàng. Một chút cũng không có !!!... Đây hoàn toàn là vấn đề vệ sinh riêng của Lam Điện Diễm !!! (Mik =.=)

Lam Điện Diễm đáng thương nhưng là nhìn cũng có khí phách nam nhân a!

Trùng mắt liếc Thủy Nhi một cái, Lam Điện Diễm nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh, hiện tại nhu cầu cấp bách chính giải quyết cái “đồng” trên người hắn!

Ôi thêm một lần nữa, Thủy Nhi tuy rằng cũng khôi phục chút thể lực nhưng vẫn là nửa tỉnh nửa say, bàn tay nhỏ ra sức dụi mắt nhìn bốn phía, sao?

.....

Lam Điện Diễm kéo đồng quần áo bẩn ấy, đem ném vào thùng rác, mở vòi hoa sen, dùng nước lạnh để rửa sạch “mùi rượu” toàn thân. Thuận tiện giúp bản thân mình “hạ nhiệt độ”. Cúi đầu nhìn xuống hạ thân đang bị “kìm nén” mà “kêu gào”, Lam Điện Diễm phiền chán, ảo não nguyên rửa một tiếng!

Chết tiệt ! Minh thật sự là trùng tà!

Dòng nước lạnh như băng không ngừng xối xuống nhưng vẫn không thể dập tắt được cảm giác khô nóng trong người Lam Điện Diễm. Lam Điện Diễm nhắm mắt lại dường như lại nhìn thấy bóng dáng khi nãy của Thủy Nhi vẫn lảng vảng trong đầu, cánh môi đỏ mọng, thanh âm mềm mại.

Ngoài cửa “Xôn xao” một tiếng vang, lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ của Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm mở đôi mắt sắc như chim ưng ra, nhanh chóng hướng ra phía ngoài

Quả nhiên, Thủy Nhi đã không muốn sống nên mở cửa sổ chui ra ngoài!

Trong lòng ngăn ra, chưa kịp tự hỏi, Lam Điện Diễm đã cấp tốc xông ra phía trước, được vài bước thì quay trở về... nhanh chóng bận quần dài, ngay cả áo sơ mi cũng chưa kịp mặc , động tác nhanh nhẹn chui ra ngoài cửa sổ (Mik: muối thối mắt ban này LC “mặc” gi =.= *hắc hắc*..... á mik này....)

-“Đứng lại! Chết tiệt! Đừng nhúc nhích”-Lam Điện Diễm điên cuồng hét lên với Thủy Nhi.

Nếu là bình thường thì vấn đề này cũng không lớn. Nhưng vừa nãy Thủy Nhi ngay cả đứng còn không vững, cho dù đã ói hết ra một lần, nhưng ý thức cũng chưa tỉnh hẳn! Với trạng thái như vậy mà lại chơi trò “người nhện” này quả thật là đang liều mạng!

Nhưng cũng nên nói, Thủy Nhi đi rất nhanh! Tuy rằng đôi chân hơi lão đảo nhưng nàng đều không chể lại thăng bằng kịp thời.

Nháy mắt Thủy Nhi đã gần với tới được hàng rào chạm trổ khắc hoa ở tầng cao nhất, có điều, dưới chân vừa trượt một cái, bé hét lên một tiếng, suýt ngã xuống nhưng may mắn là một cánh tay đã bắt được hàng rào.

Lam Điện Diễm bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh! Tức giận rống lên với Thủy Nhi

-“Đáng chết! Đừng nhúc nhích! Có nghe thấy không!”

Thủy Nhi dường như cái gì cũng không nghe thấy, đứng dậy tiếp tục trèo lên đỉnh lâu!

Lam Điện Diễm lúc đuổi đến tầng cao nhất lại bị dọa thêm một phen làm hắn một lần nữa đổ mồ hôi lạnh!

Lam Điện Diễm đang đứng ở lầu cao nhất, nhưng trên đỉnh lâu có một khung hình tròn, trên khung tròn ấy là chỗ cao nhất.. có một thanh sắt được kiến tạo một cách nghệ thuật hướng ra ngoài khoảng nửa vòng tròn, đường kính 50 ly, sàyl chừng 50 thước, đang lắc lư giữa không trung. Mà càng thêm lợi hại ở chỗ, Thủy Nhi lúc này đứng trên thanh treo ấy mà chơi trò “Xiếc – đi dây!”

Lam Điện Diễm thấy Thủy Nhi đang “chơi đùa” hăng say trên đó, cũng không dám rống lớn, chỉ sợ làm nàng giật mình mà ngã xuống là tan xương nát thịt chứ không đùa!

Lam Điện Diễm cũng không dám bước lên, bởi vì cái cách tạo hình ấy hoàn toàn không thể chịu nổi sức nặng của hai người.

Chết tiệt! Lát nữa giải quyết xong việc này hắn nhất định phải dỡ cái thanh tạo hình đó xuống!!!

-“Thủy Nhi Thủy Nhi ... Ngoan, người đừng động!” – Lam Điện Diễm đứng dưới cẩn thận nói với Thủy Nhi

Thủy Nhi cúi đầu xuống, rốt cuộc cũng nhìn thấy Lam Điện Diễm, mở cái miệng nhỏ nhắn –“Cha ...?”

-“Là ta! Ngoan, người nghe ta nói, đừng lộn xộn, cha lập tức đỡ người xuống!” -Lam Điện Diễm vừa trấn an, vừa nhanh chóng đi đến khung đỉnh đó, lần đầu hắn ném được mùi vị “khẩn trương” là thế nào... Cho dù là một mình xâm nhập vào “đám rùng rợn hang hủ” cũng không chút nhú mảy, thế nhưng lúc này lại có một tia hoảng hốt!!! Vạn nhất (nếu như) ... Hắn thậm chí không thể tưởng tượng sẽ có “vạn nhất” ! Hắn tuyệt đối không cho phép bản thân nghĩ đến “vạn nhất” !

Thủy Nhi lắc đầu, u ám than thở -“Ta gần đây rất ngoan, nhưng người vẫn không hài lòng! Ta muốn về nhà!...” Sau đó bé đáng hai tay, bộ dáng như muốn nhảy xuống !!! =.=

-“Đừng!” – Lam Điện Diễm khẩn trương hét lớn!

Thủy Nhi dùng tư thế nhào xuống, cúi đầu, nhìn Lam Điện Diễm, môi mím uy khuất-“Người lại rống với ta! Người luôn rống với ta! Ta chán ghét cha như vậy... Ta chán ghét người...”

Nhìn bộ dáng ủy khuất kia, tức giận trong lòng hắn cũng biến mất, kiên nhẫn giọng hay tay trấn an, thậm chí còn dỗ ngọt –“Đừng khóc, ngoan, cha rống người là không đúng, là ta không đúng Người đừng lộn xộn” (Mik: LC chuyển nghề sang “dỗ” con nít là vừa =.= ,.....hana : đánh phải TN thì không thành bảo mẫu hơi lạ á)

Cơ bắp rắn chắc của Lam Điện Diễm dưới ánh mặt trời hiện ra màu đồng sáng bóng đầy lực lưỡng, mỗi một đường cong trên cơ thể đều hoàn mỹ đến cực điểm

Thủy Nhi sững sờ nhìn Lam Điện Diễm vài giây, thì thào nói –“Ta cũng không muốn rời bỏ cha... ta chỉ là ... chính là rất nhớ bằng hữu của ta....”

Thủy Nhi xoay người, hướng về ngọn núi phía sau Lam Cung, huyết lên vài thanh âm liên tiếp rất dễ nghe. Tiếng kêu thanh thúy ấy vang tận trời xanh, giống như tiếng chim sơn ca nhẹ nhàng mà tuyệt vời vậy.

Lam Điện Diễm sững sờ vài cái, trực giác mách bảo cho hắn tiếng kêu này có chút “quái dị” ...

Quả nhiên, sau đó liền vang lên một thanh âm “sàn sạt” * (Mik: tiếng vỗ cánh >”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Rất Điên Cuồng! Rất Thú Vị!

Thủy Nhi căn bản một chút cũng không để ý đến Lam Điện Diễm mà chỉ lú lú trao đổi với đám chim chóc. Đã lâu không được về rừng rậm nên gặp lại bằng hữu làm nàng cảm thấy thoải mái và khoái trá vô cùng.

Nhất thời không thấy rõ Thủy Nhi trong tình huống này khiến hấn ngỡ là tình thế nguy cấp nên ra sức vùng tay ra không trung. không chút lưu tình đuổi hết đám chim chóc. Chỉ cần có một con chim nào đến gần hấn, hấn liền “tặng” cho nó một quyền khiến nó choáng váng !!!

“Xôn xao ! Xôn Xao ! Xôn Xao!” Sau một hồi đánh đấm liên hồi của Lam Điện Diễm cũng khiến cho vài con chim bị kinh hãi mà bay đi.

Thủy Nhi nhìn thấy Lam Điện Diễm đang ra sức đuổi đám chim chóc của nàng, nàng mặc kệ, vươn tay ra muốn trấn an lũ chim nhưng lại hoàn toàn quên mất chính mình đang đứng trên “dây thép”. Nàng loạng choạng, thân hình khuya xuống, chân cũng không có điểm tựa, cả người nhanh chóng ngã xuống như “người bay”. (Mik : Nguyên tác “không trung phi nhân”)

Cái gì?

Tim của Lam Điện Diễm nhất thời ngừng đập!!! Không chút suy nghĩ, thân hình mạnh mẽ như chim ưng của hấn nhanh chóng nhảy ra ngoài, ôm chặt lấy cái eo nhỏ của Thủy Nhi trong không trung, cấp tốc rơi xuống mặt đất.

Lam Điện Diễm dù sao cũng là Lam Điện Diễm!!! Cho dù gặp bất kì tình huống nào cũng không cho phép bản thân bối rối! Giống như lúc này, hấn một tay ôm chặt lấy Thủy Nhi, một tay rút thắt lưng bên hông ra.

Trong tình thế nguy cấp đó, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai...

“Xôn xao” – Một tiếng thanh thúy vang lên. Thắt lưng đã vòng qua được hàng rào của cửa sổ ngăn Lam Điện Diễm và Thủy Nhi tiếp tục rơi xuống.

Thủy Nhi vừa mở mắt đã thấy Lam Điện Diễm đang ôm chặt mình nhưng nàng vẫn không ý thức được mình chính là đang giống như “con nhện” đang đưa giữa không trung!!! Đúng là say rượu khiến thiên hạ không có một chút ý thức về sự nguy hiểm nào... chẳng những không biết sợ mà còn không ngừng kêu la, tay chân bé cứ đâm đá loạn xạ giữa không trung.

-“Buông!!! Cha hừ !!! Cha hừ!!! Người đuổi hết chim chóc của ta đi!”

Đang giây giụa thì nghe “ca” một tiếng – chiếc thắt lưng đang dần đứt ra.

Lam Điện Diễm vẫn bình tĩnh, quát Thủy Nhi –“Đừng nhúc nhích! Không cho phép nhúc nhích!! Có nghe rõ không!!!” – Tên chết tiệt tiệt nào đã cho nàng uống nhiều rượu như vậy!!! Đến giờ còn chưa tỉnh!!!

Thủy Nhi làm sao lại nghe lời chứ, tay chân vẫn đâm đá như trước. Không chút lưu tình dùng tay không ngừng đánh vào cơ ngực rắn chắc của Lam Điện Diễm –“Người lại rống ta! Lại rống ta!! Chán ghét cha!! Chán ghét!!”

Lam Điện Diễm nhìn thấy phía đầu thắt lưng đã sắp đứt hấn, nhíu mày .. cố gắng kìm nén cơn giận dữ trong lòng, hấn nghiêng răng gằn từng chữ -“Hảo, ta không rống ngươi, nhưng ngươi đừng lộn xộn, có nghe thấy không ???!”

Thủy Nhi làm sao lại nghe!!! Tiếp tục dùng tay đánh Lam Điện Diễm –“Ta không ! Ta không!...”

Chỉ nghe thấy một tiếng –“Xôn Xao”

Chiếc thắt lưng đáng thương ấy rốt cuộc cũng không chịu được “tiểu ma nữ” đang giãy dụa, không chờ thời gian để người ta “thở dài” một tiếng nữa mà đã nhanh chóng trượt ra khỏi hàng rào.

Lam Điện Diễm ôm chặt Thủy Nhi lần nữa, cấp tốc rơi xuống...

Trong lúc “chỉ mảnh treo chuông”, Lam Điện Diễm liền dùng đôi mắt sắc như chim ưng ấy quét một vòng xuống phía dưới, sau đó hấn nhanh chóng vận lực ở hai chân xoay người đập mạnh vào bức tường bên cạnh, cơ bắp cứng rắn dùng toàn lực vào đó. Mượn lực nảy của bức tường, hấn cùng Thủy Nhi liền bay thành một đường cong như chiếc cung tên bắn ra ngoài.

Trái ngược với sắc mặt đang đông cứng như thiếc của Lam Điện Diễm, trong lòng Thủy Nhi lúc này đang phát ra một tiếng thét, không phải là vì sợ hãi, mà là nàng cảm thấy rất “thú vị” – Chính là RẤT THÚ VỊ – RẤT HAY – RẤT CẢM GIÁC MẠNH!

Nha nha nha !!! Rất điên cuồng! Rất thú vị!

Tiểu ma nữ lúc này hoàn toàn không biết hai mắt của Lam Điện Diễm đang muốn phun hỏa đến nơi! Hấn cắn chặt răng hận không thể đem cái cổ nhỏ bé của nàng bẻ gãy (Mik: LC có “dám” không? *hắc hắc*)

Tự tay giết nàng so với việc bị nàng làm cho tức chết tốt hơn nhiều!

Gió gào thét bên tai... “Bùm!!!” – Một tiếng.

Hai người rơi vào trong bể bơi ở Lam Cung!

Lam Điện Diễm tuy là đang nổi điên nhưng một giây trước khi rơi vào bể bơi ấy, hắn hít một hơi sâu, nhanh chóng bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại.

Không phải chỉ vì muốn ngăn chặn tiếng hét chói tai của nàng mà là vì không muốn cho nước vào miệng nàng.

Bể bơi khí phái đầy hoa lệ ấy liền nhanh chóng “tiếp nhận” hai thân thể đang ôm chặt nhau mà lao xuống như tên lửa. Trầm mình xuống đáy hồ, Lam Điện Diễm hung hăng hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn của Thủy Nhi, bá đạo nuốt lấy cánh môi hồng nhuận của nàng! Lưỡi hắn nhanh chóng tiến vào bên trong, cấp tốc nhanh chóng như muốn chiếm lấy hết cái “địa bàn” này. Hắn quấn lấy lưỡi nàng như đang muốn trừng phạt nàng !!! Hắn muốn ngừng mà không ngừng được, điên cuồng mà hưởng thụ cái tư vị ngọt ngào say lòng người ấy!!!

Chỉ chút nữa thôi! Chút nữa thôi!! Kết quả sẽ như thế nào đây!!! (Mik: LC đừng cố gắng “kìm nén” quá ... rất có hại cho sức khỏe *cười gian tà*hana : Mik này...chỉ được cái nói đúng a....)

Lam Điện Diễm không dám tưởng tượng! Nếu hắn duy trì thêm một khắc nữa thì sẽ phát sinh ra hậu quả gì!!! Cảm xúc như vậy làm cho hắn sợ hãi! Lam Điện Diễm từ lúc chào đời cho đến nay lần đầu tiên biết được sợ hãi là như thế nào!!!

Hỗn loạn! Tim đập nhanh! Lo lắng! Phấn nộ! Đau lòng Hỗn hợp lại thành một loại cảm xúc mãnh liệt không thể nào hình dung đang gào thét trong lòng hắn!

Trong bể bơi ấy, Lam Điện Diễm cuồng dã hôn nàng, như muốn đem tất cả cảm xúc hỗn loạn mãnh liệt trong lòng ấy phát tiết ra!!

Nụ hôn không biết đã qua bao lâu, hắn ý thức khuôn mặt bé đang thiếu dưỡng khí mà khiến cho thân thể nhũn ra. Lam Điện Diễm lúc này mới nhanh chóng ôm Thủy Nhi ra khỏi nước. Buộc bản thân phải dứt khỏi cánh môi mị nhân làm say lòng người ấy.

Thủy Nhi thở phì phò, khuôn mặt đỏ bừng vì nghẹn, lông mi ướt ướt, men say vẫn còn tồn tại, ánh mắt mông lung nhìn vào hắn. Lam Điện Diễm bắt gặp ánh mắt ấy càng khiến cho lửa trong lòng hắn lớn hơn!

Hai mắt hắn như hằn lên tia máu, lớn tiếng rít gào với Thủy Nhi –“Không muốn sống nữa sao!”

Trò chơi “thú vị” vừa bị dừng, Thủy Nhi lộ ra vẻ mặt bất mãn, thở phì phò, nhũn mảy, đôi môi nhỏ nhắn hơi sưng đỏnàng quay người lại bước lên bờ. Đối với con thịnh nộ của Lam Điện Diễm một chút cũng chẳng màng tới!!

Lam Điện Diễm vừa nhìn thấy bộ dáng của Thủy Nhi thì hai tròng mắt như phun hỏa, sắc mặt như ma! Hướng về đám thị vệ đang chạy đến từ bốn phía mà hét lên như cuồng sư –“Cút ngay! Tất cả cút hết ngay! Không cho phép xem!”

Ngay sau đó, thân thủ nhanh nhẹn như báo của hắn mạnh mẽ nhảy lên bờ, đuổi theo sau, ôm chặt Thủy Nhi vào trong lòng. Dùng hai cánh tay to lớn của hắn gắt gao bao lấy thân hình nhỏ nhắn của Thủy Nhi đi vào phía trong.

Chết tiệt! Cái y phục có đai đeo màu hồng nhạt này mà bị ngâm nước lại gây nên “hiệu quả” đến nỗi khiến cho người ta phun huyết!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cha.. Đau Quá!

Lam Điện Diễm phần nộ trùng mắt nhìn về đám thị vệ đang muốn phun huyết. Hắn ôm Thủy Nhi đi vào phía trong, vừa đi vừa hét lớn –“Phong Lan! Lục Thúy! Chuẩn bị nước ấm! Đem quần áo của tiểu thư đến phòng ngủ của ta!” Lục Thúy và Phong Lan là hai thị nữ giúp việc tay chân nhanh nhẹn nhất trong Lam Cung, đồng thời cũng là người hầu mà Lam Điện Diễm cấp cho Thủy Nhi.

Nhìn bộ dáng phần nộ của chủ nhân khiến cho hai người bọn họ không dám chậm trễ chút nào...

Thủy Nhi trước sau vẫn không ngừng giãy dụa, hoàn toàn không vì bản thân vừa mới trải qua thời khắc sinh tử mà ngừng hành vi náo loạn lại...

Lam Điện Diễm khuôn mặt bình tĩnh, một cước đá đá văng cánh cửa phòng ngủ, mạnh mẽ đem Thủy Nhi ném lên trên giường. Sau đó, hắn cũng ngồi xuống, nhìn Thủy Nhi đang cố gắng “đào tẩu”, hắn cắn răng, hung hăng đem “thiết chương”* đánh vào cái mũi nhỏ nhắn đầy đặn của nàng. =(Mik: bàn tay cứng rắn .. nhưng Mik thấy dễ vậy hay hơn ^^)

Thủy Nhi bị ngâm nước, còn chưa tỉnh hẳn do uống quá nhiều rượu nhưng nàng lúc này chỉ hận tại sao mình không bắt tỉnh nhân sự cho rồi. Bởi vì loại trừng phạt này của Lam Điện Diễm làm cho nàng vừa đau, vừa giận, vừa thẹn!!!!

Phong Lan cùng Lục Thủy vẫn còn ở trong phòng .. cho dù trước kia nàng sống ở rừng rậm nhưng nàng cũng biết được bị người ta đánh vào mông cũng là chuyện rất mất mặt.

Hơn nữa Lam Điện Diễm xuống tay chẳng chút lưu tình nào, làm cho cái mông nhỏ của nàng tuyền đến những trận đau đớn mãnh liệt. Thủy Nhi vừa tức, vừa đau, vừa ủy khuất!

Thủy Nhi không ngừng vặn vẹo thân thể, giãy dụa muốn thoát khỏi sự kiềm hãm của Lam Điện Diễm, nàng dùng hai tay ra sức đánh vào đùi của Lam Điện Diễm, miệng vẫn không ngừng kêu la –“Ngươi là cha hư! Cha hư! Buông! Người xấu. . .”

Lam Điện Diễm thấy nàng vẫn mạnh mẽ như trước thì cánh tay của hắn lại tăng thêm lực đạo, cắn răng nói –“Ngươi muốn chết! Bây giờ ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Thủy Nhi càng thấy hoảng loạn, hai chân nàng không ngừng loạn đá khắp nơi, lớn tiếng hướng ra cửa kêu cứu

-“Ngươi là cha hư! Ta không muốn ở trong này! Phong cứu mạng a! Lôi! Cứu ta! Cứu mạng a.... Phong Lan đi tìm Lôi ca ca tới cứu ta ...”

Thấy Thủy Nhi gọi Lan Điện Diễm càng đánh hơn nữa, cơn tức dường như tăng gấp bội, hắn xuống tay với nàng càng nặng. Ngắc đầu nhìn hai người giúp việc quát lớn –“Côn! Khóa cửa lại! Không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào đây!”

Cửa vừa khóa lại, thái độ của Lam Điện Diễm vẫn còn cứng ngạnh khiến cho Thủy Nhi hoảng sợ.

-“BA BA BA!!!” – Tiếng kêu thanh thúy vang lên == . Ma chường không chút lưu tình liên tiếp hạ xuống. Da thịt truyền đến từng trận đau đớn mãnh liệt, càng lúc càng đau!!

-“Ô ô .. Dừng ... Dừng ... Đau..”

Đau đớn kịch liệt khiến Thủy Nhi không nhịn được nữa, lớn tiếng khóc.

-“Lần sau còn dám chơi như vậy nữa không?” – Lam Điện Diễm vừa nghiêng răng hỏi, vừa đánh nàng liên tục.

Thủy Nhi phe phẩy đầu

-“Ô ô... Dừng! Dừng Dừng! ... Ta chán ghét ngươi, ta hận ngươi... Ô ô...”

Bàn tay của Lam Điện Diễm đột nhiên ngừng lại trên không trung một chút –“Hận ta? Tốt lắm!” – Hắn đã buộc bản thân phải ngoan độc, ma chường vẫn liên tiếp hạ xuống, ngữ khí lạnh lùng cứng rắn như sắt –“Lần sau còn chơi như vậy nữa không?”

-“Ô ô...ô...ô Không ... Sẽ không..”

Cảm giác đau đớn một lần nữa lại truyền đến! Thủy Nhi rút cuộc cũng đành phải thỏa hiệp dưới ma chường của Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm nhú mày, buộc lòng không thể xem nhẹ chuyện này mà bỏ qua, đánh thêm một cái –“Hận ta sao?”

-“Hận!” – Thủy Nhi khóc nức nở, vừa khóc vừa kêu la.

Lam Điện Diễm hít một hơi sâu, hạ bàn tay xuống –“Vậy hận đi, nhưng chuyện hôm nay là lần đầu cũng là lần cuối cùng! Hiểu chưa?!”

-“Ô ô ô...Ta cam đoan... là .. lần ... cuối cùng!” – Thủy Nhi đã muốn khóc không ra tiếng.

Lam Điện Diễm thở phào, nhìn cái mông nhỏ khéo léo mịn màng kia giờ đã thành một mảng màu đỏ. Trái tim của hắn cảm thấy đau đớn, bàn tay to lớn lại một lần nữa hạ xuống nhưng có điều lần này lại chậm rãi đặt lên đó! Một độ ấm nóng truyền đến lòng bàn tay hắn... Như vậy, hắn là rất đau(Mik: Thủy Nhi là “khí đốt đỏ” *hắc hắc*)

Thủy Nhi nhìn thấy Lam Điện Diễm ngừng đánh, nàng ngược lại càng khóc lớn hơn. Ô ô ô oa oa không che dấu thương tâm chính mình, phát tiết tất cả khổ sở cùng ủy khuất!

Lam Điện Diễm hít một hơi sâu, ôm lấy bé, đặt lên đùi chính mình. Cái mông nhỏ nhỏ của Thủy Nhi vừa chạm đến đùi của Lam Điện Diễm nàng liền khóc nức nở hô đau. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bây giờ vừa đầy mồ hôi, lại có cả nước mắt. Đôi mắt sưng đỏ, tóc ướt sũng, thân hình nhỏ nhắn của nàng đang phát run, sắc mặt cực kì tái nhợt.

Nhìn bộ dáng chật vật của nàng làm cho tâm của Lam Điện Diễm cảm thấy đau đớn gắt gao, thậm chí còn đau nghẹn đến cổ họng. Hắn bắt đầu thấy hối hận vì bản thân quá xúc động, trách bản thân vừa rồi không khống chế được!

Chết tiệt! Lại là không khống chế được! Chỉ cần dính đến chuyện của Thủy Nhi, hắn đều không thể khống chế được!

Thủy Nhi ngồi trên đùi Lam Điện Diễm, một trận ủy khuất khiến nàng rung mình một cái.

Nhìn Thủy Nhi bộ dáng đã giống muốn té xỉu vì khóc, Lam Điện Diễm lại cảm thấy đau lòng không thôi, càng hận chính mình đã trừng phạt nàng quá

mức nghiêm trọng, muốn mở miệng nhưng lại thấy cổ họng như có vật gì đó đè nặng... có chút đau đớn.

Lam Điện Diễm lại cố gắng hít một hơi sâu, bình ổn lại cảm xúc của chính mình. Vươn bàn tay to lớn của hắn đến gần mặt của Thủy Nhi. Thủy Nhi vừa nức nở, vừa tức giận xoay đi.

Lam Điện Diễm mím môi, ngữ khí có chút miễn cưỡng cố ý mang theo chút tức giận – “Lần sau ngoan một chút!”

Thủy Nhi vẫn ỳ ỳ khuất, khóc nức nở như trước, hai bờ vai bé run run lên... Hai mắt nàng giờ đã hồng hồng giống như quả đào nhưng vẫn quật cường không hề trả lời.

– “Có nghe thấy không?” – Lam Điện Diễm nắm lấy cằm Thủy Nhi, hỏi lại một lần nữa. Nếu không không nàng “thuần phục” hoàn toàn thì những vết và “nhân tâm” vừa rồi hoàn toàn uống phí. Có trời mới biết hắn này giờ đang chịu đau đớn dày vò cỡ nào.

Thủy Nhi nức nở, vẫn như trước không hề trả lời. Ngược lại còn uốn éo đầu, há miệng cắn lấy bàn tay của Lam Điện Diễm đang nắm cằm nàng. Lam Điện Diễm nhanh chóng buông tay, Thủy Nhi bị cắn hụt...

Lam Điện Diễm không hề tức giận, khoe miệng lại mỉm cười. Về mặt mang ý sủng nịch – “Tĩnh tĩnh quật cường như thế quả không hổ danh là nữ nhi của Lam Điện Diễm ta...” – Lam Điện Diễm ghé sát vào lỗ tai Thủy Nhi, thấp giọng than nhẹ – “...Thật thích.”

Thủy Nhi hơi sùng sốt một chút, lại há miệng hướng về lỗ tai của Lam Điện Diễm đang ghé sát nàng mà cắn mạnh!

Lam Điện Diễm nhanh chóng quay đầu, lại tránh thoát được. Hắn cười phá lên. Cố gắng kìm lòng để không hôn lên chóp mũi đang đỏ rực của nàng. Mối hơi ghé sát khuôn mặt nàng, lăm lăm

– “Vật nhỏ, ta thích người...” – Bất gặp ánh mắt sáng ngời hơn một chút của Thủy Nhi, hắn tiếp tục dùng thanh âm ní non mang theo chút mỉa mai hoặc – “...quật cường.”

Chỉ trong chớp mắt sắc mặt của Thủy Nhi liền thay đổi. Tâm tình của Lam Điện Diễm cũng tốt lên, khoe miệng càng mang ý cười nhiều hơn, khuôn mặt tuấn tú ấy lùi ra xa. Sau đó ôm lấy Thủy Nhi đi vào phòng vệ sinh!

Thủy Nhi thờ phỉ phỉ, mạnh mẽ cúi đầu, hung hãn cắn vào bả vai của Lam Điện Diễm. Không chút lưu tình nào cắn xuống!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ta Muốn Ăn Thạch Hoa Quả

Lam Điện Diễm nhăn lại mày rậm anh tuấn. Nhưng không có gì “Dị nghị” cúi đầu “Kiên nhẫn” nhìn Thủy Nhi dùng sức cắn bả vai mình.

Cho đến khi bả vai cơ bắp rắn chắc bị cắn đến bật máu, Thủy Nhi mới nhả ra, hai tay ôm cổ Lam Điện Diễm, hai mắt đỏ au ngược lên nhìn cha.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Thủy Nhi chậm rãi mở miệng, mang theo chất giọng nồng đậm ngơ ngác, nghi hoặc hỏi: “Cha không thấy đau sao?”

“Rất đau.” Lam Điện Diễm nhìn chằm chằm vào hai mắt mở to đỏ au như quả đào, thản nhiên nói.

Ác ma hôm nay mới biết được, chính mình cũng biết đau, bất quá, nơi bị đau không phải bả vai.

“Vậy sao cha không kêu?” Do khóc lâu nên mũi không thông, Thủy Nhi nũng nịu hừ hừ hỏi. Đây cũng là một loại “Phong tình”?

Lam Điện Diễm nghe nàng nói khiến lòng hắn mềm nhũn ra, trong lòng ngứa ngáy, không đáp mà hỏi: “Người còn hận ta sao?” Đã phát tiết đến như thế liệu vẫn còn hận sao?

Lời vừa nói ra, Thủy Nhi trong lòng càng thêm ỳ ỳ khuất, đôi môi mọng đỏ hờn dỗi nói: “Nếu cha đem bả vai cho ta cắn thêm một lần nữa ta sẽ không hận cha nữa!”

Lam Điện Diễm không nói gì, đôi mắt như trước nhìn chằm chằm Thủy Nhi, khẽ động đậy thân thể, đem bả vai vừa bị cắn đưa đến bên môi Thủy Nhi (haha: huhu ca oi sao ca ngốc thế...ta ghét Thủy Nhi lắm).

Thủy Nhi vẫn như trước ôm cổ cha, đôi mắt ấy vẫn sâu thẳm không nhìn thấy đáy, chậm rãi cúi đầu, chậm rãi để miệng lại sát dấu răng còn đang ướt máu.....

Lam Điện Diễm chăm chú nhìn vào động tác của Thủy Nhi, để nàng cắn tiếp vào chỗ ấy dù có đau hắn cũng hoàn toàn không để ý, chỉ cần nàng thôi không còn hận hắn là tốt rồi. Một chút đau đớn ấy có là gì.

Đúng vậy, hân không hy vọng nàng hận hân.

Thủy Nhi chu lên đôi môi đỏ mọng, khẽ thổi một hơi mát mát lên đầu răng của hân, lại thổi một hơi, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vết cắn.

Lam Điện Diễm cả người lập tức cứng ngắc lại, một cái thổi nhẹ của nàng sao lại làm hân cả người tê dại thế này, đầu vai, nơi vết cắn kia được nàng hôn vào sao lại nóng lên như thế. Sức nóng từ vai lan dần đến trái tim hân. Tim hân không tự giác đập nhanh lên mấy nhịp, giống như nơi vết cắn kia khi bị hôn, tim hân cũng nóng rực đau đớn, nhanh chóng lan rộng ra ... (hana: ta không hiểu sao tim ca nóng rực lên lại đau đớn, ca này cảm xúa lạ quá...)

Thủy Nhi ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ ngập nước nhìn Lam Điện Diễm, giọng vẫn thờ thệ: “Mẹ nói, “thôi nhất thôi, thân nhất thân” sẽ không còn thấy đau nữa.”

Nhất thời Lam Điện Diễm chỉ cảm thấy cổ họng có gì đó nghẹn lại, một cảm xúc mãnh liệt đánh thẳng vào lồng ngực hân, đánh thẳng vào hốc mắt hân.

“Thiết boong boong hân từ” lại bởi vì một câu nói của một “tiểu ma tước” mà trong lòng nóng lên, hốc mắt cũng nóng lên, cổ họng thì nghẹn lại nói không nên lời. (hana.hình như ý nói ca ấy là người cứng rắn lạnh lùng hay sao ấy...ôi ta cũng không biết a)

Vươn một bàn tay, xoa cẩn thận vết đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tình tế vuốt ve, giọng khàn khàn trầm thấp nói: “Rất đau, có phải không?”

Thủy Nhi, bữu môi, nước mắt lại dâng lên trong hốc mắt, gật gật đầu, nước mắt như những hạt ngọc lại rơi xuống.

Bộ dạng ủy khuất kia lại càng khiến Lam Điện Diễm thêm đau lòng, không ngừng tự trách vì những giọt nước mắt kia, không kìm chế được đổ dành: “Ngaoan, không khóc, Thủy Nhi ngoan....”

Nước mắt Thủy Nhi vẫn không ngừng rơi, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn ủy khuất, ai oán nhìn Lam Điện Diễm.

Ánh mắt kia nhìn khiến Lam Điện Diễm có chút không tự chủ, hô hấp rối loạn, môi bạc khêu gợi như bị mê hoặc, chậm rãi đến gần bên má Thủy Nhi giống như muốn hôn lên gương mặt đang ngập nước mắt....

“A thu!” Thủy Nhi chọn đúng thời điểm hắt hơi một cái, thế là toàn bộ nước miếng văng vào mặt Lam Điện Diễm. (hana: bần quá...Lam ca, ca thật đáng thương, sát phong cảnh quá... ta chẳng biết làm thế nào để diễn tả tiếng hắt hơi nên để nguyên á.)

Lam Điện Diễm đang cương cứng ở nơi nào đó, lại nhớ đến nàng vẫn đang ướt đầm cả người, nhũ mảy, thờ dài một tiếng, ôm Thủy Nhi nhẹ nhàng đi vào buồng vệ sinh.

Không mất quá nhiều công sức liền có thể nhanh chóng cởi ra toàn bộ lễ phục trên người Thủy Nhi.

Nhưng khi làn da nõn nà trắng mịn kia từ chút từng chút lộ ra trước mặt hân, Lam Điện Diễm đột nhiên cảm thấy bầu không khí trong buồng tắm lúc này thật ngột ngạt, hô hấp bắt đầu khó khăn....

Lại thấy Thủy Nhi đang vô tội nhìn mình, Lam Điện Diễm ảo não nguyên rửa một tiếng, giọng nói lúc này đã không nén nỏ mà trở nên khàn khàn: “Ta ở ngay bên ngoài.” Sau đó tức tốc xoay người đi ra khỏi buồng vệ sinh, cửa buồng vệ sinh bị đóng lại không thương tiếc.

Bỏ lại Thủy Nhi một mình ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng kín....

Lam Điện Diễm đứng bên cửa sổ, có một chút sốt ruột nhìn vào cửa buồng vệ sinh, Thủy Nhi đã vào một lúc lâu sao vẫn chưa thấy ra....

Chờ thêm một chút, Lam Điện Diễm bước nhanh đến, đẩy cửa buồng vệ sinh mới phát hiện nàng đang say ngủ trong bồn tắm lớn.

Đúng vậy, đã uống nhiều rượu như thế, lại khóc nữa, không một mới là lạ.

Lam Điện Diễm bắt buộc chính mình hưng hăng kìm chế những ham muốn đang đâm chồi trong hân, nhanh chóng đi đến, ôm lấy nàng, cẩn thận mang một chiếc khăn tắm to quấn lấy thân thể “gợi hứng thú” của nàng, đem nàng đặt nằm trên giường mình.

Lấy chăn nhẹ nhàng đắp cho nàng, Lam Điện Diễm ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng cẩn thận vuốt ve hai má Thủy Nhi, bản thân hân không thể biết ánh mắt của mình nhìn nàng có bao nhiêu “ôn nhu mê luyến sủng ái...”

“Tiểu mỹ nhân say ngủ” này vừa cảm giác khá ngủ ra điễm nhi “Ý tứ” đến đây.

Đến bữa tối khi Lam Điện Diễm nhẹ giọng gọi nàng mấy lần, nàng mơ mơ màng màng rồi lại ôm chăn tiếp tục ngủ, bộ dạng mệt mỏi thật khiến người khác đau lòng, Lam Điện Diễm không muốn đánh thức nàng nên chỉ sai người chuẩn bị sẵn bữa khuya, phòng khi đêm nàng tỉnh dậy đói bụng sẽ có đồ ăn, nàng một khi đã ngủ quá thật ngủ thẳng đến đêm khuya....

Thật dễ dàng!

Thủy Nhi mơ mơ màng màng, sờ sờ tác tác, cào cào, ha ha, rốt cục tìm được rồi một cái thú vị, dai dai lại mềm mềm, sờ sờ lại xoa bóp, mềm thật mềm.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cha Không Cần Ăn Ta

Một giọng nam đầy từ tính trầm thấp kêu lên ní non bên tai, Thủy Nhi mở màng mở mắt, trong khoảng không gian tối đen như mực, đập vào mắt nàng là một đôi mắt đang sáng ngời mang theo lửa tình cùng dã tính đang nhìn thẳng vào nàng.

Kia một đôi mắt như đang muốn thiêu đốt nàng, con ngươi mãnh liệt dậy sóng, được sự trợ giúp của màn đêm đen tối đôi mắt kia càng trở nên dọa người.

Đôi mắt kia khiến Thủy Nhi liên tưởng đến cảnh trong rừng rậm, một mãnh hổ hay sư tử mới về được mồi, đó thật sự là đôi mắt của một con dã thú bắt được miếng mồi ngon ưng ý. (hana: ta miêu tả mà còn thấy hãi á... Mik: =.=)

Thủy Nhi chỉ nhìn đôi mắt đầy thú tính kia không quá một giây, theo phản xạ có điều kiện muốn kêu to lên, nhưng con mãnh thú kia thật nhanh tiến đến gần nàng, một bàn tay nóng bỏng bịt kín miệng nàng không cho nàng kêu cứu, và đã ngăn chặn kịp thời một tiếng hét chói tai. Sau đó đèn sáng.

Hóa ra mãnh thú “đánh úp” mình chính làCha !

Khuôn mặt tuần tú của Lam Điện Diễm tiến rất gần Thủy Nhi, bàn tay vẫn đang che lấy miệng nàng. Hình ảnh như ngừng lại hai giây ! Tầm mắt hai người nhìn thẳng vào nhau hai giây ! (hana : sao lại là hai giây???)

Sau đó, Lam Điện Diễm chậm rãi buông tay.

“Cha !” Thủy Nhi hơi thờ khó nhọc hỏi.

Lam Điện Diễm đôi mắt âm u khẽ lóe lên, thanh âm trầm thấp có phần hơi khàn khàn : “Là ta .”

Thủy Nhi nhìn quanh một vòng, lại nhìn chasau đó nàng hung hăng nuốt nước miếng.

ÁchKhông biết có phải nàng đang đói hay không !

Áo ngủ màu trắng của Lam Điện Diễm đã gần như được mở hết các nút áo . lộ ra cơ ngực màu đồng rắn chắc, mỗi một đường cong đều thật hoàn mỹ đến cực điểm, thật sự là nhìn thật tuyệt nha ! Nhất là “Cái kia” trước ngực nhìn trong suốt sáng bóng, nhìn thật khiến nàng “thèm ăn” nha . Thủy Nhi thật không biết “cái trong suốt kia” chính là nước miếng của mình nha .

Thủy Nhi lại mạnh mẽ nuốt nuốt nước miếng, sờ sờ bụng, nhìn khuôn mặt tà mị tuần mỹ của Lam Điện Diễm, hỏi một câu mười phần vô tội nhưng lại đúng vào trọng tâm của vấn đề : “Cha, thạch hoa quả của ta đâu ?”

“Cái gì?” Lam Điện Diễm nhíu mày, thanh âm vẫn có chút không rõ ràng, cực lực áp chế cảm xúc.

“Chính là ta vừa rồi đang ăn thạch hoa quả nha, thạch hoa quả của ta đâu?” Thủy Nhi đáng thương lẻ lười liếm liếm môi, bụng nàng thật sự đói nha ! (hana : híc ...soái ca của ta. ... TN là thiên hạ đệ nhất bản ... hum thì nôn lên người Lam ca, hum thì coi ca là thạch hoa quả ăn sạch sẽ...còn phun nước miếng lên nữa....đang gọi cảm thể đọc xuống thấy nước miếng thấy ghê á...mik nhì.. Mik: e hoàn toàn không có ý kiến =.=)

Lam Điện Diễm sắc mặt cứng ngắc lại, dục vọng trong lòng vừa mới áp chế thành công nhanh chóng bị khơi lên ! Chết tiệt, tiểu ma nữ này thật có sức ảnh hưởng !

Vừa rồi là cánh tay nhỏ bé cùng cánh môi mềm mại dán chặt trước ngực hấn tung hoành ngang dọc, hết sờ sờ lại hôn, thiếu chút nữa muốn lấy mạng hấn, hấn phải dùng đến “siêu ý chí” mới không chế để không điên cuồng “tàn sát” nàng. Thế mà tiểu ma nữ kia lúc này lại chủ động muốn “ăn thạch hoa quả” sao ! (hana : Lam ca, xông lên đi, hana ủng hộ á... mik cũng ủng hộ mik nhì ... Mik: ủng hộ hai tay hai chân lun .. “hắc hắc* .. “kìm nén” rất có “hại” cho sức khỏe =.=)

Lam Điện Diễm sắc mặt tối đen đến dọa chết người, khóe môi run rẩy, mắt không hề nhìn nàng, là không dám nhìn nàng ?

Nhưng bộ dạng của Lam Điện Diễm lại khiến Thủy Nhi mười phần “Nghĩ ngờ”Bụng nàng lại kêu

Lam Điện Diễm phiền chán vò vò mái tóc.

Thủy Nhi nhìn Lam Điện Diễm không nhìn đến mình, càng thêm xác định suy nghĩ của mình là đúng.

Cha cam chịu ? Cha không quan tâm nàng?

Cha lần trước phạt nàng một lần không được ăn cơm cũng là lộ ra biểu tình này .

Thủy Nhi sờ sờ bụng mình , nghĩ đến chuyện Lam Điện Diễm lại muốn phạt không cho nàng ăn cái gì , con tức giận không biết từ đâu lại chạy đến , người lao lên bám lấy thắt lưng Lam Điện Diễm , tay túm chặt lấy cổ áo ngủ của hắn “hung tợn kêu gao” : “Cha đem thạch hoa quả của ta vứt đi rồi đứng không ? Cha lại muốn phạt không cho ta ăn cơm sao ? Ta vì sao lại ở đây ? Ta lại làm sai cái gì chứ ? Vì sao cha luôn thích làm ta bị đói bụng ?” Tiểu ma nữ đã muốn đem hết chuyện mình say rượu làm loạn quên sạch ! Hiện tại nàng chỉ biết là , bụng của nàng đã nói cho nàng biết nàng đã lâu chưa được ăn gì ! (tính từ hôm qua mới là hai bữa chưa ăn thôi mà – lời tác giả như các tình yêu)

“Chết tiệt! Đừng nhúc nhích!” Lam Điện Diễm gấp gấp thở một hơi mạnh , toàn bộ cơ bắp trên người căng cứng hết lên , hai tay cô định eo nhỏ của Thủy Nhi , không dám để nàng nhúc nhích (hana : sao ca không dám á ..hắc hắc *cười tà*)

“Ta cứ động , ta càng muốn động đây , ta muốn ăn , ta muốn ăn , ta đói bụng , ta muốn có đồ ăn” hai tay Thủy Nhi cầm chặt cổ áo Lam Điện Diễm , thân thể không ngừng vận vẹo , không ngừng gào thét , cãi lộn .

Thủy Nhi vừa động đây , khả năng tự chủ của Lam Điện Diễm đã sớm không cánh mà bay , hắn chỉ cảm thấy nhất thời khí huyết toàn thân truyền về một chỗ , hừ lạnh một tiếng , động tác nhanh như báo hoang , xoay người một cái đã thuận lợi đem Thủy Nhi đặt dưới thân mình , hơi thở hỗn hển dồn dập , giọng nói trầm thấp mang theo vẻ dụ hoặc , nồng đậm dục vọng , ánh mắt không chút che dấu ý định muốn xâm chiếm , muốn đem nàng “Ăn sạch” , nuốt hết vào trong . Nghiến răng ác độc nói : “ Vật nhỏ , đây là người tự mình dẫn xác đến nhé .” (hana : thịt đi ,thịt điLam ca ...hana đói , hana cũng muốn ăn a...LC : hana ngoan , đợi tí ta cho miếng đùi.....)

Không tốt ! Cha lại lộ ra biểu tình hung ác như mãnh thú khác thường nhìn Thủy Nhi , Thủy Nhi ánh mắt đỏ hồng , nuốt nuốt nước miếng , chột dạ nói : “Ta chỉ là đang đói bụng , ta nghĩ ta muốn ăn điểm tâm .”

Lam Điện Diễm đôi mắt đỏ ngầu , nóng bỏng như lò lửa , ánh mắt chứa đầy dục vọng cuồng dã lướt qua toàn thân Thủy Nhi ,chọc cho Thủy Nhi sợ hãi run rẩy .

Lam Điện Diễm khoe miệng vừa lòng lộ ra ý cười tà mị , tựa như đã thú gặp được “mồi ngon” yêu thích , lại giống như mãnh thú trước khi từ từ nhấm nháp con mồi , cẩn thận dùng mũi ngửi và đánh giá xem con mồi có ngon như bình thường không , vùi đầu vào sâu trong cổ Thủy Nhi hít một hơi thật sâu , sau đó ma mị dùng đầu lưỡi vờn nhẹ trên cổ nàng , thì thào , mị hoặc , thỏa mãn phát ra tiếng than nhẹ nhẹ : “Ta cũng rất muốn ... điểm tâm”

Nhìn Lam Điện Diễm dần dần tới gần môi mình , hai má Thủy Nhi bắt đầu nóng lên , thân thể khẽ run nhẹ , bàn tay nhỏ nhắn cố gắng áp chết không cho thân thể nóng rực kia đến gần , sợ hãi ní non nói : “Cha...Cha...Ta không phải điểm tâm .”

Bộ dạng của cha như đang muốn ăn tươi nuốt sống nàng nha !

Bộ dạng cha lúc này thật đáng sợ nha !

Cha thật sự muốn ăn nàng nha! !

Lam Điện Diễm mang theo đôi mắt dã thú nhìn chăm chăm vào mắt Thủy Nhi , khoe miệng lộ ý cười tà mị , vươn tay ra bắt lấy hai cánh tay nhỏ bé xanh xao đang cố bám trụ trước ngực hắn , nhẹ nhẹ đem lại gần miệng mình , chậm rãi , tà mị , mút từng ngón , từng ngón , giống như đang nhấm nháp “món ngon vô địch thiên hạ” , giọng nói nhẹ nhàng , ní non , trầm thấp : “ĂnThật sự rất ngon .” (hana : á sợ quá...ca này dọa TN hay muốn dọa cả ta đây...Mik đầu.....thuốc trợ tim....nhanh nhanh.... Mik: khăn giấy luôn không Hana tý ? Mik *xịt máu*)

Đầu ngón tay bị chiếc lưỡi ẩm ướt kia chạm vào kiến một cảm xúc mãnh liệt hiện lên , như có một luồng điện đang chạy qua người nàng , nhanh chóng truyền khắp chân tay ,nhắm thẳng trái tim nàng phóng điện , làm cho Thủy Nhi toàn thân tê dại , cảm xúc xa lạ lại khiến cô gái nhỏ sợ hãi , chỉ có thể bối rối khẽ lắc lắc đầu , mang theo tiếng khóc nức nở vô lực kinh hô : “Không phải !...Thủy Nhi không phải điểm tâm ! Thủy Nhi không thể ăn được ! ... Cha buông tha cho Thủy NhiKhông cần...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cuồng Ma Kiên Nhẫn!

Lam Điện Diễm ý cười nơi khoe miệng càng sâu , đôi mắt như lửa từ từ quét qua thân thể hoàn mỹ mượt mà kia , trong giọng nói mang theo vô vàn từ tính mị hoặc , thì thào hỏi : “Thủy Nhi , nói cho ta biết , rốt cuộc năm nay ngươi bao nhiêu tuổi ?” Đôi mắt kia “tàn sát” quá bữa bãi khiến Thủy Nhi cảm thấy ánh mắt Lam Điện Diễm như có thể thiêu cháy mình , run run nói : “Mẹ nói... nói ta mười sáu ,mười sáu tuổi .”

Lam Điện Diễm cực lực đè xuống hô hấp đang rối loạn của mình , kịch liệt không chế dục vọng đang phập phồng trong ngực , tiếng nói càng trầm , càng tà mị : “Mười sáu tuổi ? Tốt lắm .” Đôi mắt tối sầm lại , không còn cố gắng kìm chế bản thân thêm nữa , hắn mãnh liệt cúi đầu muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia .

Cùng lúc đó Thủy Nhi lại mở miệng oa oa khóc rống lên .

Nàng sợ hãi ! Nàng thật sự bị bộ dáng “Đáng sợ” của cha khiến cho sợ hãi a !

Lam Điện Diễm nhìn mảy rậm . Đôi môi gợi cảm kia chỉ còn cách đôi môi đỏ mọng 0.001mm đột nhiên cứng ngắc , không động đậy .

Lam Điện Diễm cắn chặt răng , cực lực nhịn xuống ý muốn “tàn sát bừa bãi” đang sôi sục trong cơ thể hắn , trên trán đã lấm tấm mồ hôi , không chế dục vọng , chuyện này chưa bao giờ xảy ra với Lam Điện Diễm .

Bất luận có chuyện gì , chỉ cần Lam Điện Diễm hấn muốn thì không có gì ngăn cản .

Vậy mà lúc này đây

“Ta ngoan ! Ta sẽ thực ngoan! Cha không cần ăn ta ! Không cần ăn ta... Ô ô... Ta không cần làm điếm tâm... Ô ô...”

Thủy Nhi thật nhanh nhắm chặt mắt lại lớn tiếng khóc to lên!

Lam Điện Diễm nhìn khuôn mặt ủy khuất của nàng , đôi mắt còn áo áo phun nước mắt , nhất thời cứng ngắc , không thể giải thích chuyện gì xảy ra trước mắt hắn .

Đối với ác ma mà nói, không có gì là không thể ! Hắn chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt ! Hắn cũng chưa bao giờ bởi vì mình làm chuyện gì mà cảm thấy gì đó .

Hắn chính là “ám dạ cuồng ma”!

Nhưng lúc này đây , nhìn bộ dạng khóc như mưa của Thủy Nhi , Lam Điện Diễm lần đầu tiên thấy hình như mình đã có hành vi “quá đáng” . (hana : không quá đáng đâu ...huhu thật đica hứa cho hana ăn đùi mà...hana tuy yêu nhất cá mực nhưng ăn đùi cũng ngon nha .)

Mười sáu tuổi , thoát nhìn Thủy Nhi còn như nhỏ hơn tuổi của mình một chút , hơn nữa cũng nên nói , tâm trí Thủy Nhi cũng chỉ bằng đứa trẻ con , hoàn toàn không rành “thế sự” .

Đối mặt với một Thủy Nhi như vậy , lần đầu tiên Lam Điện Diễm cảm thấy không đành lòng “xuống tay” . Lần đầu tiên hắn không khống chế nổi cảm xúc của mình mà ảo não .

Chết tiệt! Lại là không khống chế được !

Càng chết tiệt hơn chính là , ngoài Thủy Nhi chưa có nữ nhân nào mang lại cho hắn cảm giác dục vọng mãnh liệt như thế , Lam Điện Diễm cũng lần đầu tiên ảo não bởi chuyện này nên đang muốn phát cuồng .

Nước mắt Thủy Nhi vẫn không ngừng rơi , vẫn như suối đang mạnh mẽ chảy ra , Lam Điện Diễm day day huyết thái dương , thanh âm bất mãn thô ráp hô lên : “Đừng khóc !”

Tiếng rống này lại khiến Thủy Nhi oa oa y y khóc to hơn , nước mắt tựa như thấm ướt hết chiếc áo ngủ của Lam Điện Diễm .

“Không cho phép khóc! Có nghe thấy không!” Lam Điện Diễm lại hướng về phía nàng gào thét.

“Ô ô... Oa oa... Cha không cần ăn ta!” tiếng hét của Lam Điện Diễm lúc này không một chút tác dụng với Thủy Nhi , nàng nhắm chặt mắt , vẫn tiếp tục khóc .

Lam Điện Diễm khẽ cắn môi , bắt buộc chính mình ngăn lại cơn tức , hạ giọng : “Ta không ăn ngươi! Ta không hề muốn ăn ngươi.”

Thủy Nhi tiếng khóc cũng bớt một chút , một bên nức nở một bên nũng nịu xác định “ Cha cam đoan không ăn ta ?”

Lam Điện Diễm hít sâu một hơi , mặt nhăn nhó : “Cam đoan ...Trừ phi ngươi tự nguyện.” Cuồng ma nhìn sâu vào mắt nàng .(hana: ca này , khôn quá... hắc hắc...nhưng bao giờ TN ngốc mới tự nguyện đây, ca nợ hana cái đùi như)

Thủy Nhi lập tức ngừng rơi nước mắt . Đôi hàng lông mi ướt nước khẽ chớp chớp , giọng nói như phát ra từ sâu trong cổ : “ Cha còn phải cam đoan không được để ta đói bụng , cam đoan ta muốn ăn gì đều có thể được ăn .”

Lam Điện Diễm bắt đầu hoài nghi không biết có phải là nàng đang cố ý dụ hắn , nước mắt sao có thể “thu phóng” tự nhiên như thế chứ ?

Gặp quỷ , sao lại muốn hắn cam đoan nhiều như thế chứ ? Ha ha ,hai giây sau .. TM thật đúng là gặp quỷ mà ! Lam Điện Diễm lại bị hàng lông mi ướt nước kia mê hoặc , không tự giác nói : “Ta cam đoan .”

Nghe được lời cam đoan của Lam Điện Diễm , Thủy Nhi lập tức từ trên giường nhảy dựng lên , khiến chiếc khăn tắm trên người cũng rơi xuống theo .

“Dục hỏa” trong Lam Điện Diễm vừa mới bình ổn lại “Đằng” lập tức hiện lên , chết tiệt ! Hắn thật muốn nghĩ “tiểu ma nữ” kia đang muốn tra tấn mình hay sao ???

Đồng thời, cửa phòng hần bật mở !

Lam Điện Diễm một bước lao đến bên nàng, đem nàng nhét lại vào chăn, đôi mắt sắc bén mang theo lửa của ngọn núi lửa đang muốn phun trào nhìn Doãn quân gia rống lên :

“Không biết gõ cửa sao ??”

Doãn quân gia trên mặt không đổi sắc, nhưng thật ra trái tim hần đang cực lực tự trấn an bản thân vì cơn giận của cuồng ma. Soái ca quân gia nhìn Lam Điện Diễm như muốn phun hỏa ra khỏi hai tròng mắt, không dám nói một câu, đem bàn ăn đưa đến, trong lòng lại thầm oán hận, rõ ràng kêu người ta ban đêm chuẩn bị đồ ăn đêm, nhận được chỉ thị của hần thì lập tức đưa vào, còn đặc biệt dặn “không cho phép gõ cửa” mà. (hana: khổ thân soái ca quân gia...cư mà sao lại là soái ca nhỉ...haizzz...muốn vào Lam cùng ở quá...Mik đi không em...Mik: muội cũng muốn vào ah)

Lần trước bởi vì gõ cửa mà cũng đã bị răn dạy cả nửa buổi, vừa thông suốt, hôm nay không gõ cửa lại khiến bản thân như sắp bị dung nham của cả một ngọn núi dội vào người nóng bỏng ra. Bạo quân này càng ngày càng khó hầu hạ nha ! (hana : ta hót LC giờ)

Thủy Nhi lò đầu ra nhìn thấy đồ ăn vui sướng muốn nhảy ngay ra, nhưng thật không may nàng còn chưa kịp động thủ đã bị đôi mắt rực lửa của Lam Điện Diễm nhìn cho đến nỗi phải chui trở vào.

Chết tiệt, “vật nhỏ” này rốt cuộc đem bao nhiêu lời mình nói xem như gió thổi qua tai hay sao ? Nói với nàng bao nhiêu thứ, nào là con gái thì không được để người khác nhìn thấy thân thể, không được tùy tiện thân mật cùng nam nhân, nàng không biết quanh nàng có một “đoàn sắc lang” hay sao [lời tác giả : Ha ha, Lam môn chủ a, người cũng nên tính là một trong “đoàn sắc lang” kia đi...LDD *rống lên* :cút..!!].... (hana : tác giả không sợ chết à...cha thì không sao Lam ca nhỉ....LC :hana hum nay thông minh quá... đại thanh thưởng hana cái hun nồng thắm....ta *ngất*)

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Không Cho Phép Nhìn Cha Ta Chảy Nước Miếng !

Sau khi quân gia đã rời đi, Lam Điện Diễm nhanh chóng đem áo khoác khoác lên người Thủy Nhi, đặt nàng dựa vào đầu giường, động tác thô lỗ lấy một cái gối chen xuống phía dưới lưng nàng làm cho nàng thoải mái hơn một chút, tiếp sau mang bàn ăn lại gần. Thật nhanh chóng làm cho xong mọi chuyện, Lam Điện Diễm nhảy khỏi giường, xông thẳng đến buồng vệ sinh...

Hai mắt Thủy Nhi đã sớm sáng bừng như đèn pha ô tô, thấy đồ ăn đã ở trước mặt, cũng không còn ai ngăn cản liền vội lấy ăn lấy ăn để. Cho đến khi bụng đã ngang ngang mới ngừng đầu nhìn về phía buồng vệ sinh.

Di?

Kì quái nha, đã quá nửa đêm còn tắm gì chứ ??

Ha ha, nàng còn không biết, hần là đang tắm nước lạnh nữa cơ !!!

Thủy Nhi vì vụ ăn cho xong, lại theo cửa sổ bò về phòng mình, đối với chuyện say rượu làm loạn nàng một chút cũng không có ấn tượng, càng không biết chính mình trước mặt Lam Điện Diễm sử dụng “điều ngữ” mà gây nên chuyện (nếu Thủy Nhi nhớ chuyện này đảm bảo sẽ thấy hối hận vô cùng – lời tác giả)

Lam Điện Diễm sau khi ra khỏi buồng vệ sinh, nhìn đến chiếc giường lớn trống không, nhất thời trái tim cảm thấy trống rỗng, buồn bã nhìn theo hướng cửa sổ.... (hana : khổ thân ca quá.. ghét TN)

.....

Sáng sớm, Thủy Nhi tâm tình sáng khoái đi ra khỏi phòng.

Di ? Không có người ? Mọi người hần là đều đang ở nhà ăn đi. Hôm nay không biết có món gì, Phong Lan kia không có nói nha ?

A, nguyên lai rồi giường muộn không phải chỉ mình ta nha ! Di ? Không lẽ Phong mà cũng dậy muộn a !!

Người kia đúng là Phong nha, một thân một màu trắng thuần khiết, dáng thẳng tắp đứng ở đầu cầu thang. Bộ dạng như đang đợi ai đó (hana : còn ai nữa, còn nướng hơn cả hana...hử)

Thủy Nhi đến gần hơn một chút thì phát hiện hốc mắt Phong có chút đỏ, có phải đem qua không ngủ được không ???

Thủy Nhi đứng trước mặt Phong, ngừng đầu lên, hua hua tay trước mặt hần : “Hi ! Sao còn ở chỗ này a ?” Đã ngủ dậy muộn còn không mau chạy !!!

Phong nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhi , thản nhiên hỏi : “Đêm qua không có chuyện gì chứ ??”

Thủy Nhi nhướn mi , nhếch môi đỏ mọng hỏi ngược lại : “Có chuyện gì là chuyện gì ??” ăn khuya thật ngon nha , có điều thật tiếcKhông được ăn thạch hoa quả nha !

Phong nhìn chăm chăm bộ dạng của Thủy Nhi thờ dài một hơi , lắc đầu , giọng nói nhẹ như mây nói : “Đi xuống thôi .” Rồi xoay người bước đi.

Thủy Nhi nghiêng nghiêng đầu khó hiểu nhưng cũng nhanh chóng đo xuống nhà ăn .

Hình như hần chờ ở chỗ này chỉ vì hỏi nàng một câu .

Có điều , Thủy Nhi không rõ lắm .

Nhà ăn :

Lam Điện Diễm, Lôi, Điện, Vũ, Vân, sớm đã ngồi ở trên bàn ăn.

Nhìn Phong và Thủy Nhi song song đi tới , Lôi bật thốt lên : “Thủy Nhi , ngươi không sao chứ ??”

Thủy Nhi nhú mày , nhìn Lôi, lại nhìn sang Phong : “Vì sao các người ai cũng hỏi ta như thế ??”

Phong mặt vẫn bình lặng như trước , thản nhiên nói : “Không có việc gì !!”

Lôi nhìn Phong, ngữ khí có chút trên người : “Phong, lần đầu tiên thấy ngươi dậy muộn nga.”

Phong liếc mắt nhìn Lôi một cái , vẫn là không có biểu tình gì thay đổi trên mặt , như không có chuyện gì .

? !

Lam Điện Diễm đem ly cà phê nện thật mạnh trên bàn , mặt lạnh lùng nhìn hai người đến muộn .

“Chủ nhân, Diệp tướng quân đã đến đây.” Doãn quân gia cung kính tiến vào truyền lời.

Lam Điện Diễm thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mắt Thủy Nhi , gật gật đầu ý bảo cho người vào .

Tiến vào là một người nhìn khoảng hai mươi mấy tuổi mang nét đẹp phương đông, là một đại mỹ nữ và cũng chính là vị nữ tướng duy nhất của Âm Dạ Môn . Nàng chuyên phụ trách viện nghiên cứu vũ khí sinh học – Diệp Tái Á .

Phong nho nhã lễ độ nhường đường cho Diệp Tái Á . Diệp Tái Á lộ ra ý cười cao ngạo lạnh như băng : “Phong càng ngày càng có mị lực nha .”

Phong như trước thản sắc vẫn không một chút thay đổi , theo bản năng lùi từng bước , đem Thủy Nhi đẩy về phía sau người .

Lam Điện Diễm hơi nhú mày , hai người xuất hiện cùng một lúc đã khiến hần sau một đêm mất ngủ tâm tình lại càng không tốt !

Diệp Tái Á cũng không chú ý đến Thủy Nhi . Nàng luôn cao ngạo như chim không tước , trong mắt nàng luôn chỉ có mình Lam Điện Diễm . Vì “Tuần mĩ như thân , tà ác như ma quỷ” luôn khiến nàng si mê ! Làm cho nàng cam tâm tình nguyện phủ phục dưới chân hần , vì hần làm mọi chuyện! (hana : Sói xuất hiện...Mik: mọi người thấy con sói này chưa chắc đã “sói” bằng TN nha *cười gian tà*)

Thủy Nhi nhìn theo Diệp Tái Á thấy được ánh mắt nóng rực , trong lúc nhất thời không biết tức giận ở đâu ngùn ngụt bốc lên (hana : chua quá a....mik thấy không?... Mik: *ôm bụng cười* .. thật là hết nói với TN =.=)

Diệp Tái Á bày ra đôi mắt đủ để câu dẫn hồn phách người khác phóng thẳng về phía Lam Điện Diễm, khóe miệng lộ ra nụ cười hoàn mỹ , chớp chớp đôi mắt màu lam trong như ngọc , thanh âm giống như tiếng chim hoàng anh vui hót : “Diễm, Như ngài muốn .”

Lam Điện Diễm đã giao phó công việc , nàng luôn có thể hoàn thành một cách xuất sắc và nhanh chóng nhất . Đây là thành quả mới của nàng , có nó , cam đoan cho bất cứ tên hồn đản nào cũng phải đi vào khuôn khổ .

Lam Điện Diễm đem ánh mắt chuyển tới Diệp Tái Á , mặt không chút cảm xúc , không một chút tán thưởng , chỉ khẽ gật đầu .

Chỉ cần như thế Diệp Tái Á đã thập phần thỏa mãn , chỉ cần được hần khẳng định , đánh giá ,hết thảy đối với nàng đều là bảo bối trân quý .

Diệp Tái Á bộ dạng thướt tha bước đến bên người Lam Điện Diễm, nơi đó vừa vặn trống một chỗ , Diệp tướng quân dáng bộ như muốn ngồi xuống , Lam Điện Diễm lạnh lùng : “Mau lấy ghế cho Diệp tướng quân .” Ngụ ý ... Vị trí này không phải của người .

Diệp Tái Á sững sờ một chút, lần này nàng mới nhìn thấy một “tinh linh tuyệt mỹ” đang đi về phía nàng .

Thủy Nhi thờ phỉ phỉ đẩy người Diệp Tái Á xích qua một chút , đặt mông ngồi xuống “ghế của nàng” .

Hừ!

Nàng không thích Diệp tướng quân này ! Siêu cấp không thích ! Nàng ta nhìn cha như đang nhìn một món ăn yêu thích , chỉ thiếu nước chảy luôn nước miếng thôi a

Điều này làm cho Thủy Nhi thật sự khó chịu ! khó chịu cực độ !

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bắt Lấy Tiểu Độc Xà .

Diệp Tái Á có chút xấu hổ khi bị Lam Điện Diễm tỏ thái độ không muốn cho ngồi bên cạnh , tuy không cam lòng nhưng vẫn bảo trì tư thái hào phóng , đi đến nơi nữ giúp việc chuẩn bị cho mình . Lam Điện Diễm liếc nhìn Thủy Nhi một cái , ý bảo nữ giúp việc bắt đầu dọn bàn .

Ngày hôm qua bởi vì say rượu , Thủy Nhi gần như hai bữa không có cơm ăn , tuy rằng đêm qua đã có ăn qua chút ít nhưng không ăn thua , thế nên bụng nàng vẫn lợi hại như trước .

Ha ha , cho nên sức ăn của Thủy Nhi giờ gấp hai lần người thường .

Lam Điện Diễm nhìn bộ dạng ma đói của nàng lòng có chút khó chịu . “vật nhỏ” này chắc hôm qua đói bụng lắm đây .

Nâng tay ý bảo nữ giúp việc mang thêm cơm cho nàng .

Diệp Tái Á lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái có sức ăn kinh hoàng như thế , nhìn nữ giúp việc đã thêm cơm bốn lần , khoe miệng Diệp tướng quân gọi lên một tia đùa cợt lạnh lùng : “ Khả năng tiêu người của Diễm quả thật hơn người .”

Mặc cho ai cũng đều nghe ra trong lời nói ra đầy trào phúng.

Lam Điện Diễm mắt lạnh quét qua Diệp Tái Á .

Thủy Nhi cũng chỉ sùng sốt một chút nhưng cũng không có phản ứng gì .

Phong đem đĩa đồ ăn hân chưa động vào đẩy tới trước mặt Thủy Nhi , phá lệ mở miệng : “Thủy Nhi tinh thông rất nhiều vấn đề , có điều tinh thông nhất chính là “Ăn nhiều” để duy trì thể lực và có thể bảo trì hình dáng hoàn mỹ.”

Chỉ một câu ý nói Thủy Nhi vì huấn luyện cần nhiều thể lực nên ăn nhiều lại đánh trúng vào chỗ đau của Diệp Tái Á , mọi người trong Âm Dạ Môn không ai không biết , bình thường Diệp Tái Á chỉ có thể ăn chay , chỉ cần dính một chút thịt cũng có thể tăng cân rất nhanh . (hana : Phong ca No.1 , nói câu nào chết câu ấy)

Mọi người khoe miệng không tự giác gọi lên một ý cười nhạt .

Ngoại trừ bản thân Diệp Tái Á và Lam Điện Diễm .

Trên mặt Diệp Tái Á đã hiện lên một chút không kiên nhẫn , ánh mắt uy khuất nhìn Lam Điện Diễm .

Lam Điện Diễm sắc mặt càng thêm khó coi . Lạnh lùng hô lớn : “Phong !”

Chỉ một chữ nhưng mang theo mười phần uy nghiêm , lại mang theo bất mãn cùng lửa giận .

Phong được luyện để thành người nổi nghiệp chứ Âm Dạ Môn chủ , cho nên bất luận là cái gì , tình huống gì Lam Điện Diễm luôn tạo uy tín cho hắn , không dễ dàng trách mắng hắn .

Cho dù là năm vị tướng của Âm Dạ Môn , đối với Phong vẫn có ba phần kính sợ .

Nhưng là , hôm nay , Lam Điện Diễm xem như ngoại lệ !

Chuyện của Thủy Nhi khi nào đến lượt hắn nhưng ta quản lý chứ , nhìn bộ dạng hắn ở cùng Thủy Nhi lửa giận trong Lam Điện Diễm lại hùng hục sôi trào như dung nham núi lửa đang muốn thoát ra ngoài , không sao áp chế xuống được . (hana : ghen... a)

Phong vẫn không hề có phản ứng .

Phần nộ trong giọng Lam Điện Diễm ai cũng có thể nghe ra , nhưng mọi người ai cũng nghĩ hấn vì Diệp Tái Á mà phát hỏa .

Thủy Nhi thấy Lam Điện Diễm vì Diệp Tái Á mà nổi giận , trong lòng lại càng thêm khó chịu !

Nhưng nàng chỉ liếc mắt vài vòng , kiềm chế không làm gì khác .

Hừ! Như thế này cho người biết ta giỏi gì nhé !

Trước mắt chuyện quan trọng vẫn là hưởng thụ những món ăn yêu thích . Chưa ăn no nên Thủy Nhi không khách khí ăn luôn phần ăn mà Phong đưa đến , vị cay thật ngon. ... , nếu có thêm

Thủy Nhi cúi đầu tiếc hận nhớ đến tối qua món ngon bị Lam Điện Diễm ném đi , ngẩng đầu nói với nữ giúp việc : “Có thể ăn thạch hoa quả không ?”

“Phác...” (hana : tiếng phun cà phê của Lam ca...nghe cũng hay nữa... Mik: miễn bình luận =.=)

Lam Điện Diễm bất cẩn phun ngụm cà phê trong miệng , mặt cứng lại , nhíu mày nhìn Thủy Nhi .

Lôi cười sùng nịnh : “Thủy Nhi sao đột nhiên lại muốn ăn thạch hoa quả ?”

Thủy Nhi không tìm không phải nói : “Còn không phải ...”

“Thủy Nhi !” Lam Điện Diễm bạo rống lên , lạnh giọng ngăn không cho nàng nói hết câu .

Ngoài soái ca Doãn quân gia ở ngoài , không một ai biết chuyện Thủy Nhi “qua đêm” ở phòng Lam Điện Diễm , cũng bởi Thủy Nhi luôn có thói quen ra vào bằng đường cửa sổ ...

Mà Doãn soái ca lại là siêu cấp quân gia . Tự nhiên sẽ không “bà tám” nói lung tung.

Lúc này , Lam Điện Diễm nếu không ngăn cản , không biết Thủy Nhi kia còn nói ra được chuyện gì .

Thủy Nhi trừng mắt liếc nhìn Lam Điện Diễm một cái. Như vậy hung hăng quát nàng , “tiểu ma nữ” càng tức giận!

Phải biết rằng , chọc giận “tiểu ma nữ” hậu quả khôn lường nha !

Không phải chỉ là ăn cái thạch hoa quả hay sao ? Làm cái gì mà hung hăng như thế , đều là tại cái người Diệp Tái Á kia !!!

Diệp Tái Á thấy Lam Điện Diễm giận dữ với Thủy Nhi , hòn đá đè nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng rơi xuống .

Nàng tự tin , ngoại trừ bản thân nàng không ai có thể xứng với Lam Điện Diễm , Lam Điện Diễm là của nàng , người khác đừng hòng tơ tưởng . Nhìn xem , tiểu nha đầu này nhất định không phải là đối thủ của nàng . (hana : Diệp ngu ngốc nằm mơ gặp Tường giới thạch)

Đã xác định Thủy Nhi không thể nào uy hiếp đến mình , Diệp Tái Á rất khí chất , được thể , giả độ lượng nói một câu : “Diễm , đừng hung hăng với trẻ con như thế .” Giọng như nàng đã là chủ nhân nơi này vậy .

Sau đó Diệp mỹ nhân tao nhã dùng đĩa gắp một mảng rau salad xà lách , đưa lên gần miệng cũng không quên hướng mắt liếc nhìn Lam Điện Diễm , không chú ý đồ ăn đang gần đôi môi đỏ kia không chỉ là rau mà thôi!!!

Cảm thấy được bên môi có gì đó , Diệp Tái Á vừa mở mắt , mẹ ơi ... Ở trên đĩa của nàng là một con tiểu bạch xà đang mở lớn mắt nhìn nàng .(hana : đại thanh tái xuất giang hồ *vô tay*)

“A!” Một tiếng thét chói tai phát ra từ miệng nàng , thật không hợp với hình tượng đại mỹ nhân của nàng trong Âm Dạ Môn . Ngay sau đó con rắn trơn trượt kia không biết đã đi về phương nào ? Chỉ thấy Diệp tướng quân sắc mặt trắng bệch , tay chân sờ loạn , cho vào áo , ngực ... với không tới , sờ không tới , túm lại cũng không được ! Thật là vừa sợ vừa xấu hổ , vừa giận vừa tức , lại thêm phần ghê tởm !

Kìa thân mình lạnh băng , rắn nhỏ thân mình trắng mịn linh hoạt đã sớm chui vào trong quần áo Diệp tướng quân , trượt dài trên làn da non mịn , theo các đường cong trên người nàng ... nhẹ nhàng nhẹ nhàng ...

Diệp Tái Á hai chân bấn loạn , sắc mặt đã không còn giọt máu , cắn chặt răng kêu oa oa !

Mọi người hết trừng mắt nhìn Diệp Tái Á , lại nhìn nhìn Thủy Nhi ..

Lam Điện Diễm nhăn mày rậm , bất mãn gầm nhẹ với Thủy Nhi : “Thủy Nhi !”

Thủy Nhi đứng bật lên , cảm tức khiêu khích Lam Điện Diễm !

Lam điện diễm nghiêm túc , mặt bình tĩnh , ánh mắt tràn đầy uy nghiêm , làm cho người ta không tự chủ được bị sự bá đạo kia thuần phục . Không giận dữ , chỉ lạnh lùng uy nghiêm nói : “Hạn chế những hành vi thừa thãi của người lại !”

Thủy Nhi chính là sợ nhất bộ dạng này của Lam Điện Diễm.

Vừa rồi nàng đã nghĩ kỹ, nếu Lam Điện Diễm tiếp tục rống nàng, nàng sẽ không chấp hấn, chỉ là sẽ cho Đại Thanh kia cắn nàng ta một cái...!

Nhưng Lam Điện Diễm không hề rống bạo, ngược lại mặt lạnh không đổi, tựa như vị quân vương đứng đầu thiên hạ, trong giọng nói có sự kiên định khiến người khác không thể phản kháng, Thủy Nhi giật mình, không tình nguyện thối một tiếng “Khẩu tiểu”. Con rắn nhỏ liền chui ra khỏi người Diệp Tái Á.

Diệp Tái Á nhanh tay tóm được nó.

Đồng thời, Lam Điện Diễm lạnh lùng nhìn thị về ra lệnh: “Người đâu, mau bắt lấy nó!”

“Không cho phép!” Thủy nhi nhanh chân chạy đến trước Diệp Tái Á, ý đồ muốn đoạt lấy Đại Thanh trong tay nàng..

Diệp Tái Á vừa rồi vì bất ngờ nên mới hoảng sợ, tuy vừa rồi sợ nhưng không có nghĩa là nàng thật sự sợ rắn, thấy Thủy Nhi lao đến nàng càng tím chặt hơn.

Hai người một người muốn giữ, một người muốn cắn! Người giành, người giữ, kéo qua kéo lại, không ai nhường ai, Diệp Tái Á kinh nghiệm chiến đấu nhiều, nhưng Thủy Nhi căn bản chẳng sợ ai, xông thẳng vào đánh Diệp Tái Á, vì bảo vệ Đại Thanh nàng quyết liều mạng.

Nhưng hai người “so chiêu” một lúc, không biết là Thủy Nhi dây dưa quá đáng hay vẫn là Diệp Tái Á động tác quá mạnh, trong lúc hỗn loạn, không biết tay ai, móng vuốt ai, một phát khiến bình thuốc nhỏ Diệp Tái Á mang đến bật nắp đổ ra, rơi xuống đất.

“Mau rời khỏi đây!”

Lam Điện Diễm hét lên gần như đồng thời với lúc chiếc bình kia rơi xuống đất, đôi tay như tia chớp ôm chặt lấy Thủy Nhi, nhanh chóng che mũi nàng lại, Phong bình tình đi nhanh ra phía ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Độc Thủ Sư Tỷ

Tất cả mọi người đều đồng loạt thoát khỏi hiện trường một cách nhanh nhất.

Nhìn đồng sương khói tràn ngập bên trong, nét mặt Lam Điện Diễm càng lúc càng âm trầm hơn sau đó lại chuyển sang xanh mét cuối cùng là hai tròng mắt như muốn phun hỏa nhìn chằm chằm vào Thủy Nhi, hấn cắn môi, có thể thấy được là gân xanh trên trán đang ần ần lên!!! =.=

Thủy Nhi vẫn tỉnh tỉnh mê mê, không biết chính mình vừa gây ra họa gì, chớp chớp mắt ngẩng đầu nhìn cha.

Nửa ngày sau, Lam Điện Diễm đành hít một hơi sâu, rốt cuộc cũng phải nén giận a!!! Hấn mạnh mẽ xoay người, hướng Diệp Tái Á mà rống lên—“Còn có cái dự phòng không!”

Diệp Tái Á nhìn Lam Điện Diễm giận dữ hết, nàng ta ngẩn người ra, sau đó ủy khuất lắc đầu, khó xử nói—“Vũ khí nguy hiểm như vậy, quy định chỉ có thể sử dụng nhiều lắm là một lần, không có dự phòng.”

Chết tiệt! Bữa tiệc “mười bảy hào” còn không đến mười ngày, làm sao có thể xuất hiện sai lầm vào phút cuối được.!

Lam Điện Diễm trong lòng càng nóng giận hơn, đối với Diệp Tái Á càng nghiêm khắc trách cứ -“Vật quan trọng như vậy tại sao lại không bảo quản tốt!”

Ánh mắt Diệp Tái Á giống như lưới kiếm không ngừng bắn về phía Thủy Nhi. Cái này rõ ràng là lỗi của “tiểu ma nữ”! Vì sao lại giận dữ với nàng! Cái tiểu nha đầu kia mới là đầu sỏ gây nên chuyện này a! (Mik: LC “bảo vệ” TN quá, phải không Hana tỷ? *cười gian tà* hana: Lam ca đương nhiên bảo vệ TN rồi, lam ca nhĩ? LC: *xoay đầu hana và mik* Ngoan lắm)

Đương nhiên là hấn cũng nhìn ra được ánh mắt của Diệp Tái Á nhìn Thủy Nhi đại biểu cho cái gì.

Lam Điện Diễm xoa bóp hốc mắt, khoát khoát tay—“Thôi đi, đừng kế hoạch B vậy. Vũ, mấy ngày nay hảo hảo chuẩn bị tốt một chút. Văn thay thế bổ sung.”

Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Thủy Nhi! Điều là do ngươi gây chuyện! Vì sao không cho ngươi đi!

Bây giờ không phải là đối phó với người bình thường! Đây là một tổ chức khủng bố thần bí, trong vòng nửa tháng qua đã di chuyển rất nhiều nơi nơi như Lâu Năm Góc ở Mỹ, quốc lộ di động ở Pháp, nhà thờ Thánh Báo La ở Anh Quốc cùng với Bạch Kim Hán cung, giáo đường Khoa Long ở Đức, nhà

thờ Xanh Pi – e –ro ở Thụy Sĩ. Một tháng trước, Anh, Pháp, Mỹ, cùng với lãnh đạo của mười hai quốc gia đã liên hợp gửi thư mời đến Âm Dạ Môn nhờ giải quyết chuyện này.

Lam Điện Diễm tựa hồ có thể cảm thấy được chắc chắn có âm mưu rất lớn cất giấu sau lưng tổ chức này, hơn nữa dường như cũng có chút liên hệ với Âm Dạ Môn.

Nửa tháng trước, Âu Dương Liệt rốt cuộc cũng điều tra ra được một ít manh mối cho nên Lam Điện Diễm không thể không coi trọng chuyện này.

Nếu mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi thì buổi vũ hội “mười bảy hào” của Âu Dương Liệt chắc chắn sẽ là một nơi để đột phá....

Tron khi mọi người đều vì buổi vũ hội “mười bảy hào” mà lo lắng thì Thủy Nhi chỉ quan tâm đến “bão bão” của nàng! Rồi đột nhiên nhớ đến cái gì đó khiến nàng lập tức hốt hoảng, nhìn vào bên trong!

Đại Thanh còn ở bên trong!

Lam Điện Diễm đem quãng Thủy Nhi cho Vũ – “Ta muốn đến căn cứ sinh hóa một vài ngày, ngươi hảo hảo dạy dỗ nàng! Không cho phép nàng gây ra họa gì!”

Lam Điện Diễm bước ra ngoài, được nửa đường lại quay trở về, ánh mắt dừng lại trên người Phong một chút – “Các ngươi đi cùng ta đến sở nghiên cứu!”

Trước mặt người khác, Lam Điện Diễm làm gì, nói gì nhất định đều có thâm ý. Những điều nhằm chán trong lời nói tuyệt đối không có một chữ, bây giờ bọn họ vẫn nghĩ là quyết định này cũng chỉ là vì chiến lược sắp tới. Nhưng chỉ trong lòng Lam Điện Diễm mới rõ, hẳn bảo bọn họ cùng đi với hắn đến sở nghiên cứu chỉ là vì — không muốn để một mình Thủy Nhi lại với bọn họ cùng Phong =.= (Mik: họa lớn! họa lớn rồi!!!)

Thủy Nhi thật không ngờ người cha “tâm địa độc ác” lại đem quãng nàng cho người cũng “tâm ngoan địa độc ác” không kém – Vũ

Ba ngày sau khi cha rời khỏi Lam Cung, cái tỷ tỳ biến thái kia đem Thủy Nhi quãng vào một tầng hầm ngầm bị bịt kín, bắt đầu hình thức huấn luyện “ma quỷ”! Làm hại Thủy Nhi muốn trốn cũng không thể trốn, muốn kêu cứu cũng không có người đáp lại!!!

Chạm vào !!Chạm vào!!! Chạm vào!!!

Vũ không chút lưu tình nào, đánh vài cái bên phải hơn nữa còn rất mạnh, lại còn “bồi” nàng thêm mấy cước .. liền đem Thủy Nhi sút bay ra ngoài (Mik: quá là ác độc .. Hana tỷ .. đem nàng ta làm thịt cho “sủng vật” của Tỷ ăn được không tỷ ? *tức giận*.....hana: được *quăng dây* Mik đi chuẩn bị dao thớt...)

Thủy Nhi ăn đau đứng lên, xoa xoa cái eo thon nhỏ, kêu la – “Vũ! Ta không cần học cái gì là “tự do vật lộn”! Có cái gì đơn giản hơn không?”

– “Không có, mấy ngày nay chỉ cần luyện tập tự do vật lộn” – Khóe miệng Vũ nhếch lên nhưng không mang ý cười, chậm rãi đến gần Thủy Nhi – “Đứng Lên! Đến đây!”

Tuy rằng không thể cùng Blue đến căn cứ nghiên cứu cũng có chút tiếc nuối nhưng có thể nhân cơ hội này mà “sửa chữa” lại tiểu nha đầu này cũng tốt! Đây chính là cơ hội ngàn năm có một a!!!

– “Ngừng!” – Thủy Nhi xoa xoa cánh tay, xoa xoa đầu gối – “Ta đói bụng, ta muốn ra ngoài ăn cơm!”

Vũ lạnh lùng – “Lập tức sẽ có người đưa đến, bởi vì ta muốn huấn luyện kín nên ngươi không thể ra ngoài!” – Nói giỡn sao, nàng ta mà ra ngoài thì nàng có thể bắt được sao? Nàng không có bản lĩnh như Blue!

Nhìn bộ dáng của Thủy Nhi trong lòng nàng đã sớm ghen tị muốn chết! Bọn họ bây giờ không ở đây, quả thật là trời ban cho nàng cơ hội! Hơn nữa là Blue “trao quyền hành hợp pháp” cho nàng!

Vũ không đợi Thủy Nhi nghỉ ngơi, lại vùng quyền cước lên một lần nữa. Thủy Nhi tuy rằng học rất nhanh nhưng làm sao có thể là đối thủ của Vũ. Chỉ qua vài hiệp nhưng cũng làm nàng ăn đau không ít.

– “Không. . . Đứng tới! Vũ, ngươi cố ý phải không?” – Thủy Nhi vừa tiếp chiêu, vừa hỏi. Nàng đã sớm nhận ra Vũ chính là không vừa mắt với nàng, tuy rằng nàng không biết cụ thể nguyên nhân.

Vũ cười lạnh, trả lời dứt khoát – “Đúng vậy! Đừng tưởng rằng có Blue che chở ngươi thì ngươi có thể không kiêng nể gì! Vì ngươi mà mà vài người trong chúng ta liên tiếp bị phạt! Cũng không biết bọn họ trúng tà gì mà ngay cả Phong cũng che chở cho ngươi! Hôm nay đúng là không còn người nào che chở cho ngươi rồi!” (Mik: Á .. ta tức.. tức quá *đập bần đập ghé* .. cái đồ chơi xấu!!!!)

Nói xong, Vũ phi thân bay lên, một lần nữa phi cước đem Thủy Nhi sút bay ra – “Huống hồ, lúc này là Blue lệnh cho ta phải hảo hảo dạy dỗ ngươi!” – Đây chính là cơ hội trả thù “hợp pháp”, nàng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được.!!!

Nghe Vũ nói vậy, Thủy Nhi mạnh mẽ đứng lên. Nếu nàng ta đã nói vậy thì nàng cũng không còn gì phải cố kỵ, “tiểu mèo hoang” không phát uy ngươi cho

ta là Hello Kitty sao (Mik: mọi người không thêm bớt.. chắc do TN coi phim hoạt hình nhiều quá =.=)

Thủy Nhi liếc mắt đến vũ khí dùng để huấn luyện, nàng cầm một cây roi dài quá tới tận đầu, cây roi trong tay Thủy Nhi như linh hoạt tùy ý nàng điều khiển, vùng thể nào thì đánh thể ấy.

Thủy Nhi bức Vũ phải lùi về phía sau. Kinh ngạc nhìn Thủy Nhi, nàng ta cơ bản không thể nghĩ tới nàng còn có thể sử dụng cái này, Vũ bị Thủy Nhi đánh trúng vài roi. (Mik: đáng đời !! Đúng không Hana tỷ?!! O(^_^)O...hana: chuẩn chuẩn...không cần chỉnh)

-“Người muốn làm gì! Người không phụng mệnh mà làm, đợi Blue trở về sẽ không bỏ qua cho người!”

-“Người nhân cơ hội này ngược đãi ta, đợi cha ta trở về mới không tha cho người đâu!” – Thủy Nhi trừng mắt nhìn Vũ –“Hảo tỷ tỷ, hiện tại ta không nghĩ sẽ làm thương tổn người, ta chỉ muốn trở về ăn một bữa cơm, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Tuy rằng là ngữ khí năn nỉ nhưng roi cứ vùng lên làm cho Vũ không cách nào có thể tiến lại gần Thủy Nhi, cho nên Vũ bị Thủy Nhi bức ép, cuối cùng không còn cách nào đành thả nàng ra ngoài. Nhưng người “tâm cao khí ngạo” như Vũ làm sao có thể dễ dàng “nuốt trôi” chuyện này được. Ngay khi Thủy Nhi vừa bước ra cửa, Vũ đã bắn vào người nàng một cây tiêu gây mê.

Nhìn Thủy Nhi ngã xuống đất, Vũ lạnh lùng cười nhạo –“Cho người một bài học, sát thủ không bao giờ quay lưng lại với kẻ thù”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thất Lạc Bên Ngoài !!!

Vũ mở cửa một tầng hầm ngầm khác, một không gian rất lớn bên trong đó, bốn phía xung quanh đều bao bọc bằng thủy tinh được thiết kế để chống đạn tối ưu nhất!!

Vũ đến gần một cái nút đỏ, xoa xoa nó, cánh cửa mở ra, nàng đem Thủy Nhi quăng vào bên trong.

Khi Thủy Nhi tỉnh lại thì phát hiện ra chính mình đang nằm trong một nơi bốn phía đều là thủy tinh trong suốt, nàng xoa xoa đầu, đảo mắt nhìn quanh, vội nhớ lại...chắc chắn là do Vũ làm!

Nhìn xung quanh, không gian khoảng chừng mười thước vuông được bao bọc kín bằng thủy tinh, nàng thử kêu nhưng không ai đáp lại. Quan trọng hơn là trong đây không có đồ ăn mà nàng thì bụng đang “réo” ồm ồm.

Tập!

Cửa tầng hầm mở ra!

Vũ đắc ý đi đến...

Thủy Nhi kêu la –“Người vì sao đem quăng ta vào trong này! Cha cho người huấn luyện ta chứ không phải là giam cầm ta!”

Vũ cười lạnh –“Sai, đây là ta đang huấn luyện người!”

-“Đây là huấn luyện cái quỷ gì, muốn đem ta nhốt vào trong quan tài bằng thủy tinh sao?” – Thủy Nhi sờ sờ vào tấm kính thủy tinh chống đạn, phát hiện ra ý đồ của Vũ.

Vũ cười ha ha, thanh âm dễ nghe lúc trước lại bị thay bằng một âm giọng chói tai –“Quan tài thủy tinh? Ta thích từ này!” – Ở trong lòng nàng thầm ước gì đây đúng là nơi “an táng” của Thủy Nhi. Nhưng nàng biết, chính mình chỉ có thể cho nàng ta một chút giáo huấn.

-“Nơi đây không phải là cái gì quan tài, đây là “vật lộn khỉ” mà Blue phát minh ra. Người xem đi, mỗi mặt thủy tinh đều có bốn cái cọc gỗ có thể chuyển động. Chỉ cần ấn cái nút màu vàng kia thì bốn cọc gỗ ấy sẽ giống như chân cùng tay của tuyệt đỉnh cao thủ, không đồng nhất góc độ, dùng các loại quyền pháp hướng vào người mà công kích. Nếu người không tránh được thì chỉ có thể chờ bị đánh”

Thủy Nhi nhìn các cọc gỗ cao thấp đang vươn ra, qua nhiên là có thể tự do tự động co duỗi.

-“Để ta xem người có thể tiếp được bao nhiêu chiêu?” – Nhớ đến ngày đó, nàng bị Blue phạt ba trăm chiêu, Vũ vẫn còn hận đến thấu xương! Ba trăm chiêu đối với nàng đã là cực hạn. Nhìn Thủy Nhi da thịt trắng trẻo mập mạp nhiều nhất sẽ không chịu được quá năm mươi chiêu.

Vũ cười lạnh, tiếp tục nói –“Cái này đã được lập trình sẵn. nó sẽ không ngừng biến hóa vô số chiêu thức công kích đối phương, nếu chưa hết thời gian sẽ không dừng lại.”

Thủy Nhi vừa nghe mà da đầu đã phát run lên, hướng Vũ nói –“Ngươi là nữ nhân hư! Ta nguyện rửa ngươi ngày mai ốt sẽ xuất hiện nếp nhăn, tóc sẽ rụng sạch trơn, biến thành một người cực kì mập mạp”

Vũ thì lại ý cười –“Lần trước Blue phạt ta ba trăm chiêu, hiện tại ta muốn trả lại ngươi sáu trăm chiêu. Có điều ta không muốn lấy mạng ngươi nên khi hết năm mươi chiêu ta sẽ cho ngươi nghỉ 20 phút.” – Nếu đánh chết nàng ta, Blue nhất định sẽ rất tức giận, nhưng nếu nàng ta mệt chết thì chuyện đó cũng không liên quan đến nàng, ai bảo nàng ta thân thể “yếu ớt” làm chi ...

Ô ô ô ... Đáng thương cho tiểu Thủy Nhi cho dù không gặp mẹ kế ác độc thì cũng gặp nhảm sự tỷ âm độc. Huống hồ cái sự tỷ này giống như mẹ kế của nàng vậy. (Mik: chắc tỷ ấy chuyển thể loại phim rùi =.=)

Cứ như vậy, từ lúc chào đời cho đến nay, Thủy Nhi cuối cùng cũng “khắc cốt ghi tâm” được cái gì gọi là bên ngoài đẹp như thiên tiên nhưng tâm địa lại độc ác như rắn rết. “Vật lộn khí” kia tuy rằng không đến nỗi lấy mạng của nàng nhưng mỗi lần hướng nàng mà phát ra công kích điều khiển cho thể lực Thủy Nhi không thể chịu nổi. Nhiều lần bị đánh trúng, Thủy Nhi ăn không ít đau. Thẳng đến lúc đêm khuya thì toàn bộ sáu trăm chiêu mới hoàn thành xong, Thủy Nhi đang trong tình trạng kiệt sức. Cả người nàng cơ bắp đều đau nhức, trên người nhiều chỗ rướm máu, mà cái “độc thủ sự tỷ kia” lại khóa cửa lại nên nàng chỉ có thể qua đêm trên nền đất lạnh như băng này.

Ngày kế, Vũ vừa ăn sáng xong thì tinh thần cũng sáng khoái, nàng vào tầng hầm muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật của Thủy Nhi, nhưng vừa bước vào đã khiến cho nàng “hoa dung thất sắc”!!!

Thủy Nhi nằm trên mặt đất không nhúc nhích! Giống như là không còn hô hấp vậy....

Vũ lúc này tinh thần hoảng loạn!

Nàng chỉ là muốn giáo huấn Thủy Nhi một chút thôi, cũng không phải là muốn lấy mạng của nàng ta! Nếu lúc này mà Blue trở về e rằng mạng của nàng cũng không còn nữa!

Vũ kích động, nhanh chóng mở cửa tầng hầm, không chút suy nghĩ liền cấp tốc chạy vào!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nằm sát mặt đất của Thủy Nhi nghe được động tĩnh, khóe miệng nàng liền hiện lên một nụ cười. Nàng nhanh nhẹn như một “tiểu mèo hoang” chạy ra khỏi tầng hầm “vật lộn khí” ấy, đồng thời đóng cửa lại!

Bây giờ đổi lại là Vũ bị nhốt trong “vật lộn khí”!

Thủy Nhi cười hi hi nhìn Vũ thè lưỡi! (Mik: cho đáng đời nàng ta.. cực hình của Vũ bắt đầu rùi ah, phải ko Hana tỷ? *cười ác ma*.. hana*cười nham hiểm*)

Vũ giận dữ dậm chân

-“Cái tiểu nha đầu! Ngươi gạt ta!”

Thủy Nhi xoa xoa cánh tay cẳng chân bị “vật lộn khí” đánh cho bầm tím, hướng Vũ trừng mắt, học theo giọng điệu của nàng ta-“Hảo tỷ tỷ, ngươi có thể tiếp được bao nhiêu chiêu? Lần trước ngươi phạt ta sáu trăm chiêu, hiện tại ta liền trả lại cho ngươi một ngàn hai trăm chiêu!. Có điều ta cũng không muốn lấy mạng ngươi nên cứ mỗi một trăm chiêu ta cho ngươi nghỉ 10 phút được không?”

Vũ cắn hận cắn răng –“Cái tiểu nha đầu chết tiệt kia! Mau thả ta ra ngoài! Blue trở về sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Thủy Nhi ngẫm nghĩ –“Đúng nga! Hi hi... cảm ơn ngươi đã nhắc nhở ta tỷ tỷ! Chuyện đầu tiên mà ta làm hẳn là ... chạy nhanh trốn!”

Ha ha, không cần Vũ nhắc nhở, Thủy Nhi đã sớm nghĩ đến. Chờ khi Vũ bị nhốt lại, chuyện đầu tiên mà nàng làm chính là ... ha ha, rời khỏi Lam Cung ra ngoài đi bộ .. đi bộ a. Nếu có thể tìm được đường về nhà, nàng nhất định sẽ đi gặp Tiểu Ngaoan

Thủy Nhi ần ần, đặt trình tự vào cái nút, hoàn toàn không để ý Vũ đang quát to, nghênh ngang đi ra cửa tầng hầm, tự về phòng mình.

Nếu đi thì cũng phải mang theo hai cái tiểu người hầu cùng đi chứ!

Thủy Nhi đi về chính phòng mình, gọi Đại Thanh cùng Huyền Vũ sau đó quay đầu nhìn ra hướng hoa viên.

Ha ha, quả nhiên là mỗi tuần lễ đều đúng giờ như vậy

-“Hư.”

Thủy Nhi để Huyền Vũ trên vai, bọc Đại Thanh trong bao, nhỏ giọng nói –“Không được phép ra tiếng! Có gì buồn bực cũng phải nhịn”

Hai cái “vật nhỏ” gật đầu!

Thủy Nhi đi theo hướng cửa sổ xuống, chui vào cái hộp giấy trong xe tải lớn, thuận lợi ra khỏi Lam Cung.

Ba cái tiểu hài tử sau khi rời khỏi Lam Cung liền chui đầu ra.. nhìn trời xanh mây trắng, nhà cao tầng, người đông đúc, phong cảnh ven đường. Hào hạo

nga!

Xe vào một trước một cửa tiệm bán hoa thì dừng lại.

Thừa lúc công nhân không chú ý, Thủy Nhi mang theo sủng vật của mình nhảy khỏi xe.

Nhìn màu sắc rực rỡ của thế giới mà trước giờ nàng chỉ được xem qua trên ti vi, Thủy Nhi liền hưng phấn không thể nói hết được.

Tùy rằng chân nàng vẫn còn đau do bị “vật lộn khí” đánh vào nhưng không hề làm “trở ngại” tâm tình nàng!

Đồng dóm dóm, Tây ngược ngược. Xem xét cái này, xem trộm cái kia. Các tiểu quán bên lề đường hay cửa hàng, ngã tư đều khác biệt nhau, không có cái nào là giống cái nào. Tất cả đều khiến cho Thủy Nhi thập phần thích thú, rất hứng thú a!

Một tuyệt sắc giai nhân xinh đẹp thanh tú giữa nhân gian “khỏi lửa” này làm cho người đi đường không thể không ngược nhìn, hơn nữa trên vai còn đầy lông chim. Đúng là phong cách “cuồng” sủng vật!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Gặp Đả Kiếp?

Đại Thanh trong lòng buồn bực, nhìn không được mà quên cả lời Thủy Nhi, nó chuẩn bị chui ra khỏi cái bọc nhỏ. May mắn là chiếc đai lưng của Thủy Nhi có màu xanh lục nên Đại Thanh lại được nhầm tưởng là “trang sức vật”, cái đầu méo mó chui ra, lại bị Thủy Nhi nhanh chóng đè xuống.

Ô ô ... Không cho phép đè đầu ta! Bằng không ta tố cáo người ngược đãi tiểu động vật !!! =.=

-“Kem ly!” – Huyền Vũ vỗ vỗ cánh kêu lên!

Nha! Thủy Nhi cũng thấy được! Phía trước lại có hai ly kem thật to đang đặt trên bàn!

Thủy Nhi hai mắt cứ như nhìn thấy hào quang chói sáng!

Đây là một tiệm bán kem! Nơi đó toàn là kem ly! Thủy Nhi từ lâu đã biết đến kem ly vì nàng vẫn thường xem qua tivi a!

Thủy Nhi mang theo Huyền Vũ nhanh chóng chạy về phía tiệm kem ấy.

Đẩy cửa ra, một mùi hương ngọt ngào lan tỏa trong không gian...

Nhìn một loạt những ly kem đủ màu được bày ra trong tủ lạnh khiến cho Huyền Vũ không nhìn được mà chảy nước miếng! Vỗ cánh kêu –“Bán! Nhanh bán a!”

Thủy Nhi nhanh chóng cước bộ đến, sau đó quay đầu, mở to mắt nhìn Huyền Vũ. Cuối cùng đành dừng lại phía trước tủ lạnh!

Huyền Vũ cũng mở to mắt nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi. Sau đó dường như nhận ra sự thật, Huyền Vũ đành bất đắc dĩ thì thào oán giận nói –“Chủ nhân! Người không phải là đã quên...”

Thủy Nhi ngờ ngác... vô tội.. sau cùng là tiếc nuối gật đầu. Đúng vậy! Ô ô ô ... Nàng đã quên mất một việc cực kì quan trọng a!

Ha ha.. Bọn họ nếu muốn mua kem thì cần phải có tiền!!! Mà nàng đã quên mang tiền theo rồi.

-“Tiểu thư, xin hỏi cô cần dùng gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhi đỏ lên, nhìn sang ly kem –“Ha ha ... ha.” – Bụng nàng réo lên “Cô lỗ”, Thủy Nhi nuốt khan, nói tiếp –“Đi ngang qua... Ha ha, đi ngang qua...”

Nhưng ba cái tiểu tử này vẫn lưu luyến không muốn rời khỏi tiệm kem nửa bước.

Thủy Nhi rút cuộc cũng không nhìn được, hét lên với Đại Thanh –“Không cho phép chảy nước miếng!” – Ha ha ha ngữ khí thật giống với Lam Điện Diễm vậy. (Mik: ở chung lâu ngày nên thành quen thói =.=)

Đại Thanh đành phải lui đầu, đem nước miếng nuốt ngược trở vào

-“Tiểu cô nương có phải rất muốn ăn kem đúng không!”

-“Chúng ta đây không tiếc một ly kem vì người đẹp đâu! Ha ha ha...”

Ba người nam nhân tóc nhuộm đủ loại màu sắc, tai mang đến hơn ba cái khuyên tai, đang cản trở Thủy Nhi. Đám người này cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi nhưng lại liếc nhìn Thủy Nhi bằng ánh mắt “thèm thuồng” như đang muốn “ăn tươi nuốt sống” nàng vậy! Bọn họ càng lúc càng phát ra ý cười “tà dâm”!

Nhìn thấy tiểu mỹ nhân này trên đường, thật vất vả lắm bọn họ mới tìm được nơi thích hợp để “xuống tay”.

Thủy Nhi nhìn ba người nam nhân trước mặt, rõ ràng trên mặt ba người này đang khắc lên hai chữ to –“Người xấu!” không làm vào đâu được. Nàng vỗ vỗ Đại Thanh đang ngủ trong bao!

Aiz.. đồ lười, mau đứng lên, có trò chơi nga!

Ba người nam nhân đáng khinh ấy quay quanh Thủy Nhi –“Thế nào! Tiểu muội muội có phải lạc đường hay không? Có muốn các ca ca đưa muội về nhà không? Ha ha ha...”

Cái bàn tay bẩn thỉu còn chưa chạm được đến cằm Thủy Nhi thì chỉ kịp thấy gã nam nhân nhuộm tóc màu hồng đang rên rỉ ôm chặt lấy cánh tay của mình.

Nọc của Đại Thanh rất khó trị nga!! =.=

Những người khác bây giờ mới chú ý đến bên cạnh Thủy Nhi còn có một con rắn!!!

Còn tên nam nhân có mái tóc màu lục vẫn không phục, cố gắng ôm lấy thân hình của Thủy Nhi, nhưng nàng như một cá trạch nhanh nhẹn cúi người thoát khỏi bàn tay của tên tóc lục ấy, sau đó lại phi thân mạnh mẽ dùng lực đá bay tên ấy ra ngoài!!!

Tên nam nhân tóc vàng cũng vọt lên, phối hợp với “ma trảo” của tên tóc lục ra sức vuron tới Thủy Nhi. Nhưng Thủy Nhi đúng là một con cá trạch trơn trượt, linh hoạt hết như một con nai con vậy, đám nam nhân ấy căn bản không thể chạm được vào thân thể nàng.

Hơn nữa, Huyền Vũ còn dùng cái mỏ sắc bén của nó không ngừng “tập kích” bọn họ. Vì thế nên cho dù bọn họ có đông người nhưng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào của nàng.

Điều này càng khiến cho ba người nam nhân ấy tức giận, ra tay càng hung ác thêm.

Thủy Nhi tuy “học nghệ không tinh” nhưng thân thủ lại linh hoạt, ý nghĩ cũng rất linh hoạt. Lúc này nàng lại chop lấy cái đuôi của Đại Thanh, cảm sóng lưng nó đem làm roi da mà sử dụng (Mik: tội nghiệp Đại Thanh .. =.= . “sùng vật” của Hana tỷ bị ngược đãi a!!!..... hana: cái này cũng khó trách nha, đạo này không ngoan, cho nó đi ném mùi đời cho biết thế nào là khổ a)

Đồng thời nàng còn ra lệnh cho Huyền Vũ –“Cẩn lấy khuyên tai của bọn họ.”

Huyền Vũ vừa nghe mệnh lệnh đã nhanh chóng bay về hướng chiếc khuyên chói lọi ấy. Nhoáng một cái chỉ còn nghe một tiếng kêu thất thanh vang lên. Một cái khuyên đã bị Huyền Vũ giật mạnh ra khiến cho máu từ lỗ tai không ngừng chảy xuống. Tên tóc lục đau đớn đành bụng kín lỗ tai. Ngay sau đó, một cái khuyên khác bên tai kia cũng bị kéo xuống. Hắn hoàn toàn mất sạch sức chiến đấu!!!

Hai lần “báo cáo” thắng lợi. Huyền Vũ càng đánh càng hăng ! Với tên tóc vàng kia cũng vậy, bay qua bay lại là kiếm thêm được một cái khuyên tai! Tiếp theo là tên tóc hồng...

Huyền Vũ dường như bị “nghiện” đuổi theo khuyên tai vậy!!!

Chỉ trong chốc lát, sáu cái khuyên tai đã bị ném xuống đất!

Thừa lúc lỗ tai bọn họ đang đau đớn, Đại Thanh còn “bôi” cho mắt lít nọc độc nữa khiến cho ban nam nhân đáng khinh ấy không ngừng lăn lộn giãy dụa trên mặt đất (Mik: muội rất “đồng cảm” với mấy người này.. LC mà TN còn không sợ thì nói jì đến bọn họ phải không Hana tỷ?... hana: ta không có gì bình luận, chỉ thương tiếc cho người ấy thôi a)

Nhìn Thủy Nhi đang tiến lại gần, bọn họ liền cấp tốc đến cầu xin tha thứ -“Lão đại tha mạng! Tha mạng!”

Nhìn bộ dạng của những người đó, Thủy Nhi bủn rủn, phui phui cát đất trên người. Sau đó vẫy vẫy Huyền Vũ rồi rời đi.

Đi được vài bước dường như nàng nhớ ra cái gì liền vội vàng quay về.

Ba nam nhân kia càng hoảng sợ, ra sức cầu xin –“Lão Đại! Ngài ta cho chúng tôi đi! Lần sau chúng tôi không dám như vậy nữa!”

Thủy Nhi lắc đầu, nũng nịu nói –“Uy, các người trên người có tiền đủ để mua một ly kem không?..”

Tên nam nhân tóc hồng, mồ hôi đầm đìa liền nhanh chóng nói –“Có có!!” –Vội vàng đem hết tất cả tiền bạc trên người ra, “cung kính” mà dâng cho nàng

Thủy Nhi nghiêng đầu hỏi –“Nhiều đây đủ mua ly kem sao?” (Mik: Thủy Nhi mới đúng là đạo tặc chính hiệu a =.=)

Tên tóc lục với tên tóc vàng không dám châm trễ liền đem tất cả tiền trong người đưa đến cho Thủy Nhi.!

Thủy Nhi nhìn bó tiền to trong tay, không xác định được liền hỏi –“Nhiều như vậy thật sự có thể mua được một ly kem sao?”

Ba nam nhân càng thêm kinh hoàng, vội ôm quyền cầu xin tha thứ -“Nãi nãi (bà) a, ngài giờ cao đánh khê! Chúng tôi thật sự chỉ có nhiều đó tiền thôi! Nếu không được ngài có thể thu chúng tôi, từ này về sau chúng tôi liền đi theo ngài! Nàng chỉ Đông chúng tôi không dám đánh Tây! Chỉ cần lúc này ngài buông tha cho chúng tôi là được!”

Cái gì thế?

Thủy Nhi có chút không hiểu nhìn vào đám người. Sau đó đem bó tiền nhét vào bao vỗ vỗ Huyền Vũ một cái.

-“Ha ha , Huyền Vũ, chúng ta có tiền rồi! Đi, đi ăn kem ly!”

Thủy Nhi không chú ý đến... Cách đó không xa, một chiếc xe màu đen sang trọng xa hoa đang đậu lại, bên trong là một đôi mắt tuyệt mỹ chứng kiến toàn bộ màn thú vị này từ đầu đến cuối.

Chủ nhân của đôi mắt tuyệt mỹ ấy chính là một người nam nhân. Khí chất ung dung cao quý. Quả là một nam nhân với khuôn mặt tuyệt mỹ. Khóe miệng hần nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, ánh mắt lúc này đang tập trung vào Thủy Nhi.

“Vật nhỏ” kia thật thú vị, nếu không phải vì thời gian cấp bách....

-“Điện hạ .. ngài có muốn ...” – Một tên vệ sĩ cung kính nói

Tuyệt mỹ nam nhân chỉ tiếc nuối, chậm rãi lắc đầu, phẩy tay ra hiệu cho xe chạy. Chiếc xe ấy dần dần chạy về phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thần Tiên Tỷ Tỷ

Đại Thanh rốt cuộc cũng được bò lên đai lưng làm “Vật trang sức”, vì cái “đá kiếp” khi nãy mà Thủy Nhi kiếm được không ít tiền khiến cho cái bao nhỏ phình to ra.. Đều là tiền mặt nga.

Thủy Nhi lại một lần nữa bước vào quán kem khi nãy. Lúc này người nghênh đón nàng lại là một đại tỷ tỷ siêu cấp xinh đẹp, ôn nhu hòa ái.

Thần tiên tỷ tỷ nhìn ra càng tươi mát hơn ly kem a.

-“Tiểu muội muội, em cần dùng gì?” – Thanh âm của thần tiên tỷ tỷ cũng thật mềm mại nga.

Thủy Nhi đem toàn bộ tiền trong bao nhét vào trong tay thần tiên tỷ tỷ, dùng thanh âm thanh thúy như chiếc chuông bạc nói –“Ta muốn ly kem lớn nhất trong tiệm này!”

Thần tiên tỷ tỷ nhìn đồng tiền trong tay sau lại quay nhìn một “tiểu tinh linh” tuyệt mỹ trong “khói lửa” nhân gian phía trước mặt. Nàng lộ ra ý cười, kiên nhẫn giải thích –“Tiểu muội muội, em nhiều tiền như vậy căn bản có thể mua hết cả cái quán này đây.! Nhưng ly kem lớn nhất thì không cần dùng nhiều tiền như thế đâu.” – Ngón tay ngọc ngà của thần tiên tỷ tỷ cầm lấy mấy xu trong đó rồi lại nhét tiền trở lại bao cho Thủy Nhi.

Đề cái bao vào tay Thủy Nhi, nhỏ giọng nói –“Dem tiền cất vào bằng không sẽ gặp người xấu đấy!”

Thủy Nhi chớp chớp mắt nhìn thần tiên tỷ tỷ, trên mặt tỷ tỷ ấy rõ ràng đang viết năm chữ lớn –“Người lớn siêu cấp tốt”, nàng nhẹ nhàng nói –“Cảm ơn tỷ tỷ, ta có thể hỏi tỷ người một vấn đề không?”

Thần tiên tỷ tỷ gật đầu.

-“Tỷ tỷ có biết “Thượng Đế chi sống” ở đâu không?” (Mẹ Thủy Nhi đem nàng đến cánh rừng cây cối nguyên thủy có tên là “Thượng đế chi sống”). Thủy Nhi đang muốn hỏi đường về nhà nhưng cũng rất cẩn thận, không tùy tiện hỏi một người đi đường nào...

Thần tiên tỷ tỷ suy nghĩ một chút, nhíu mày, thanh âm vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như trước –“Không có nghe qua. Đó là cái gì?”

Thủy Nhi có chút thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lạn bỗng tối sầm lại, nhưng ngay lập tức liền khôi phục lại thần thái, bộ dáng như chẳng hề để ý –“Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Thủy Nhi đưa tay tiếp nhận ly kem của thần tiên tỷ tỷ sau đó xoay người rời đi.

Thần tiên tỷ tỷ nhìn bóng dáng cô đơn của Thủy Nhi nhìn không được kêu lên –“Uy... Tiểu muội muội.”

Thủy Nhi quay đầu

Thần tiên tỷ tỷ vẫn mỉm cười như trước –“Nếu em có chuyện gì khó khăn thì cứ đến tìm ta. Ta tên là Âu Dương Phiêu.”

Thủy Nhi gật gù đầu, khuôn mặt lại một lần nữa lộ ra ý cười, nàng thích tỷ tỷ này.

-“Tên ta là Lam Thủy Nhi . Ngạch .. Tỷ tỷ, ta đến nơi này có thể tìm được tỷ tỷ sao?”

Âu Dương Phiêu gật đầu –“Nếu tỷ không có ở đây thì muội có thể đến trang viên của Âu Dương gia cũng có thể tìm được ta.”

-“Âu Dương trang viên ở nơi nào?” – Thủy Nhi hỏi.

Âu Dương Phiêu hơi sững sốt một chút –“Cứ hỏi thăm thì sẽ biết.”

Âu Dương trang viên ở An Thành không người nào là không biết, trình độ xa hoa cũng gần với Lam Cung nga!

-“Nhớ rõ nga, tiểu muội muội nếu có gặp khó khăn cứ việc đến tìm a.” – Âu Dương Phiêu nhìn Thủy Nhi, cảm thấy tiểu nữ hài trước mắt rất đơn thuần, không rành thế sự. Điều này khiến cho người thiện lương như Âu Dương Phiêu không khỏi cảm thấy lo lắng thay cho Thủy Nhi.

-“Àn, Phiêu tỷ tỷ. Ta ở tại...” – Thủy Nhi vừa định nói nhưng cuối cùng vẫn để lại trong lòng. Nàng không thể tùy tiện nói cho người ta biết mình ở Lam Cung. Tuy rằng nàng rất hợp duyên với Âu Dương tỷ tỷ nhưng cũng không nên nói.

Âu Dương Phiêu cũng hiểu, chỉ gật đầu. Người khác không muốn nói hiển nhiên là có “nan ngôn chi ẩn” (trong đó có ẩn tình), nên nàng cũng không muốn hỏi thêm

Điều này càng khiến Thủy Nhi cảm thấy càng có hảo cảm hơn.

Tạm biệt Âu Dương Phiêu, Thủy Nhi phấn khích bước vào thế giới mới để “loạn đạo”. Mọi thứ đều mới mẻ đối với nàng. Với một túi tiền đầy như thế, Thủy Nhi lần đầu tiên học người ta cách “cuồng mua sắm”.

Nàng chạy đến trung tâm mua sắm, thử hết quần áo đẹp, rồi lại gói một đồng bao đem về. Sau đó lại đến tiệm uốn tóc, đem mái tóc xinh đẹp dài đến thắt lưng của mình uốn lộn sóng. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ giai nhân trong gương, với bộ tóc xinh đẹp thiệt là hảo a!

“Tuy là chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng không phải là chưa từng nhìn thấy con heo”(một câu danh ngôn)! Thủy Nhi cũng từng xem qua TV và tạp chí nên đối với cuộc sống này cũng không quá xa lạ lắm. Vì thế nàng mang theo Huyền Vũ cùng Đại Thanh đến công viên, quán bar, rạp chiếu phim, tổng khoái mà thử mọi nơi.

Thế giới này thì ra lại phấn khích như thế. Cuộc sống cũng có thể thú vị như thế a!

Cứ như vậy mà náo loạn, Thủy Nhi nhất thời cũng không nghĩ đến chuyện quay lại “Thượng đế chi sống.”

Thế giới này thật là đáng yêu, nếu quay trở lại rừng rậm kia Không có KFC, không có kem ly, không có xe, càng không có cha nữa... Thủy Nhi cảm thấy buồn.

Nếu không quay lại Lam Cung mà sống cuộc sống tự do tự tại này thì sao? Nhưng nếu không quay trở về Lam Cung, Thủy Nhi rất nhớ cha ... Nhưng nếu trở về, Thủy Nhi cũng không thích chuyện đó.....!!!

Hơn nữa nàng còn đem Vũ quảng vào “vật lộn khỉ”, khi cha trở về nhất định sẽ rất giận!

Thủy Nhi một bên vừa suy nghĩ nhưng vẫn tiếp tục “loạn đạo”, không ngừng tự hỏi

Ha ha .. Nếu đã không tốt , tạm thời đừng nghĩ nữa, không bằng đi đến nơi nào đó chơi đùa thì tốt hơn!!!

-“Đại Thanh, người sao vậy?”

Đại Thanh cảm thấy rất mệt nhọc, choáng váng vúi đầu gục trên vai Thủy Nhi, mệt nhọc nói ra hai chữ -“Đói bụng”

Thủy Nhi dùng chân, sờ sờ bụng. Đúng là đói bụng nga !! Nàng còn chưa ăn cơm.

Tìm một nhà ăn đi.

Tìm nhà ăn !!! Phương pháp đơn giản nhất của Thủy Nhi chính là chọn một nơi nào cao nhất để vào, nhà ăn nơi đó nhất định là tuyệt nhất a!

Ân! Chính là chỗ kia!

Thủy Nhi nghiêng Huyền Vũ, chỉ về hướng trước mà hô –“Let’s go!!!”

Kiến trúc cao nhất ở An Thành chính là khách sạn năm sao Phong Vân, bên trong quả thật là có nhà ăn.

Thủy Nhi tiến vào trong khách sạn cao nhất ở An Thành. Đánh giá xung quanh một chút. Khí phái xa hoa ở nơi đây đúng là chỉ kém một chút so với Lam Cung. Có điều đối với Thủy Nhi mà nói thì không quan trọng. Đồ ăn ngon mới là quan trọng nhất!

Một nam phục vụ tuy đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhưng khi nhìn thấy Thủy Nhi tâm đột nhiên cảm thấy si ngốc, hai mắt dường như đang chuyển thành hình trái tim vậy, tay chân đều lỏng lẻo dẫn Thủy Nhi đến một cái bàn trống. Sau đó lại vô tình đâm sầm vào một cây cột mà chảy máu mũi =.=

Bất qua nam phục vụ kì quái này cũng không ảnh hưởng đến con thèm ăn của Thủy Nhi.

Thủy Nhi mở thực đơn ra, trực tiếp nói với nam phục vụ –“Đây một tờ, còn cái này cũng một tờ, còn một tờ này nữa, toàn bộ mỗi dạng mang đến một phần.”

Ha ha ha, Tiểu Thủy Nhi không phải gọi một món, mà là một “tràng”!

Phục vụ trừng mắt, lấp bắp –“Tiểu... tiểu thư, ngài đi một mình sao?”

Thủy Nhi lắc đầu –“Không, còn có bạn hữu của ta.”

Huyền Vũ vỗ vỗ cánh kêu –“Chính là ta.”

Đại Thanh mới nhú đầu ra, liền bị Thủy Nhi ấn đầu trở về –“Đứng rồi, nơi này có trùng sạch không?”

–“Trùng sạch??”

–“Đúng vậy, loại trùng nào cũng được, hoặc là rết xào nấu gì cũng được. Hàm cũng có thể.”

Đại Thanh ở trong bao kêu xèo xèo –“Nga... muốn ba tảng đồ ăn...” – Thủy Nhi bổ sung nói sau đó lại tặng cho nam phục vụ ấy một nụ cười “tiêu chuẩn” của thực nữ.

Phục vụ đó lại tiếp tục phun huyết, như si như dại, choáng váng mang thực đơn rời đi, miệng vẫn thì thào nói –“Có .. ha ha, có thể a...”

Chỉ trong chốc lát đồ ăn đã được bày ra trước mắt, đầy cả một bàn. Còn có thể rết hàn xào nấu đủ loại nữa.

Thủy Nhi thả Đại Thanh ra, mang theo Huyền Vũ cùng nhau “đánh chén” đồng đồ ăn trước mặt.

Vận động quá nhiều một ngày cho nên cần bổ sung dinh dưỡng a!

Nói đến Lam Điện Diễm lúc đi thị sát tiến triển của cơ sở sở mới nhất. Nghe báo cáo mà lòng hần không yên.

Rốt cuộc không nhịn được liền bỏ mặc Diệp Tái Á đang báo cáo mà nhanh chóng rời đi. Vào hành lang, gọi điện về cho Lam Cung.

Doãn quân gia nghe máy.

Lam Điện Diễm cũng không dư lời vào thẳng vấn đề –“Tiểu thư Thủy Nhi đâu?” – Chỉ là một cái không gặp, hần thật lo lắng cho “vật nhỏ” đó. Lại cảm thấy bản thân quá mức nghiêm khắc, sợ nàng một mình một người sẽ nảy sinh hờn dỗi. Lại sợ nàng ở Lam Cung gây rắc rối. Lại sợ Vũ sẽ khiến cho nàng bị ủy khuất ... (Mik xin lược bỏ một đồng cái “sợ” của LC)..... Nói chung, hết thấy đều lo lắng

Doãn quân gia ngữ khí vẫn bình tĩnh –“Thủy Nhi cùng Vũ tiểu thư vẫn đang ở tầng hầm huấn luyện.”

Lam Điện Diễm nhũ đôi mày rậm –“Ồ tầng hầm huấn luyện sao?”

–“Đúng vậy, tiểu thư Vũ sau khi ăn sáng cũng vào đó, còn Thủy Nhi tiểu thư thì từ lúc ngài đi vẫn còn ở tầng hầm”

Lam Điện Diễm sắc mặt trầm xuống. Vọt vào phòng họp, dặn Phong chủ trì, sau đó cấp tốc ly khai khỏi căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đẹp Đến Thần Người Đều Phẫn!!!

Lam Điện Diễm nhanh chóng quay về Lam Cung, Doãn quân gia vội vàng ra đón hấn

-“Thủy Nhi vẫn ở bên dưới sao?” – Lam Điện Diễm một khắc cũng không dừng lại, bước xuống dưới tầng hầm.

Doãn quân gia cũng bước nhanh theo sau –“Đúng vậy, đêm qua chỉ có một mình Vũ tiểu thư đi ra, buổi sáng hôm nay Vũ tiểu thư lại đi vào chỉ sợ rằng đêm qua Thủy tiểu thư vẫn ở trong tầng hầm”

Lam Điện Diễm mạnh mẽ dừng cước bộ, sắc mặt lạnh băng đến dọa người, nhìn Doãn quân gia mà hét lớn –“Các người làm ăn kiểu gì thế!”

Doãn quân gia nghiêm người, cúi đầu nhẹ giọng nói –“Vũ tiểu thư là nhận mệnh lệnh của ngài dạy dỗ Thủy tiểu thư làm sao có người nào dám cản trở a.”

-“Một đám vô dụng!” – Lam Điện Diễm rống lên một tiếng! Càng bước nhanh hơn về phía tầng hầm, động tác vừa nhanh lại vừa vội.

Nghĩ đến Thủy Nhi tình tình hoạt bát hiếu động lại bị Vũ nhốt lại tầng hầm một ngày một đêm, mà đêm qua thời tiết lại rất lạnh .. nghĩ đến đây làm lòng hấn ần ần chút đau.

Chết tiệt ! Vũ làm cái gì thế!

Cửa tầng hầm đã bị Lam Điện Diễm không nhẫn nại mà đá văng ra. Thân ảnh cao lớn của hấn bước vào nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Thủy Nhi hay Vũ.

Con tức giận trong lòng Lam Điện Diễm vội trầm xuống, đi nhanh đến vách tường phía trước, hấn ần cái nút màu đỏ, cánh cửa bên trong mở ra.

Nhìn tình cảnh bên trong, Lam Điện Diễm vẫn tiếp tục đi về phía trước, mở cánh cửa ở phòng “vật lộn khí” ra.

Vũ một mồi chịu không nổi mà ngã xuống

Lam Điện Diễm lạnh nhạt nhìn Vũ, cắn răng, lớn tiếng hỏi –“Thủy đâu?”

Vũ suy yếu thở gấp

-“Sáng sớm... Thủy ... đem ta quăng vào đây.... Liền trốn...”

Lam Điện Diễm nghe thấy vậy sắc mặt càng lạnh hơn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Hấn nhìn chăm chăm Vũ, ngữ khí lại giống như hàn băng ngàn năm dường như muốn đem nàng ra đông cứng lại

-“Người vừa làm ra chuyện tốt đấy!!!”

Hung hăng liếc mắt nhìn một cái, Lam Điện Diễm mạnh mẽ xoay người, ngữ khí như cuồng sư bạo rống –“Người đâu!!!”

Đồ ăn nơi này cũng không tệ, chỉ là hơi kém một chút so với Lam Cung

Một tiểu nữ hài xinh đẹp không có người giám hộ lại một mình dùng cơm cho dù phía trước là một đồng chén đĩa vừa được nàng “giải quyết” xong cùng với cả đồng lòng vệt cũng đủ khiến cho người ta chú ý rồi. Nhất là sinh vật giống đực đang ở trên vai nàng a!

Một nữ nhân mỹ miều như Thủy Nhi sẽ “hiệu quả” khiến cho thần người đều phẫn. Có điều, cái “phẫn nộ” này không giống với nữ nhân bình thường khác a!

-“Nhìn cái gì vậy!” – Người con trai thứ một trăm hai mươi lại tiếp tục đem ánh mắt dán chặt lên người Thủy Nhi, nước miếng hấn ta dường như đã nhiều xuống dưới mặt bàn khiến cho người bạn gái bên cạnh nhìn không được mà phải phát ra tiếng rống hét như Sư Tử Hà Đông! Sau đó lại đem ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi. Hung tợn nguyên rủa nàng –“Ăn nhiều như vậy một ngày nào đó nhất định sẽ trở thành một nữ nhân béo!!!”

-“Ba ba!!!” – Lại một màn ghen tuông tứ tung a, một cô em gái khác trên mặt ửng đỏ vì cảm tức đánh vào mặt người bạn trai bên cạnh. Chửi hấn ta là thứ nam nhân không có đạo đức công cộng, không có định lực, không có khả năng chịu đựng bởi vì hấn chỉ dòm Thủy Nhi có một cái mả đã phun máu mũi đã vậy còn phun lên mặt cô em gái đó!!! Quả thật là không thể nhẫn nhục được! Cô em gái đó nhìn Thủy Nhi mà nguyên rủa –“Còn ăn rết nữa sao! Tám phần là tiểu yêu nữ!”

-“Tình yêu thân ái, khiến cho tâm ta ngọt ngào, em có đồng ý gả cho ...” – Một nam nhân đang chuẩn bị cầu hôn bạn gái liền thoáng vô tình nhìn qua Thủy Nhi khiến cho động tác của hấn ngưng lại, ánh mắt hình trái tim nhìn mãi vào nàng giống như là hấn vừa nhìn thấy tiên nữ giáng trần vậy, ngữ khí không suy nghĩ liền thốt ra –“...Nga ! Thương để, bảo bối ... Cảm tạ em đã lựa nhà ăn này..”

.....

Kết quả là bởi vì đêm đó Thủy Nhi xuất hiện mà khiến cho các nữ nhân trong nhà ăn này ghen tị! Tức điên lên hết!

Nữ nhân ghen tị thật đáng sợ nga!

Các nữ nhân hung hăng trừng mắt nhìn Thủy Nhi, ánh mắt độc ác ! Mang theo ý nguyên rửa! Cũng mang theo những điều xui xẻo!

Tuy Thủy Nhi không chú ý đến nhưng Huyền Vũ lại để ý tới!

Thủy Nhi chỉ chăm chú vào đồng hồ ăn của chính mình. Đồ ăn này ngon a!! Huyền Vũ ngơoi cảm thấy sao?

Đi? Huyền Vũ đâu? Đại Thanh đâu?

Nha nha!!!

Trong đám nữ nhân lại phát ra tiếng thét chói tai!!!

Làm sao lại có chim xuất hiện ở đây!!!

A aa aa!!!

Rắn , có rắn!!!

Làm sao lại có rắn!!! Cứu mạng a!!!

A a!! A aa aa!

Lỗ tai của ta!! Vòng tai không có !! A! Đau chết !! Lỗ tai ta đau quá!!!

Tiếng thét của đám nữ nhân càng lúc càng chói tai, liên tiếp không dứt!!!

Nhà ăn loạn lên hết cả.. tiếng thét chói tai .. tiếng xô bàn đồ ghê Tiếng nguyên rửa...tiếng khóc thét !!!

Thủy Nhi nhìn thấy Huyền Vũ cùng Đại Thanh đang nào loạn cảm thấy cũng thật có lỗi liền huyết sáo, triệu hồi hai vật nhỏ ấy về.

Thừa lúc mọi người còn không phát hiện ra nàng là người khôi xương tốt nhất là nên trốn đi!!

Thủy Nhi vừa quay đầu liền va vào một bộ ngực rộng lớn.

-“Vật nhỏ , ngơoi nào loạn như vậy , chắc chắn khách sạn Phong Vân ngày mai sẽ bị đưa lên đầu bài báo a!!”

-“Bạch đại thúc?!”

Bạch Thế Lạc mặc một bộ trang phục màu đen, anh tuấn tiêu sái, hơi cúi đầu, hai tay buông lỏng càng khiến cho hấn thêm động lòng người -“Gọi ta là Lạc.”

Thủy Nhi cũng không đá hấn, đem Đại Thanh nhét lại vào bao, gọi Huyền Vũ đến liền nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng cánh tay Bạch Thế Lạc lại nhanh chóng ôm bé trở về.

Thủy Nhi muốn giãy dụa.. Bạch Thế Lạc cúi đầu ghét sát vào lỗ tai nàng nói thầm—“Đừng nhúc nhích. Ngơoi không muốn rước phiền toái vào người chứ.”

Nhìn theo tầm mắt của Bạch Thế Lạc, Thủy Nhi nhìn thấy có vai tên bảo vệ đang muốn đi tới chỗ nàng.

Nàng lập tức quay đầu, lấy lòng Bạch Thế Lạc, lông mi Thủy Nhi hơi nhướng lên—“Làm sao bây giờ?... Lạc.”

Trái tim hấn như đang nhảy ra khỏi lồng ngực, ngực như bị một cánh bướm khẽ lướt qua khiến hấn ngứa ngáy không thôi, Bạch Thế Lạc hơi sùng sốt một chút, thật vất vả mới hồi phục lại được tinh thần.

Vật nhỏ này thật sự rất giáo hoạt, Bạch Thế Lạc nhìn không được khẽ cười, cúi đầu xuống, tao nhã nói—“Lần sau nhớ phải gọi như vậy.”— Nói xong hấn ôm lấy thân hình nhỏ bé của Thủy Nhi đi ra ngoài.

-“Chủ nhân, đã tra được.”-Doãn quân gia vội vàng hồi báo.

Ám Dạ Môn muốn tìm người nào thì rất dễ dàng a.

Lam Điện Diễm vội vàng cầm lấy chìa khóa xe, một bên vừa ra ngoài vừa hỏi –“Ở đâu?”

-“Ở nhà ăn Phong Vân, đang ở cùng với Bạch tướng quân.”

Doãn quân gia vừa nói xong liền khiến cho Lam Điện Diễm dừng chân. Hắn xiết chặt quyền, cắn răng, nhẫn nại rồi quay ngược lại trong phòng theo dõi –“Phải người tiếp tục theo dõi, truyền hình ảnh đến.”

Trên màn hình là bức ảnh Bạch Thế Lạc đang ôm Thủy Nhi rời khỏi nhà ăn!!!

Lam Điện Diễm nhất thời cảm thấy hô hấp không thông, ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào người trên màn ảnh, gân xanh trên trán đã nổi lên hết. Bàn tay to lớn của hắn xiết chặt cái ghế....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hôn Ta, Gì Chứ?

Mặt trái khách sạn Phong Vân là một công viên đi bộ có cảnh hồ thanh tĩnh, mát mẻ, lúc này người trong công viên cũng không phải nhiều.

Đèn đường mờ màng chiếu ánh sáng mờ ảo. Ánh trăng tà tà dừng giữa không trung.

“Chú Bạch, mau buông ta ra.” Thủy Nhi nói với Bạch Thế Lạc.

Bạch Thế Lạc khóe miệng vẫn lộ ra ý cười không ôn không hỏa, ngữ khí lại kiên định : “Gọi ta là Lạc.” Vật nhỏ này cũng quá đáng đi, nhanh như vậy đã học được thói “qua cầu rút ván” rồi (hana: chẹp, không phải học đâu, ngấm trong máu lâu rồi chú Bạch ạ, đến Lam đại soái ca Lam còn bị đánh nữa là hạng vô danh như chú)

Thủy Nhi nhìn Bạch Thế Lạc để trần ra một nụ cười quyến rũ có phần khoa trương. Nhẹ nhẹ kéo giọng : “Lạc...”

Thanh âm yêu kiều kia kèm theo bộ dạng ngây thơ lơ đãng làm người ta chìm trong trạng thái mơ màng vô tận.

Cho dù biết rõ “vật nhỏ” là cố ý làm thế, Bạch Thế Lạc vẫn không khỏi động tâm, lặng lẽ nhìn Thủy Nhi liếc mắt một cái, không tự chủ cúi đầu, giống như muốn hôn lên cánh môi đỏ tươi của Thủy Nhi, Thủy Nhi quay đầu đi khiến nụ hôn kia dừng trên khuôn mặt nàng.

Mà hình ảnh này vừa hay được Lam Điện Diễm thu hết vào trong mắt, lửa giận bốc lên tận trời, ghen lương ngút ngàn.

Tiểu nha đầu chết tiệt! Thế nào lại cười ngọt ngào với nam nhân khác như vậy! Sao có thể nũng nịu với nam nhân khác như thế! Sao có thể để nam nhân khác hôn nàng!

Hôn đôi cũng chỉ có thể ghen ở trong lòng Lam Điện Diễm, không thể bùng phát ra mặt! Không khí trong phổi nhanh chóng bị rút lại, ngay cả hô hấp cũng vì thế mà khó khăn. Tròng mắt hung hăng đỏ ngầu chăm chăm nhìn hình ảnh trước mặt, ánh mắt có lửa sắc bén như có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì.

Bạch Thế Lạc thả Thủy Nhi đứng xuống đất nhưng vẫn ôm lấy thắt lưng nàng.

Thủy Nhi xoay qua xoay lại, có chút không thoải mái.

Gì chứ, sao lại muốn ôm nàng? Còn nữa, vừa rồi là muốn hôn nàng? Hắn không phải là cha nàng nha. (hana: chẹp, vậy cha hun thì hem sao à, Lam ca dạy con kiu gì đấy...chẹp)

“Ngươi là vụng trộm trốn đi?” Bạch Thế Lạc cúi đầu kề sát vào mũi nhỏ của Thủy Nhi.

“Làm sao ngươi biết được.” Thủy Nhi ngạc nhiên, đối với chuyện nam nữ Thủy Nhi quả thật không hiểu, chuyện Bạch Thế Lạc hôn nàng tuy không phải thích nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều.

“Ta đương nhiên biết... Thế nào, muốn ta đưa ngươi về Lam cung sao?” Bạch Thế Lạc ngẩng đầu, nhìn ánh trăng bạc bạc, lại nhìn khuỷu tay nàng.

Thủy Nhi lắc đầu, xoay xoay thân mình: “Ta còn không có nghĩ thế, chú... Lạc, ngươi buông ta ra được không?”

Bạch Thế Lạc không quan tâm Thủy Nhi dẩy dựa, tiếp tục ôm lấy nàng.

Thủy Nhi than thở mở cái miệng nhỏ nhắn, bắt động.

Bạch Thế Lạc cúi đầu nhìn qua, Ánh trắng như đang dát lên người nàng một vàng sáng thán nhiên, tinh tế mà huyền ảo, không khỏi sinh lòng thương tiếc, nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi người ăn no chưa?”

Thủy Nhi gật gật đầu.

“Người nếu không về Lam cung, người định thế nào đây?” Một cô bé, hơn nữa lại là một tuyệt đại mỹ nhân như vậy, nửa đêm nửa hôm, một mình dạo chơi nơi này thật nguy hiểm.

Thủy Nhi lắc đầu: “Không biết, người ở ngoài Lam cung, ta chỉ biết mình người.”

“Nga? Thật vinh hạnh nha.” Nghe Thủy Nhi nói thế Bạch Thế Lạc không nén được kích động.

“Nga! Không! Hôm nay ta mới quen thêm một người.” Thủy Nhi vội vàng sửa lại.

“So với ta còn soái hơn?” Bạch Thế Lạc nhú mày, khoe miệng ắn ắn ý cười.

“So với người thì xinh đẹp hơn.” Thủy Nhi thành thực gật đầu.

“Vậy tối nay người định thế nào đây?” Bạch Thế Lạc hỏi.

“Phiêu tử nói nhà tỷ ấy ở Âu Dương trang viên.”

Bạch Thế Lạc nhú mày.

“Người là đang nói Âu Dương Phiêu?”

“Đúng vậy, người cũng biết nàng sao?”

Bạch Thế Lạc gật gật đầu: “Người không phải là muốn đến Âu Dương trang viên chứ?”

Thủy Nhi không có ý kiến rõ ràng, nhìn Bạch Thế Lạc: “Không biết được.”

Bạch Thế Lạc khoe miệng rút lại nụ cười, ngữ khí có chút thay đổi: “Mười bảy hào, đến nơi đó có vẻ như hơi sớm.”

“Người nói gì? Mười bảy hào có chuyện gì?” Nhớ đến bộ dạng trước khi đi của Lam Điện Diễm đều là vì cái mười bảy hào đáng ghét kia.

“Người không biết sao?” Bạch Thế Lạc hỏi xong lại cảm thấy chính mình hình như đã làm việc dư thừa. Kiểu như nàng đương nhiên không biết mười bảy hào có chuyện gì, đại biểu cái gì? Lam Điện Diễm nhất định không định cho nàng tham gia vũ hội Âu Dương gia kia?

Một tuyệt sắc vũ vật như nàng, nếu không phải thời điểm mấu chốt Lam Điện Diễm sao không mang ra lợi dụng chứ?

Nghĩ đến đây, Bạch Thế Lạc cảm thấy ngày đó khả năng chính mình đã bị Lam Điện Diễm che mắt. Nếu quả thực là như thế...

Nghĩ như vậy, Bạch Thế Lạc đột nhiên mâu thuẫn, do dự...

Suy tư một lúc lâu, Bạch Thế Lạc lắc đầu cười khổ...

“Người là đang suy nghĩ cái gì?” Thủy Nhi hỏi.

“Người muốn tham gia vũ hội Âu Dương sao? Mười bảy hào Âu Dương vũ hội.” Bạch Thế Lạc đẩy cho Thủy Nhi quyền quyết định.

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Vì sao làm như vậy? Vì lợi dụng người hạ gục Lam Điện Diễm, xác định người chính là nhược điểm duy nhất của Lam Điện Diễm. Chết tiệt, hình như giờ cũng là nhược điểm của ta. Bởi thế ta không muốn người đi tham gia cái vũ hội chết tiệt kia! Vì thế giao cho người quyền quyết định!” Bạch Thế Lạc trong lòng thầm nghĩ, khoe miệng cong lên tạo thành ý cười, ngữ khí lãnh đạm như gió xuân tháng ba, lơ đãng nói: (hana: gió tháng ba hình như chỉ thổi nhẹ nhẹ mon man thôi thì phải)

“Có điều hôm ấy mọi người đều đi, mình người ở lại Lam cung có thể hơi buồn một chút.”

“Ta có thể xin cha mang ta đi.”

“Cha? Bạch Thế Lạc có chút kinh ngạc: “Người gọi Diễm là cha?”

Thủy Nhi có chút khó hiểu nhìn Bạch Thế Lạc: “Có vấn đề gì sao?”

Bạch Thế Lạc đang cười, có điều ý cười kia không thể hiện ra ngoài, thản nhiên nói: “Không vấn đề!”

Sao có thể không có vấn đề chứ? Vấn đề lớn là khác! Môn chủ Âm Dạ Môn chưa từng có tiền lệ cho phép ai trong “Nhất cấp dạ sát” gọi hắn là “Cha” hay “Phụ thân”. Cách gọi này chứa tình cảm cá nhân. Nhiều nhất cũng chỉ cho phép gọi “Nghĩa phụ” mà thôi. Thế nhưng Môn chủ lãnh khốc vô tình Âm Dạ cuồng ma sao có thể để thành viên “nhất cấp dạ sát” gọi là “Cha”. Điều này là có ý nghĩa gì?

Giờ nghĩ lại một chút, hẳn nhớ lần đầu gặp Thủy Nhi nàng có hỏi: “Người quen biết cha ta sao?” Có điều khi ấy “từ trên trời rơi xuống” một tinh linh siêu cấp mị hoặc khiến hắn không phát hiện điểm kỳ quái trong câu hỏi ấy.

Bạch Thế Lạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhi dưới trăng. Tám chín phần mười giả thiết của hắn là chính xác! Nhưng, vì sao? Chết tiệt, vì sao hắn không cảm thấy vui sướng, trong lòng lại vô cùng rối loạn. .

Bạch Thế Lạc im lặng một lúc, thở dài một hơi: “Lên xe rồi tiếp tục nói.”

Nói xong kéo Thủy Nhi ngồi vào chiếc ô tô mui trần của mình. .

Lam Điện Diễm nhìn Bạch Thế Lạc đem Thủy Nhi kéo vào xe, cho xe chạy về hướng biệt thự của hắn, rốt cuộc nhìn không được lửa giận trong lòng, nắm lấy gạt tàn mém mạnh vào màn hình lớn.

Lam Điện Diễm đỏ ngầu hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình hai giây, không nhìn nổi lửa giận đang phùng phùng trong ngực, lấy chìa khóa xe phóng ra ngoài! Chết tiệt! Bạch Thế Lạc! Người muốn làm gì!

“Người không phải muốn đưa ta về Lam cung?” Thủy Nhi hỏi.

“Ngược lại.” Ta hận không thể vĩnh viễn đem người dẫu đi! Như thế xem như cũng giống Lam Điện Diễm kia giấu người bấy lâu! Bạch Thế Lạc khoe miệng vẫn ẩn hiện ý cười thản nhiên, chỉ có ánh mắt có chút phức tạp.

Bạch Thế Lạc lái xe như bay trên đường. Thủy Nhi hỏi: “Đi đâu đây?”

Bạch Thế Lạc vẫn im lặng.

Thủy Nhi bất mãn hô thanh: “Chú?”

Xe Bạch Thế Lạc đột nhiên dừng lại, mạnh mẽ quay đầu, ngữ khí có chút khó chịu: “Ta đã nói không cho phép gọi ta là chú rồi mà!” Đây là lần đầu Bạch Thế Lạc mất đi tư thái phong nhã điềm tĩnh.

Thủy Nhi lảng đi một chút.

Bạch Thế Lạc hít một hơi. Có chút ảo não khi chính mình có phần lỗ lòi.

Chết tiệt! Bạch Thế Lạc chưa từng thất thố và cũng chưa từng lỗ lòi! Mà hôm nay. . .

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thủy Nhi, Bạch Thế Lạc nhìn không được, tay xoa hai má Thủy Nhi: “Nếu có thể, ta thật muốn mang người dẫu đi, dẫu thật kỹ!”

“Người nói gì?” Thủy Nhi ngu ngơ không hiểu nhìn Bạch Thế Lạc, nàng hoàn toàn không hiểu ý nghĩa câu Bạch Thế Lạc nói, cũng hoàn toàn không hiểu cảm xúc của hắn.

Thủy Nhi ở bất cứ phương diện nào cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, có điều về phương diện nam nữ thì “Thập phần ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cha Thật Đáng Sợ!

“Nói cho ta biết, người thật muốn tham gia vũ hội mười bảy hào sao?” Bạch Thế Lạc thì thảo hỏi, trong giọng nói có chút dụ dỗ.

“Chắc sẽ là nơi vui chơi rất tốt.” Thủy Nhi thành thật nói.

Bạch Thế Lạc bắt buộc bản thân xem nhẹ cảm xúc trong lòng, vờn tay tinh tế vuốt má Thủy Nhi, thản nhiên mở miệng, trong giọng nói không dễ phát hiện hắn đã khó khăn thế nào “Nếu Lam Điện Diễm không cho người đi, ta có thể giúp người.”

“Thật sao?” Thủy Nhi hỏi. Ngay sau đó Thủy Nhi nghi hoặc nhìn Bạch Thế Lạc “Ngươi vì sao muốn giúp ta? Ngươi sao biết cha có hay không cho phép ta tham gia vũ hội?” Thủy Nhi nghiêng đầu, mở to mắt nhìn chăm chăm Bạch Thế Lạc, bổ xung một câu “Nga, không phải ngươi đã sớm đoán được cha sẽ không cho ta đi.”

Bạch thế lạc sững sờ một chút, hẳn thật không ngờ, một người thoát nhìn đơn thuần giống như trang giấy trắng lại có được tư duy sâu sắc như thế. (hana: có cái ấy không nghĩ ta, ngươi nghĩ Thủy Nhi bị mất nhiễm sắc thể 21 chắc... Mik: ặc ặc =.=)

Không chỉ tuyệt mỹ mà còn thông minh a...

Bị ánh mắt soi mói của Thủy Nhi nhìn chăm chăm, Bạch Thế Lạc nhất thời không nói được gì, ánh sáng của trăng trải trên người nàng một vầng sáng mờ ảo khiến tiểu tinh linh càng phát ra vẻ đẹp chói mắt, câu dẫn lòng người. Bạch Thế Lạc giống như bị mê hoặc, khẽ buông tay lái, đưa tay nâng mặt Thủy Nhi lên, đưa người về phía trước, cúi xuống muốn hôn lên cánh môi hồng mọng kia...

Đột nhiên một luồng sáng chói mắt hiện lên, chỉ thấy “oang” một tiếng nổ lớn, đồng thời chiếc xe trượt đi.

Một chiếc xe thể thao màu đen giống như màn đêm hung bạo không chút lưu tình lao thẳng vào chiếc mũ trần của Bạch Thế Lạc, phát ra một tiếng nổ lớn.

Bạch Thế Lạc theo bản năng ôm lấy thủy nhi.

Xe thể thao phanh một tiếng. Giống như tiếng nấp thú ẩn nấp trong khu rừng ở Âm Dạ Môn. Luồng sáng chói mắt biến mất, hiện lên cạnh đây là khuôn mặt Lam Điện Diễm thâm trầm, khăn trương, xanh mét như mới bước ra từ địa ngục đi đến trước họ.

Bạch Thế Lạc trong lòng kêu khổ! Không vì gì mà chính là bởi hôm nay hẳn thật bất cẩn, có người bám theo mà không hề hay biết. Nay phát sinh chuyện mới biết, hẳn không ngờ Thủy Nhi có thể ảnh hưởng đến cam xúc của hắn như thế. Gần như chiếm toàn bộ sự chú ý của hắn.

Nghĩ như vậy, Bạch Thế Lạc trong lòng run lên, trong nháy mắt càng thêm kiên định quyết định của mình.

Thành đại sứ giả, tuyệt đối không thể có gì là nhược điểm! Mà con mèo hoang trước mặt đã sớm trở thành nhược điểm của Lam Điện Diễm, không thể để nàng thành nhược điểm của mình.

Sau khi xuống xe, Lam Điện Diễm ánh mắt đỏ au nhìn hai người! Không tự chủ rung mình một cái.

Lam Điện Diễm lạnh lùng uy nghiêm là thế, là kiệt tác hoàn hảo của thượng đế, tà ác đến cực điểm, cứng rắn, dã tính có thừa, lúc này đây lại càng như mới bước ra từ địa ngục, như ác ma, sau lưng như muốn vươn ra đôi cánh đen, biểu tình lạnh lùng đến cực điểm nhưng hai tròng mắt lại như sắp phun lửa, cả người tràn ngập sự nguy hiểm chết chóc, tản mát ra là hơi thở đáng sợ.

Ánh mắt như thế chỉ cần bị nhìn trúng có thể sẽ bị thiêu thành tro bụi mất.

Chưa bao giờ gặp bộ dạng đáng sợ như thế của cha, Thủy Nhi cảm nhận được lửa giận của Lam Điện Diễm, theo bản năng thụt lùi về sau.

Lam Điện Diễm sắc mặt lạnh thêm ba phần, nhiệt độ không khí xung quanh như cũng hạ xuống vài độ, ngữ khí như có thể đóng băng mọi vật bật ra khỏi miệng hắn.

“Các ngươi đang làm gì?”

Cho dù là Bạch Thế Lạc tướng quân, nhìn thấy Lam Điện

Diễm như thế cũng không tránh khỏi sợ hãi. Giọng nói cố gắng bảo trì sự bình tĩnh.

“Chỉ là đưa con gái của người đi chơi chút thôi.”

Lam Điện Diễm một giây cũng không thể chịu đựng được việc Thủy Nhi trốn trong lòng Bạch Thế Lạc. Rất nhanh vươn tay, không chút lưu tình đẩy hắn ra khỏi người Thủy Nhi, kéo nàng ra khỏi xe.

“Là ai cho phép!” Lam Điện Diễm rống lên với Thủy Nhi! Ngữ khí kia có đến mười phần là sự ghen tuông của một ông chồng.

Không biết nên hỏi “ai cho ngươi ra khỏi Lam cung” hay là nên hỏi “ai cho ngươi cùng nam nhân khác ở chung một chỗ”. Tóm lại Lam Điện Diễm ngữ khí bá đạo mang theo nồng đậm khí ghen.

“Diễm! Ngươi làm đau nàng!” Bạch Thế Lạc vội vàng nhảy ra khỏi xe, nhìn Thủy Nhi nhăn mặt, không tự giác trái tim run lên.

Có rất nhiều chuyện đúng là không thể dùng ý chí để khống chế. Bạch Thế Lạc lúc này cũng thế.

Lam Điện Diễm không nhìn Bạch Thế Lạc, gắt gao nắm cánh tay Thủy Nhi kéo tới xe mình, mở cửa xe, mạnh mẽ cúi người ôm lấy Thủy Nhi, không chút lưu tình ném nàng vào xe, hung hăng đóng mạnh cửa. Toàn bộ quá trình không đến năm giây, sau đó ác ma quay đầu, mặt lạnh, mắt lạnh, giọng cũng lạnh như băng.

“Bạch tướng quân! Ngươi lần sau ít làm chuyện không phải của mình đi!”

Không chậm một giây, Lam Điện Diễm vòng nhanh qua ghế lái, mạnh bạo mở cửa xe, lên xe, đóng cửa, nhấn mạnh ga cho xe lao như tên bắn trên đường.

Thủy Nhi lặng lẽ quay đầu, nhìn bộ dạng phun hỏa của Lam Điện Diễm không nhận được nuốt nuốt nước miếng.

Nha nha nha, cha thật đáng sợ nga...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Khóc Chết Cho Cha Xem!

Đèn đường chiếu những tia sáng ảm đạm, trong đêm chỉ thấy một vệt sáng từ chiếc xe thể thao đen đang phóng như tia chớp. Lam Điện Diễm lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng không chút tình người. Không khí trong xe như đang đông băng lại.

Thủy Nhi sợ nhất chính là không khí này, thật không thể thở nổi. Nàng nắm chặt tay phải, nhướn mi, quay sang Lam Điện Diễm, khó khăn nói “Cha?”

Lam Điện Diễm vẫn cứng ngắt như khối băng, không có gì đáp lại.

Thủy Nhi có chút nhụt chí, tiếp tục cắn móng tay tay trái, ghét nhất bị “chiến tranh lạnh” như vậy. Một lát sau Thủy Nhi lại kêu một tiếng lớn hơn.

“Cha?”

Lam Điện Diễm vẫn cứng ngắt như khối băng. Như trước không có động tác gì, xe tiếp tục nhanh như điện chớp !

Sau một khúc quanh Thủy Nhi lỡ đà bị đẩy sát vào cửa kính xe.

Đau đớn xoa đầu, Thủy Nhi trong lòng tức giận, nhìn Lam Điện Diễm hét lên “Cha!”

Vẫn không có phản ứng khiến Thủy Nhi càng điên tiết, ngực phập phồng khó chịu, nhảy dựng lên, đẩy một tay Lam Điện Diễm đang nắm tay lái ra, nhảy lên đùi hắn, đôi tay bé nhỏ ôm lấy mặt hắn, ép hắn nhìn thẳng vào nàng, nũng nịu hô lên “Cha!!” đồng thời nhìn thẳng vào mắt hắn.

Xe từ từ dừng lại.

Lam Điện Diễm lạnh lùng nhìn Thủy Nhi, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị bởi vì căng thẳng khiến thân thể càng hiện lên vẻ cường tráng! Đôi mắt đỏ rực như hai hòn than. Bốn phía nhu bị đông cứng theo từng hơi thở căm hận, ánh mắt kia vì phần nộ mà lạnh băng, chằm chằm nhìn vào Thủy Nhi.

Bị Lam Điện Diễm quanh thân tỏa ra hàn khí, Thủy Nhi giờ lại căng thẳng, nhưng cũng không muốn sợ hãi khuất phục Lam Điện Diễm, quát cường mở miệng.

“Cha đang tức giận sao?”

Hừ! Đem đưa ta cho Vũ tra tấn mà giờ còn giận sao!

Lam Điện Diễm cắn chặt răng, quyết tâm không nói chuyện.

Vô nghĩa! Này còn hỏi sao! Nữ nhân chết tiệt.

Không chỉ là tức giận, quả thực là muốn khí tặc !

“Cha chính là nền tảng bản thân, nếu quan tâm ta thì mang ta về đi, còn không thì cứ quăng ta ở vệ đường cũng được, ta chán ghét cha như thế này lắm!”
Thủy Nhi thẳng thắn nói.

Lam Điện Diễm vừa nghe lời Thủy Nhi nói lửa giận càng bốc cao hơn, bàn tay to thô lỗ gạt tay nàng đang túm lấy mặt hắn, lại dùng đôi tay như gọng kìm túm chặt vai nàng, như muốn bóp nát vai nàng, cắn chặt răng độc ác nói “Chết tiệt, ngươi muốn đi đâu? Đi cùng Bạch Thế Lạc sao?”

Chỉ cần nghĩ đến đây lửa giận trong lòng hắn không cách nào lắng xuống.

Trên vai truyền đến cảm giác đau đớn khiến Thủy Nhi càng tức hơn, con mèo nhỏ vụng vụng thân thể, giương nanh múa vuốt kiêu khích Lam Điện Diễm kêu gào “Tùy tiện thôi, dù sao cha cũng là một người cha không có trách nhiệm, Ở với Bạch tướng quân có lẽ còn vui vẻ hơn so với ở Lam cung, nếu

không ta có thể đến Âu Dương trang viên đi.”

Phiêu tử là người tốt, tử nhất định sẽ giúp đỡ ta.

“Đáng chết, mới nửa ngày mà người qua lại không ít người.” Thủy Nhi nhắc đến Âu Dương trang viên khiến Lam Điện Diễm theo bản năng nghĩ ngay đến Âu Dương Liệt, lửa giận ngập trời hướng thẳng lên đỉnh đầu, ghen tị điên cuồng khiến hân gần như mất đi lý trí.

“Đúng thế ! Ta chính là qua lại với rất nhiều người! Các nàng đều là người tốt, chỉ có Cha là xấu thôi!” Thủy Nhi cũng không rõ “qua lại” trong lời Lam Điện Diễm là có ý gì, một mạch đem lời nói giận dữ nói ra.

Lời nói của Thủy Nhi làm cho tâm trí Lam Điện Diễm nhất thời trống rỗng, giống như bắt gặp vợ đang phản bội, Lam Điện Diễm hai mắt đỏ rực, gợn tay phải lên như muốn tát thẳng vào má Thủy Nhi.

Thủy Nhi ý thức được hành động của Lam Điện Diễm, trong lòng chợt lạnh, theo bản năng đã điều nhanh chóng nhắm mắt lại.

Lam Điện Diễm bàn tay dừng giữa không trung đông cứng lại.

Nhìn nàng vì sợ hãi mà run nhè nhẹ, Lam Điện Diễm rít gào một tiếng, hung hăng bỏ tay xuống.

Chết tiệt! Hân thật sự là bị tiểu nha đầu này làm cho điên rồi! Lam Điện Diễm hít sâu một hơi, ý đồ bình ổn buồn chán cùng giận dữ trong lòng. Chết tiệt! Vật nhỏ này có thể dễ dàng không chế được cảm xúc của hân.

Sau một lúc lâu vẫn không thấy cảm giác đau đớn.

Thủy Nhi chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt đã chứa đầy nước mắt. Ngẩng đầu, giương mắt, nước mắt trong suốt tràn đầy trong mắt, mang theo tia ủy khuất, ai oán nhìn Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm bị nhìn trong lòng bỗng hoảng hốt. Giống như ai đó đang đâm kim trong lòng, ngực hơi nhói đau. Nhưng vẫn không lên tiếng an ủi.

Thủy nhi nước mắt rớt cục chảy thành hàng xuống khỏi hốc mắt, giống như chặt đứt tuyến lệ, không ngừng chảy xuống. Một lát sau nước mắt càng lúc càng nhiều, tràn ra như nước sông, càng ngày càng mãnh liệt. Cái mũi hít hít, đầu vai rui lên, ủy khuất rùng mình.

Nước mắt của Thủy Nhi đối với Lam Điện Diễm chính là vũ khí trí mạng! Chỉ cần nước mắt chảy ra thì lửa giận đang bốc ngập trời cũng có thể dễ dàng tắt ngấm, lúc này đây cũng không phải ngoại lệ.

Thấy Thủy Nhi khóc nức, khóc không thành tiếng, Lam Điện Diễm mềm lòng, lửa giận đã bị nước mắt cuốn trôi. Trong lòng chỉ còn lại sự ghen tuông. Không một tiếng an ủi, chỉ độc ác đưa ra cánh tay, động tác thô lỗ lau đi nước mắt trên mặt nàng. (hana: sao lam ca có thể dịu dàng như thế chứ, ôi ta đau lòng cho ca quá , oa oa)

Thủy Nhi kia chính là một đầu nguồn bất tận, càng lau càng nhiều, cuộn cuộn, rách rách chảy ra, cuộn cuộn chảy xuống.

Lam Điện Diễm càng ngày càng phiền lòng, thả lỏng tay, giảm lực đạo, lau nước mắt, cuối cùng mở miệng, ngữ khí có phần dịu hơn “Không cho phép khóc.”

Thủy Nhi không thèm quan tâm, vẫn tiếp tục nức nở. Ánh mắt đỏ như trái đào ai oán nhìn Lam Điện Diễm. Cặp mắt to như muốn nói. ...

Cha xấu xa! Cha là đồ xấu xa ! Cha thế lại muốn đánh ta! Ô ô ô... Ta không muốn sống nữa, bằng không ta khóc chết đi. Khóc đến chết cho quên đi, ta liền khóc chết cho cha xem!(hana: đáng ghét nhà, thấy người ta xuống nước là làm tới, chán, chán, chán quá)

Mà bộ dạng Thủy nhi bây giờ giống như đang chuẩn bị khóc đến chết luôn.

Lam Điện Diễm trong lòng đã khó chịu lại bị ánh mắt kia khiến toàn thân nhộn nhạo, hơn nữa vừa rồi điên cuồng ghen tị, sớm đã muốn bắt lấy nàng hung hăng hôn bạo một chút.

Không hề chần chừ, Lam Điện Diễm cúi đầu, hung hăng hôn xuống cánh môi mềm mại kia...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Lòng Đố Kị Sôi Trào

Đôi môi mềm ngọt kia làm người ta trầm luân, Thủy Nhi ưm một tiếng, Lam Điện Diễm dù đang trong cơn mê, trong nháy mắt phát hiện trong miệng nàng có mùi lạ.

Chết tiệt! Là mùi nước hoa nam, không cần hỏi, Bạch Thế Lạc.

Lửa giận mới bình ổn lại ngoi ngóp chịu ra. Lòng đố kỵ sôi trào, ào ạt lao đến, không thể ngăn lại. Con ma của sự ghen tỵ đang cắn nát trái tim Lam Điện Diễm. Mạnh mẽ đẩy nàng ra, hai tay hung hăng quăng nàng lại ghế ngồi.

Bởi vì phần nộ. Bởi vì ghen tuông. Bởi vì luống cuống. Lam Điện Diễm thở gấp mấy hơi, lạnh lùng mạnh mẽ nhấn ga cho xe chạy.

Không đi được bao xa, xe đột nhiên thay đổi, quay trở lại đường cũ.

Thủy Nhi khó hiểu nhìn Lam Điện Diễm. Chớp chớp ánh mắt hoàn toàn muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra. Không biết là nguyên nhân gì. Tóm lại rất kỳ quái.

Lúc này đây, Lam Điện Diễm tựa hồ như càng thêm tức giận, lửa giận càng thêm tàn sát bừa bãi! Mặt lạnh lùng, một tay bấm số điện thoại, lạnh lùng mà quyết đoán ra lệnh “Là ta, Lam Điện Diễm, năm phút nữa ta đến “Thiên Trì, hiện tại lập tức thu dọn, đừng để ta thấy một hơi thở.” “haha: híc, bá đạo quá, một hơi thở cũng không cho, chẹp, ý ở đây là không cho phép nhìn thấy ai ấy, ha ha...”

Đối phương có chút khó xử : “Lam tổng, đêm nay Âu Dương bá tước đã bao trọn “Thiên Trì” rồi ạ.”

Lam Điện Diễm rít lên: “Dọn sạch, nghe rõ chưa, Âu Dương gì cũng cút ngay cho ta, TMD!” nói xong Lam Điện Diễm cắn răng hung hăng quăng điện thoại qua cửa sổ. (haha: phí quá, Mik đầu em mau nhất, bán đi lấy tiền, ta mua kem cho em ha ha)

Ám Dạ cuồng ma suốt quãng đường không hề nói chuyện, cũng không nhìn Thủy Nhi, ánh mắt chỉ thẳng tắp nhìn đường. Lái xe như điên.

Thủy Nhi đã thôi khóc. Chớp chớp mắt làm rơi những giọt lệ còn vương trên mắt xuống. Cha không nhìn nàng, cho dù nàng có khóc cũng chỉ lãng phí nước mắt, còn không bằng cố gắng giữ sức lực nữa phân tích hoàn cảnh, vạn nhất lúc nữa cha không tốt, đem nàng bán đi cũng biết được mình bị bán đi đâu.

Bất quá, sao cha có thể sinh lắm khí thế? Chẳng qua là chuồn ra ngoài chơi trong chốc lát, chẳng lẽ cha phát hiện chuyện ta cho Vũ vào phòng tập luyện? Nghĩ đến đây Thủy Nhi không tự chủ được, trong lòng không hiểu sao nổi giận! Ế ầm, rầu rĩ.

Hừ! Đau lòng thôi? Đau lòng cho Vũ đi! Cho nên cha mới có thể sinh khí lớn như vậy! Ngày đó trốn trong chăn, nhìn Vũ ăn miếng cha, ngay khi ấy Thủy Nhi không biết là gì, sau xem phim mới biết thì ra Vũ hôn cha! Điều này không phải ý nói cha và Vũ có quan hệ lén lút sao! Thủy Nhi càng nghĩ trong lòng càng nổi cơn điên. Càng nghĩ càng giận, càng ủy khuất.

Lại nhìn sang bên mặt Lam Điện Diễm

Thủy Nhi đang miên man suy nghĩ, xe phanh một tiếng, mạnh mẽ dừng lại.

Lam Điện Diễm thật nhanh xuống xe, sau đó vòng quá bên kia, động tác thô lỗ đem Thủy Nhi lôi ra.

Thủy Nhi nghiêng ngả lão đảo nhìn tòa nhà cao ngất như ẩn nấp trong những tầng mây.

Khách sạn Phong Vân?

Lam Điện Diễm vì sao lại đem nàng về nơi này?

Lam Điện Diễm đi nhanh kéo Thủy Nhi vào khách sạn. Dọc theo đường đi nhân viên theo như thường ngày nhìn thấy Diễm Vương đều cẩn thận né tránh, nom nớp lo sợ thấp giọng đón tiếp: “Tổng tài.”

Thủy Nhi nhìn Lam Điện Diễm, hiểu ra đôi chút, thì ra cha là tổng tài của khách sạn này. Nhưng nàng không hoàn toàn hiểu được, Lam Điện Diễm không chỉ là chủ của khách sạn này, mà là tổng tài của cả tập đoàn tài chính Phong Vân. Khách sạn này cũng chỉ là một phần nhỏ của tập đoàn Phong Vân mà thôi.

Tập đoàn Phong Vân phú khả địch quốc có đến hơn mười công ty con khác, Lam Điện Diễm chính là đại tổng tài của tập đoàn Phong Vân. Ám Dạ Môn chỉ tồn tại trong thế giới ngầm. Trên thực tế các tướng quân của Ám Dạ Môn đều có một thân phận riêng.

Lam Điện Diễm bước đi nhanh mạnh! Thủy Nhi hoàn toàn không theo kịp, gần như là bị lôi đi một cách nghiêng ngả.

“Cha là ta đau! Cha xấu xa!” Thủy Nhi ngoác mồm kêu lên.

Lam Điện Diễm động tác như trước, không thả lỏng, mở ra cửa thang máy dành riêng cho tổng tài, Lam Điện Diễm quăng Thủy Nhi vào, chính mình cũng bước nhanh vào.

.....

Khách sạn Phong Vân với độ cao một trăm tầng, được thiết kế kiến trúc độc đáo. Tầng cao nhất của khách sạn kiến trúc độc đáo nhất, tên gọi “không trung ôn tuyền”, lợi dụng công nghệ cao dẫn nước vào trong tạo thành một cái hồ bên trong, nơi đây chính là “Thiên Trì” ôn tuyền nổi tiếng toàn Châu Á.

Thiên trì ôn tuyền ngoại trừ hồ lớn được lát đá cẩm thạch, chỉ cấp thẻ thành viên cho năm mươi vị khách quý sử dụng. Lúc này đây không chỉ trong Thiên Trì không một bóng người mà ngay cả bên trong khách sạn cũng không có một ai. Bởi trước khi chủ nhân khách sạn Lam Điện Diễm sắp giá lâm, tất cả đã được di dời.

Bên trong Thiên Trì bao phủ bởi một màn sương, nước khoáng thiên nhiên phun nhẹ nhàng, khung cảnh thật lãng mạn đầy thiên nhiên, chỉ cần nhìn lướt qua cũng khiến lòng người vui vẻ.

Một vị thân thể thon dài kiện mỹ, cơ bắp đều đều rắn chắc, khuôn mặt nam nhân lạnh lùng tuyệt tình tao nhã nằm nghiêng bên cạnh hồ, một tay chống trên bệ trang trí mạ vàng kết hợp với đủ loại ngọc quý. Tay kia đang cầm một chiếc ly thủy tinh trong suốt, bên trong chứa một chất lỏng màu đỏ, khẽ lắc.

Một bên một nam nhân trung niên mặc tây trang thẳng thớm bất an, vẻ mặt khó xử “Tuyệt gia, người xem. . .”

Đôi mắt hẹp dài của nam nhân như đôi mắt chim ưng, sóng mắt lưu động trong không trung sắc bén, nhìn đến ánh mắt kia nam nhân trung niên bỗng cảm thấy rùng mình.

Mỹ nam nửa thân trần, chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn nhưng lại khiến người nghe lạnh xương sống, mỗi chữ đều khiến lòng bàn chân nổi gai ốc “Nơi này chuyên dùng để phục vụ khách quý. Lam Điện Diễm không phải là người tạo ra nó sao? Sao tự nhiên lại muốn đuổi khách.”

“Tuyệt gia, ngài cũng biết tính tình của tổng tài mà.” Nam nhân trung niên trán đã toát mồ hôi lạnh, nom nớp lo sợ hầu hạ.

Nam nhân liếc mắt nhìn vị quản lý Thiên Trì một cái, chiếc mũi nhọn lợi hại, đôi mày kiếm anh tuấn nhướn lên, ngữ khí càng lúc càng lạnh : “Người cũng biết tình ta mà” người sợ người khác, không lẽ không sợ Âu Dương Tuyệt sao.

Vị quản lý trung niên kia không dám hé răng. . .

Người này chính là Âu Dương Tuyệt. Là anh họ của Âu Dương Liệt, toàn thế giới có mười tập đoàn hùng mạnh nhất thì 50% trong số đó có cổ phần của tập đoàn Âu Dương. Được nữ hoàng Anh phong hiệu bá tước. trong giới chính trị cũng có địa vị hết sức quan trọng. Chủ nghiệp là một thầy thuốc, một vị thần y.

Âu Dương Tuyệt và Lam Điện Diễm là bạn thân, sinh từ chi giao. Rất nhiều thời điểm hai người đối chọi gay gắt tổn hại tình cảm khiến hai người có thời điểm chỉ cần thấy mặt nhau là dương cung bạt kiếm. Mà tình huống hôm nay lại càng nghiêm trọng, bởi vì Âu Dương Tuyệt nổi tiếng với biệt danh “hoa hoa công tử” hôm nay nhất định gặp được khắc tinh của đời mình – Lam Thủy Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Người Xấu, Cứu Mạng A!

Thang máy rất nhanh đi vào tầng một trăm.

Lam Điện Diễm kéo Thủy Nhi đi nhanh về phía trước, vừa bước ra một khung cảnh lộng lẫy xa hoa đến cực điểm với những đường điêu khắc tinh tế của các nhà điêu khắc nổi tiếng xuất hiện trước mắt Thủy Nhi.

Mười nữ phụ vụ thân mặc sườn xám xinh đẹp đứng thành hàng ở hai bên, vừa thấy Lam Điện Diễm liền giống như thấy đế vương giá lâm. Ánh mắt toát lên vẻ mê luyến sùng bái, cung kính, cử chỉ tao nhã giúp Lam Điện Diễm mở cửa.

Bên trong cánh cửa chính là Thiên Trì.

Sương mù tràn ngập khắp nơi, ánh đèn mờ nhạt, nhìn cảnh tượng trước mắt Thủy Nhi có phần run sợ. Thiên Trì không chỉ mang phong cách xa hoa cổ điển mà còn là chốn thế ngoại đảo nguyên. Rất khó có thể tưởng tượng đây lại nằm trên tầng cao nhất trong một tòa nhà có kiến trúc hiện đại.

Rừng cột chạm trổ, ngọc thạch bảo khí, nước suối róc rách, từng trúc lay động. . .

Trong lúc này Thủy Nhi nhất thời thay đổi cảm giác.

Lam Điện Diễm lôi Thủy Nhi xuyên qua sảnh lớn ngập hơi nước, đi đến gian chuyên dụng cho khách quý. Không đợi quản lý ra đón, Lam Điện Diễm một cước đá văng cửa gỗ, đem Thủy Nhi vào sau đó hung hăng đóng chặt cửa.

Quản lý còn chưa kịp cùng hần nói một câu thiếu chút nữa bị hần làm cho mất mũi ở cửa. Thờ một hơi thật sau, hi vọng tổng tài còn không phát hiện nơi này vẫn chưa hoàn toàn được “dọn dẹp” hoàn toàn! Nhìn sang gian khách quý bên cạnh, viên quản lý sờ sờ mũi, Âu Dương Tuyệt cũng không phải người dễ chọc!

Thủy Nhi còn chưa hiểu đầu đuôi ra sao đã bị Lam Điện Diễm không chút lưu tình quăng cả người nàng xuống hồ.

Chính hắn cũng thật nhanh cởi áo khoác, để cả áo sơ mi quần dài nhảy vào trong hồ.

Lam Điện Diễm khó khăn đưa bàn tay lướt trong làn nước túm lấy cánh tay Thủy Nhi, một bàn tay khác hung hăng hất nước lên mặt nàng, ột lần lại một lần bàn tay to lớn không chút lưu tình xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của nàng như muốn đem lớp da bên ngoài của nàng lột sạch đi.

“Ồ ô.. đau quá! Cha đang làm gì! Đau chết ta!”

Thủy Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, bị đau giãy dụa, muốn thoát ra lại bị ma trảo bắt về, Lam Điện Diễm hoàn toàn không để ý Thủy Nhi dấy dụa, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm nghị, ra sức tẩy rửa khuôn mặt nàng.

Thủy Nhi đau đờn kêu lên, dùng sức vặn vẹo thân thể, vung tay đánh Lam Điện Diễm “Cha xấu xa! Buông, đau chết ta!”

“Còn chỗ nào?” Lam Điện Diễm trợn mắt, hơi thở phì phò, nhìn Thủy Nhi hét lên.

“Cái gì a!” Thủy Nhi một bên cố gắng giãy dụa, một bên kêu to. Nhưng mắt âm thanh “còi cọc” ấy cũng không có chút lực uy hiếp.

Lam Điện Diễm nhớ tới ! Bạch Thế Lạc chết tiết kia đã ôm vai Thủy Nhi, chết tiết, hắn dám ôm nàng!

Lam Điện Diễm buông hai tay khỏi mặt Thủy Nhi, nhanh tay bắt lấy vai nàng, xoay, vài đang che đi bờ vai nhỏ bị xé bỏ khiến bờ vai nhỏ trắng hồng lộ ra, phát ra mùi lực mê người. nhưng chỉ cần nghĩ đến tên Bạch Thế Lạc kia đã chạm đến nơi này khiến Lam Điện Diễm không ngừng được cơn ghen điên cuồng.

Đã man đem vai Thủy Nhi nhấn vào trong nước, lưng tung chà xát tẩy rửa.

Thủy Nhi bị nhốt chặt trong tay Lam Điện Diễm, chìm chìm trong nước, chính vì Lam Điện Diễm dùng sức quá mạnh khiến nàng vài lần suýt nữa uống no nước.

Miệng vẫn không ngừng la hét: “Cha làm gì! Cứu mạng! Cứu mạng! Không cần..”

Lam Điện Diễm dùng lực thật mạnh nhấc Thủy Nhi khỏi mặt nước, hung hăng gào lên: “Hắn còn chạm qua chỗ nào trên người ngươi?”

Thủy Nhi thở hổn hển trừng mắt, một phút qua đi hung hăng cắn mạnh xuống cổ Lam Điện Diễm, thừa lúc Lam Điện Diễm đang đau mà nói lỏng tay, nhanh chóng bơi về phía bờ. Sắp lên đến bờ lại bị Lam Điện Diễm túm lại được. Mạnh mẽ ấn nàng vào trong nước, một bên muốn tiếp tục tẩy trừ, một bên ra sức gào lên.

“Đáng giận! Nhớ kỹ lần sau không cho phép để cho nam nhân khác chạm vào người! Biết không..”

Thủy Nhi giãy dụa vặn vẹo, la to, “Cha thật độc ác! Cha mới đáng ghét! Ô ô ... đau quá...!”

Thủy Nhi giãy dụa, kêu gào, muốn xoay người, mới chỉ thoáng xoay vai đã khiến mảng lưng trần hoàn toàn lộ ra. Lam Điện Diễm trong lúc đó ánh mắt dán chặt lên đó. Đôi tay mạnh mẽ khựng lại, trong nháy mắt đôi mắt đang phun hỏa nhìn chằm chằm tấm lưng kia biến thành một nỗi đau khó tả. Nhíu mày hỏi nàng: “Tại sao lại thế này?” (hana: một quá không muốn bình luận gì luôn, giờ mới nói 1 câu, không biết chương sau Vũ có bị thị không nhỉ...ha ha... tuy đang ghét TN nhưng ta còn ghét Vũ hơn. Đáng ghét)

Tấm lưng trơn bóng của Thủy Nhi như thế nào lúc này đây lại chỗ xanh chỗ tím, không một mảng bình thường, chỉ nhìn cũng đủ thấy ghê người.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ai Nhìn Ta Sẽ Móc Mắt!

“Chết tiết! Đây là thế nào?” Lam Điện Diễm xoay bả vai Thủy Nhi, làm cho nàng đối mặt với hắn.

Là kẻ nào lớn gan dám dẫm dẫm thương nàng.

Thủy Nhi thở gấp, nửa bên mặt có chút đau, lửa giận bùng bùng nung nấu nói: “Đều tại cha, ta chán ghét cha!”

Lam Điện Diễm nhíu mày, dường như nhớ đến gì đó, động tác dồn dập có chút thô lỗ kéo cánh tay Thủy Nhi, xoay một cái kéo tay áo ra, đứng như hán nghĩ, ngay cả cánh tay trắng nõn như bạch ngọc cũng bị thâm tím, nhìn cũng thấy ghê người!

Đáng chết! Lam Điện Diễm nguyên rửa một tiếng, cảm giác thương tiếc cùng đau lòng hiện lên trong hân, mang theo chút tự trách. Đáng chết, mình sao có thể không phát hiện trên người nàng bị thương chứ.

Lam Điện Diễm động tác thô lỗ làm cho Thủy Nhi nghĩ đến hân khi nãy thô lỗ tẩy rửa mình, thừa dịp hân đang run sợ, nàng mạnh mẽ đẩy hân ra, nhanh chóng bơi thẳng lên bờ chạy ra ngoài.

Lao ra của phòng dành cho khách quý, bên ngoài sương mù tràn ngập, Thủy Nhi nhanh chóng đi về phía trước mà không phát hiện đối diện đang có người đi đến. rầm một tiếng, nàng đụng phải một cái ngực dày, vì va đập thật mạnh khiến cho đối phương ngã xuống.

Âu Dương Tuyệt nghe tiếng kêu cứu mạng, đoán chừng Lam Điện Diễm đang bày trò gì để giải trí. Tò mò đi đến lại đột ngột va vào một thân hình mềm mại mang theo mùi hương ngọt ngào.

Âu Dương Tuyệt ngẩng đầu vừa nhìn... hoàn hảo!

Âu Dương Tuyệt chỉ cảm thấy một thoáng mê muội, một trận huyết khí dâng lên, giống như máu trong người đang sôi lên, mang theo nhiệt độ nóng bỏng chuyển lên đỉnh đầu. Nhìn khuôn mặt trước mặt Âu Dương Tuyệt nghiêng rằng cổ nén không để máu vì quá xúc động mà phun ra. (hana: định lực khá đây, ha ha)

Trước mắt hé ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, mang theo bảy phần ngây thơ trong sáng, ba phần xinh đẹp quyến rũ, hơn thế nữa là quần áo trên người vì ướt mà gần như trong suốt. Cúi đầu nhìn lại, đem toàn bộ hình ảnh nữ nhân xinh đẹp thu lại trong mắt. Chỉ cần liếc nhìn một cái liền có thể bắt mắt hồn bất cứ nam nhân nào. Âu Dương Tuyệt cũng không ngoại lệ. (hana: càng ngày ta càng chán Thủy Nhi, không bao giờ nhớ những gì lam ca dặn. lúc nào cũng cho là mình khổ sở lắm ấy, còn người khác có khổ không không quan tâm. Lúc nào cũng ý vào cái lý là ngây thơ mà thế, ta thấy TN chẳng ngây thơ gì, chán quá...)

Âu Dương Tuyệt là loại người gì chứ? Có dạng mỹ nhân nào mà hân chưa từng gặp quá? Nhưng lúc này đây lại như cậu nhóc con trúng tiếng sét ái tình, đối với sinh vật nhỏ trước mặt một lòng si mê, không thể khắc chế dục vọng. đôi mắt còn mang theo hơi nước ướt sũng, lại mang theo chút hoảng sợ, vô tội mà trong suốt, ủy khuất nhưng lại vô cùng mỉa mai, làm người ta mê muội, khiến hân hai mắt như muốn dán chặt lại không cách nào dứt ra.

Gặp người lạ Thủy Nhi ba chân bốn cẳng đứng lên. Âu Dương Tuyệt nhất thời cảm thấy mất mát. Đứng dậy, nhưng đột nhiên đập vào mắt hân là hình ảnh da thịt thâm tím của Thủy Nhi khiến ánh mắt hân trầm xuống.

Chẳng lẽ cái tên chết tiệt Lam Điện Diễm đối vật nhỏ này...

Nghĩ như vậy, Âu Dương Tuyệt vừa ngẩng đầu đã thấy Lam Điện Diễm bùng bùng lửa giận đuổi tới.

Thủy Nhi phản xạ có điều kiện muốn trốn, Âu Dương Tuyệt một tay tóm lấy Thủy Nhi. Nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của nàng nói “Có ta ở đây, không cần phải sợ hân!”

Thủy Nhi nhìn Âu Dương Tuyệt không hiểu chuyện gì.

Âu Dương Tuyệt còn thật sự thành thật nói “Ta nói, ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi không cần sợ bất kỳ kẻ nào.”

“Ngươi là ai? Ngươi vì sao phải bảo vệ ta? ” Thủy Nhi thẳng thắn hỏi.

“Ta là...”

“Âu Dương Tuyệt!” Lam Điện Diễm rít gào với Âu Dương Tuyệt. Chết tiệt dám chạm vào Thủy Nhi của hân!

Thủy Nhi nhìn thấy Lam Điện Diễm giống như một con sư tử đang điên cuồng lao tới, theo bản năng muốn né tránh, Âu Dương Tuyệt mạnh mẽ tóm lấy tay nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu thành khẩn nói “Vật nhỏ, không cần sợ hân.”

“Âu Dương Tuyệt! Buông nàng ra!” Lam Điện Diễm rít gào.

Âu Dương Tuyệt lại càng ôm Thủy Nhi chặt hơn “Thật xin lỗi, ta là bác sĩ, theo đạo đức nghề nghiệp ta không thể giao một người đang bị thương cho một ác ma.” Âu Dương Tuyệt theo trực giác nghĩ rằng vết thương trên người Thủy Nhi là do Lam Điện Diễm gây ra.

Lam Điện Diễm cười lạnh. Âu Dương Tuyệt là bác sĩ, đúng vậy, nhưng là hân cũng không phải là lương y tốt bụng gì cho cam. Hân mới là cái loại thấy chết không cứu a.

Âu Dương Tuyệt ôm lấy cánh tay Thủy Nhi cực kỳ ngứa mắt, Lam Điện Diễm một giây cũng không chịu đựng nổi, không quan tâm chuyện gì, đi thẳng đến đoạt lại người. Âu Dương Tuyệt cũng không ngồi không, một tay tóm Thủy Nhi lùi lại tránh ma trảo của Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm hoàn toàn bị chọc giận. may mà che mặt, rít lên “Âu Dương Tuyệt, ngươi muốn chết, ta giúp ngươi.”

Âu Dương Tuyệt kinh ngạc cười ngất. Lam Điện Diễm khi nào thì để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, hơn nữa lại còn là một nữ nhân. Nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng, ý cười trong mắt hân càng sâu. Đem Thủy Nhi chắn ở sau người, triển khai tư thế phòng thủ “Lam Điện Diễm, đến đi.”

Lam Điện Diễm một chương vung lên không chút lưu tình, Âu Dương Tuyệt tinh táo tránh ra, suýt chút nữa đã bị chèn làm hai. Liếc nhìn Lam Điện Diễm

tròng mắt đang phun hỏa.

Âu Dương Tuyệt cũng đã trải qua huấn luyện, nhưng nếu đấu cùng Lam Điện Diễm hẳn không chắc thắng, nhưng cảm giác có người đang nhìn chăm chú vào mình, Âu Dương Tuyệt sao có thể để mỹ nhân coi thường đi, chỉ có thể cùng Lam Điện Diễm liều mạng thôi. Một chiêu cũng không thể lơ là, hẳn biết, Lam Điện Diễm dù sao cũng sẽ không thật sự lấy cái mạng của hắn. (hana: cái này không biết được, haizzz, một phút mặc niệm bắt đầu.)

Chạm vào! Chạm vào! Chạm vào!(hana: tiếng oánh nhau đây)

Hai vị cực phẩm soái ca trong tình cảnh này đúng là chuyện lạ khó thấy, nếu có thể chụp lại đảm bảo sẽ thành công nổi tiếng toàn thế giới.

Thủy Nhi ở một bên xem “Náo nhiệt”, bắt đầu khi có chút lo lắng, nhưng là cẩn thận phân tích một chút, tựa như hai người cũng không phải thật sự muốn lấy mạng đối phương. Cho nên... Người đã có thể tự bảo vệ mình ta đương nhiên cũng muốn bảo toàn mạng.

Cho nên việc ta cần phải làm là... Chạy nhanh chuẩn mắt! Chỉ tiếc không thể tiếp tục xem náo nhiệt nha.

Lam Điện Diễm một bên cùng Âu Dương Tuyệt giao đấu nhưng cũng không bỏ qua động thái nào của Thủy Nhi. Hắn biết con quỷ nhỏ này nhất định không an phận.

Quả nhiên, thừa dịp hắn đang giao đấu kịch liệt, Thủy Nhi lúi dúi vào vách tường, cẩn thận từng bước sau đó nhanh như chớp bay ra ngoài.

Đúng lúc Thủy Nhi chuẩn bị rời đi Lam Điện Diễm cũng không ham chiến, bỏ lại Âu Dương Tuyệt hướng thẳng ra cửa. Âu Dương Tuyệt sao có thể bỏ qua như thế, lao mình chặn lại bị Lam Điện Diễm bồi thêm cho một quyền dững mãnh như hổ. Âu Dương Tuyệt nhanh chóng tránh ra, Lam Điện Diễm đồng thời bay nhanh khỏi cửa.

Thân hình cao lớn chạy đến nơi đã thấy Thủy Nhi chui vào thang máy. Lam Điện Diễm mặt lạnh nhìn thang máy, rất nhanh thông báo xuống bên dưới, yêu cầu bảo vệ trong vòng ba phút dọn dẹp toàn bộ người trước cửa thang máy. Từ đại sảnh đến hành lang, thang máy đều không được phép có người xuất hiện.

Chết tiệt! bộ dạng bây giờ của Thủy Nhi các người sao có tư cách xem. Ai nhìn thấy ta móc mắt!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắt Lấy Người, Vật Nhỏ.

Đôi mắt thâm sâu lướt qua bốn phía, Lam Điện Diễm đi nhanh hướng đến một cánh cửa thủy tinh lớn sát mặt đất.

Vật nhỏ! Người chạy không thoát được đâu!

Trong thang máy phản chiếu hình ảnh của Thủy Nhi trên tường sáng bóng, mái tóc dài đến thắt lưng cuộn sóng, ướt sũng nước dính trên vai, chiếc váy dài xanh nhạt đã bị rách toét tả, miễn cưỡng có thể che được bộ ngực đầy đặn, cổ điều sau lưng toàn bộ da thịt đã lộ ra hoàn toàn, tay áo cũng bị rách, hơn thế nữa, quần áo vì ngâm nước mà dính sát vào người, nhìn gần như trong suốt. Tuy rằng cả người ướt sũng, quần áo tả tơi, khắp người chẳng chút vết thương nhưng như vậy lại khiến Thủy Nhi mang một vẻ đẹp đầy dã tính.

Chỉ là bản thân vẫn chưa biết, Thủy Nhi chỉ cảm thấy vừa rồi cha thật đáng sợ! Quả thật muốn chà xát toàn bộ da trên người nàng. Vẫn là nhanh chóng chạy thoát là tốt nhất! Nhìn thang máy các con số đếm ngược11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, “Đỉnh” cửa thang máy mở ra.

Thủy Nhi thở dài nhẹ nhõm, rốt cục cũng xuống được tầng cuối cùng. Nhưng cửa thang máy vừa mở nàng chỉ có thể tròn tròn mắt.

Lam Điện Diễm mặt không đổi sắc đang đứng trước mặt nàng, xem ra cũng đã đợi khá lâu. (hana: thang máy chuyên dùng tất nhiên phải nhanh hơn roi lam ca nhè).

“Cha... Cha...?” Thủy Nhi khoe miệng cong lên nụ cười không tự nhiên, lưng dán vào vách tường không dám ra ngoài, “Ha ha... hi hi... Cái kia...” Tầm thân linh hoạt nhanh chóng chạy vọt ra phía ngoài, Lam Điện Diễm sao có thể để nàng thực hiện được, thân hình cao lớn không thêm di động, chỉ cần đưa ra cánh tay dài liền có thể ôm nàng vào trong lòng, từng bước bước vào thang máy.

Lam Điện Diễm nhìn Thủy Nhi trong lòng, ánh mắt nóng bỏng quét qua toàn thân nàng, thanh âm nhỏ nhỏ nói: “Vật nhỏ, người không trốn thoát khỏi ta đâu.”

Ánh mắt Thủy Nhi không che giấu được sự hoảng sợ, giãy dụa muốn rời khỏi vòng tay ôm ấp của Lam Điện Diễm: “Buông! Ta ghét cha.” (hana: lam ca buông đi, hana ghét thủy nhi, ôm hana hay mik cũng được mà)

Lam Điện Diễm hít một hơi thật sâu, thả lỏng cánh tay Thủy Nhi, đem nàng vây trong tay mình, dán lưng vào vách tường, cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng

Thủy Nhi, ngữ khí đã có phần thả lỏng: “Nói cho ta biết, như thế này là như thế nào?”

Thủy Nhi ngẩng đầu nhìn Lam Điện Diễm, sự giận dữ đã qua đi, chỉ còn lại chút hờn dỗi “Như thế nào là như thế nào?” Thủy Nhi không không biết chính mình nên trả lời câu hỏi này thế nào.

“Vết thương trên lưng, cả trên cánh tay nữa làm sao mà bị?” Lam Điện Diễm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, đôi mắt lóe ra một chút phần nộ cùng đau lòng.

Thủy Nhi thấy mũi cay cay, nước mắt trong hốc mắt dâng lên.

Nhìn bộ dạng này của Thủy Nhi khiến ngọn lửa trong Lam Điện Diễm lại bốc lên, rất đau, rốt cuộc không kìm chế được thật nhẹ nhàng ôm lấy Thủy Nhi như đang ôm một đứa trẻ, thật sợ làm nàng đau. “Ngoan, nói cho ta biết, tại sao lại bị như thế này?”

“Đều tại cha xấu xa!” Thủy Nhi nước mắt chỉ chực chảy xuống, úy khuất cọ cọ mặt trong lòng Lam Điện Diễm.

“Đừng khóc.” Lam Điện Diễm ghét nhất lúc Thủy Nhi khóc, khi nàng khóc tất cả tâm trí của hắn sẽ không bình ổn được mà sẽ loạn hết cả lên.

Thủy Nhi vẫn khóc lợi hại như trước: “Ô ô... Cha xấu lắm! Đem Thủy Nhi làm cho đau a!”

Ngọn lửa trong Lam Điện Diễm càng ngày càng bùng phát “Thủy Nhi không khóc, nói cho ta biết?”

“Đều là tại Vũ đáng ghét kia, nàng đem ta quăng xuống hầm ngầm, mỗi ngày bắt ta tập vật lộn khí. Ta sao có thể là đối thủ của nàng chứ?” Thủy Nhi không chút nương tay ở trước mặt Lam Điện Diễm vạch tội tỷ tỷ.

Lam Điện Diễm chau mày, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi “Là Vũ đem ngươi đánh thành như vậy?”

Thủy Nhi lắc đầu.

“Không phải, nàng là lên dùng thuốc mê.”

Lam Điện Diễm đôi mắt phun hỏa, hận không thể lập tức đem Vũ băm vằm thành vạn mảnh.

“Thuốc mê?” Vũ chết tiệt này, dám cả gan dùng cả thuốc mê với Thủy Nhi, mới nghĩ đến đây lửa giận trong Lam Điện Diễm bùng cháy. Nếu tâm địa Vũ độc ác thêm một chút... hắn không dám nghĩ đến hậu quả sẽ ra sao.

“Sau đó nàng quăng ta vào phòng vật lộn khí, đặt ra sáu trăm lần! Ta đánh không lại bốn cánh tay kia cho nên đành dùng lưng để chống đỡ, kết quả bị đánh thành như thế.”

Thủy Nhi hít hít mũi úy khuất nói.

Trong lòng Lam Điện Diễm ngập tràn đau xót, Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhi, nàng rõ ràng gầy yếu như vậy, nhìn không được đem ôm nàng thật chặt.

Lam Điện Diễm lúc này đang tự trách bản thân, nếu không phải hắn giao nàng cho Vũ thì nàng đâu chịu nhiều ủy khuất như vậy, nghĩ đến cảnh Thủy Nhi dùng lưng đỡ đòn của vật lộn khí, lại phải ngủ lạnh một đêm dưới sàn, trái tim hắn như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, đau lòng, Lam Điện Diễm lần đầu cảm nhận được cảm giác này, loại cảm giác này thật là khổ sở.

Lam Điện Diễm nâng hai tay đem Thủy Nhi ngồi trên khuỷu tay, một bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trong suốt của nàng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng “Thủy Nhi, vừa rồi cha làm ngươi đau sao?”

Thủy Nhi thở phì phì gạt đầu. “Đương nhiên đau! Cha là người xấu a!”

Lam Điện Diễm chưa bao giờ quan tâm chuyện người khác nói hắn là người xấu, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy khi Thủy Nhi nói hắn là người xấu hay ác ma trong lòng hắn lại cảm thấy khó chịu. Lam Điện Diễm ngữ khí vẫn mềm mại nói “Cha đúng là rất xấu, Thủy Nhi ngoan, không cần khóc.”

“Cha vừa rồi là muốn đánh ta?” Thủy Nhi nước mắt vẫn rơi, tiếp tục nũng nịu.

Lam Điện Diễm bản thân không không chế được ảo não, hắn có tàn bạo cũng chưa từng đánh nữ nhân không tác sát, thế mà trong lúc ấy hắn đã muốn đánh Thủy Nhi, càng nghĩ hắn càng cảm thấy mình đáng chết, cổ họng khó khăn phun ra mấy chữ “Lần sau sẽ không thế!”

“Cha cam đoan?” Thủy Nhi thông minh nên biết được “Rèn sắt phải rèn khi còn nóng” (hana: có mà lợi dụng cơ hội, được nước làm tới thì có)

“Ta cam đoan.” Lam Điện Diễm nhìn đôi mắt to như quả đào, giờ lên tay phải cam đoan.

Thủy Nhi ngừng khóc.

Trong lòng Lam Điện Diễm nhẹ nhàng hơn, một tay nâng cằm Thủy Nhi lên nói “Ta sẽ đòi lại công bằng cho ngươi.” Dám đem Thủy Nhi hành hạ thành như vậy, không quan tâm là ai, hắn nhất định không bỏ qua.

Thủy Nhi trong lòng hơi hoảng : “Cha là nói. ...”

Lam Điện Diễm nhìn hai mắt ràn rụa nước mắt của Thủy Nhi, tìm có chút nhói, ngữ khí nàng theo chút sùng nịnh “Trùng phạt Vũ thế nào mới khiến người hà giận?”

Thủy Nhi lắc đầu “Ta đã trùng phạt nàng rồi, nàng bị ta lừa vào phòng vật lộn khí, đánh hẳn một ngàn hai trăm chiêu a.” Thủy Nhi đắc ý nói đột nhiên che miệng lại, nét mặt sợ hãi nhìn Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm nhủ mày “Thế là sao?” Bất lấy cánh tay đang che miệng nàng kéo xuống “Thủy Nhi, như thế là thế nào?”

“Cha, ta đem Vũ lừa vào phòng vật lộn khí. ... Cha ... cha sẽ không phạt ta chứ?”

Lam Điện Diễm lộ ra ý cười, vật nhỏ thật sự là đáng yêu, nghĩ đến bộ dạng nàng lừa Vũ vào phòng vật lộn khí Lam Điện Diễm không khỏi cảm thấy tự hào.

Lam Điện Diễm lắc đầu, hẳn làm sao có thể vì chuyện ấy mà xử phạt nàng đây.

“Nha nha nha! Cha, người thật tốt quá đi!”

Thủy Nhi vòng hai tay ôm chặt cổ Lam Điện Diễm, hướng đến khuôn mặt tuần tú kia hôn một cái.

Trong lòng Lam Điện Diễm nhanh chóng nóng lên, cúi đầu hôn xuống cánh môi đỏ tươi của Thủy Nhi.

Thủy Nhi nhất thời cảm thấy đầu óc trống rỗng, choáng váng mơ mơ hồ hồ, không khí trong ngực bị rút đi nhanh chóng.

Lam Điện Diễm lên con nghiện hôn, mùi vị của vật nhỏ so với tưởng tượng của hắn còn ngon hơn cả ngàn lần, vị ngọt làm người ta không thể kiềm chế được, thân nhiên mút mát cánh môi đã không còn thoả mãn được hắn, chiếc lưỡi dài tham lam thâm nhập vào bên trong miệng nàng, đảo qua đảo lại, không buông tha bất cứ một chỗ nào.

Thủy Nhi cảm thấy chính mình sắp không thể thở nổi, có khi sắp ngất cũng nên, bản năng sinh tồn khiến Thủy Nhi bối rối dùng khuỷu tay đánh mạnh vào người Lam Điện Diễm, đến lúc này Lam Điện Diễm mới ý thức được mình thiếu chút nữa đã không kiềm chế nổi, hắn phải dùng đến siêu ý chí mới có thể dứt ra khỏi đôi môi ngọt ngào của Thủy Nhi, khuôn mặt Thủy Nhi đỏ bừng, cố gắng hít hít thật sâu, yếu đuối dựa lên vai hắn.

Đình!

Thang máy đã đến đích, cửa nhanh chóng mở ra.

Lam Điện Diễm khoe miệng ý cười thỏa mãn, ôm lấy nàng còn đang chưa kịp khôi phục lại ý thức đi ra khỏi thang máy, đi nhanh về phía phòng chuyên dành cho Tổng Thống.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi.

Ở một nơi khác.

Khi Lam Điện Diễm đi rồi Âu Dương Tuyết vốn muốn đuổi theo nhưng lại thấy tiếng kêu cứu bên trong phòng chuyên dụng mà Lam Điện Diễm mới đi khỏi.

Âu Dương Tuyết không nghĩ nhiều, đẩy cửa vào liền thấy ngay một con chim anh vũ, toàn thân ướt sũng thật vất vả bò lên bờ, Âu Dương Tuyết cảm thấy tò mò, chưa bao giờ gặp được một con vật đẹp như vậy, không những thế còn biết nói cả “tiếng người” nữa.

Trực giác của hắn cho hắn biết được con vật này nhất định có liên quan đến người con gái kia. Lam Điện Diễm là cái loại không thích con người, nói gì đến chuyện sẽ nuôi một con chim anh vũ, con chim này đến tám phần là của nàng mang theo.

Âu Dương Tuyết đem con vật cẩn thận đặt lên bờ, lật ngửa thân nó lên, ngón cái cẩn thận lần từ bụng lên đến cổ nó, giúp nó nôn hết nước trong bụng ra, sau đó dùng khăn mặt lau khô bộ lông sặc sỡ kia.

Âu Dương Tuyết có chút tự giễu, y thuật của hắn thuộc loại thần y mà cũng có ngày bị biến thành bác sĩ thú y a!

Âu Dương Tuyết gà mẹ như vậy chỉ có một nguyên nhân, “yêu ai yêu cả đường đi.”

Vẹt nhỏ khẽ nói “Cảm ơn.”

Âu Dương Tuyệt khoe miệng câu ra ý cười “Không cần khách khí.”

“Ngươi có gặp tiểu chủ nhân của ta không?” vẹt hỏi (hana: Lão Lộc à, ngươi là chém lóc xoáy chứ không phải chém gió đầu nha, không biết chừng nào con vẹt theo tưởng tượng của lão còn nhiều nếp nhăn hơn lão ta cũng nên a, quá ác ôn).

Âu Dương Tuyệt kinh ngạc, hẳn nghe nói vẹt có thể nói tiếng người, nhưng cũng chỉ nói được mấy câu đơn giản, sao có thể nói cả một câu dài như thế? Nhưng Âu Dương Tuyệt dù sao cũng là Âu Dương Tuyệt, kinh ngạc chỉ hiện ra trong chớp mắt, hẳn lấy lại bình tĩnh, hỏi lại “Có phải là một người con gái vô cùng xinh đẹp không?”

Vẹt gật đầu: “Đương nhiên!”

“Bị Lam Điện Diễm đưa đi rồi!” Âu Dương Tuyệt hơi nhướn mi, trong đầu bỗng hình thành một ý nghĩ “Muốn ta đưa ngươi đi tìm chủ nhân sao?”

Vẹt gật đầu.

“Nàng tên là gì? Ta hỏi chủ nhân của ngươi ấy.”

“Thủy!” Vẹt nhìn ân nhân của mình hoàn toàn không có ý đề phòng.

“Thủy?” Âu Dương Tuyệt miệng thì thảo “Thủy sông ở đâu?”

Vẹt trả lời: “Lam cung.”

Âu Dương Tuyệt mày nhíu chặt. Lam cung? Hay là...

Âu Dương Tuyệt gật đầu “Không thành vấn đề, ngày mai chúng ta đi Lam cung tìm chủ nhân của ngươi.” Nói xong vươn tay, ý bảo vẹt bay lên đậu lên người hắn.

Vẹt nhìn lại trong nước nói “Đem Đại Thanh theo nữa.”

Âu Dương Tuyệt nhìn theo hướng vẹt nhìn, thấy một con rắn nhỏ bơi lên bờ...

.....

Lam Điện Diễm ở trong phòng tổng thống của khách sạn Phong Vân. Nội thất nổi tiếng, xa hoa hết sức, một chiếc giường lớn được bao bọc bởi màu vàng hoàng kim, thân giường có khảm vàng, và đá quý các loại.

Mở ra cánh cửa buồng vệ sinh sẽ thấy bồn tắm mát sa thật lớn, vòi hoa sen dát vàng 24K, khảm bạch ngọc, phi thủy xa hoa.

Mà lúc này, trên chiếc giường nữ hoàng còn có một tuyệt thế giai nhân xinh đẹp tú lệ, trên người mặc chiếc áo ngủ bằng ren, mái tóc dài ẩm ướt như cuộn sóng rối tung buông trên vai nàng.

Mà đứng sau mỹ nhân kia là một nam nhân tuấn mỹ như thần, nam nhân cũng mặc áo choàng tắm màu ngà, vạt áo hơi mở rộng để lộ ra vùng ngực săn chắc màu đồng tuyệt đẹp, có điều trên tay nam nhân tuyệt mỹ có điểm không ăn nhập với hình ảnh, không phải đang cầm M16 mà đang cầm một cái máy sấy tóc. Tay sấy tóc cho mỹ nhân tóc dài. Trái ngược với hành động ngốc nghếch của mình, nam nhân giống như đang trân trọng một bảo vật vô giá, cẩn thận che chở.

“Cha, không cần làm, người ta mệt muốn chết!” Thủy Nhi la hét, thuận tay gạt tay Lam Điện Diễm ra khỏi tóc. (hana: lại la hét, chán con bé này quá, giờ không biết dùng cái gì để miêu tả nữa...chán... ta sẽ cố gắng xử lý phần nhảm chán này của ta trong hôm nay, để 10 hùn tới không phải nhìn thấy nó nữa)

Lam Điện Diễm khoe miệng lộ ra ý cười sùng nịnh. Một lần nữa vươn tay chạm đến tóc nàng, động tác nhanh hơn “Không được! Tóc không sấy khô khi ngủ sẽ bị cảm lạnh. Ngoan, sấy khô tóc, bôi thuốc xong ngủ tiếp. Thế là tốt rồi.”

Nếu bị người khác thấy nhất định có thể mở rộng tầm mắt! Đại ma đầu của Âm Dạ Môn giết người không chớp mắt, lãnh huyết vô tình Lam Môn chủ, lúc này đây không phải đang cầm khẩu AK47 mà là một chiếc máy sấy tóc, hơn nữa một người luôn chán ghét nữ nhân lại đang giúp nữ nhân sấy tóc. Huống hồ nữ nhân kia còn không có chút cảm kích.

“Đau chết a! Cha, ngươi nhẹ tay một chút a!” Thủy Nhi hét lên với Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm bất đắc dĩ nhíu mày, thả lỏng tay. Lần đầu làm chuyện này đương nhiên sẽ không quen tay. (hana: còn lần sau nữa? Lam ca, xin ca cứ lãnh khốc vô tình đi, không ta sẽ bức mệnh đấy, mất hình tượng quá, Mìk công nhận không?)

Máy sấy đương nhiên không quen tay bằng M16 rồi.

Thủy Nhi xoay người, đem Lam Điện Diễm cách xa mình một chút “Nếu không gọi người này đến sấy tóc đi, hẳn nói có thể tìm hắn bất cứ lúc nào, trả

danh thiếp cho ta.” Nếu người làm tóc là người khác hẳn cũng không cần quan tâm, nhưng nàng lại là một tiểu mỹ nhân như thế, hẳn liền đưa ngay danh thiếp cho nàng và sẵn sàng phục vụ.

“Không được!” Lam Điện Diễm sắc mặt lạnh xuống, chỉ nghĩ đến chuyện mới xảy ra đã khiến hắn thấy khó chịu rồi, sau này tuyệt đối không cho phép Thủy Nhi ra ngoài làm tóc. Nếu nàng muốn hẳn sẽ xấp xếp cho nàng một nhà tạo mẫu tóc nữ, là nữ!

“Sao lại không được, cha thật kỳ lạ, chỉ là sấy tóc cũng không cho.”

Lam Điện Diễm mày mặt nhăn nhó. Tiểu nha đầu này đang nói cái gì?

Vang lên một trận tiếng đập cửa.

Được Lam Điện Diễm cho phép, đi vào là một vị bác sĩ trẻ tuổi, lễ phép cúi chào sau đó buông hòm thuốc, lui ra ngoài.

Thủy Nhi lại tiếp tục chịu đựng kỹ thuật sấy tóc của Lam Điện Diễm.

Một lát sau Thủy Nhi ngáp một cái. Mắt híp híp buồn ngủ, mở mồm than thở “Cha đã làm xong chưa?”

Lam Điện Diễm sùng nịnh nhìn Thủy Nhi, đưa tay ôm lấy nàng, nhìn không được hôn lên khuôn mặt trắng nõn hồng hào của nàng, đi đến giường “Chờ một chút là xong ngay.”

Lam Điện Diễm đem Thủy Nhi đặt trên chiếc giường lớn màu trắng, vén tay áo nàng lên, bôi thuốc lên cánh tay đang bầm tím. Sau khi bôi thuốc ở hai cánh tay liền thả tay áo xuống, cẩn thận kéo áo ngủ của nàng, cẩn thận khiến phía sau lưng nàng hiện lên trước mắt hắn.

Lam Điện Diễm giọng nhẹ nhẹ, có vẻ hơi mất tiếng hỏi “Có đau không?”

Thủy Nhi mơ mơ màng màng gật gật đầu.

Lam Điện Diễm hít sâu một hơi, kìm nén cảm xúc trong lòng, mở lọ thuốc mỡ, cẩn thận xoa lên vết thương đang tụ máu thâm tím trên lưng nàng. Đôi tay thô ráp nhẹ nhẹ mát xa.

Cảm giác lạnh như băng khiến Thủy Nhi thỏa mãn, ngân lên một tiếng, trong lòng Lam Điện Diễm lửa tình bốc lên. Trong lòng ngực nóng rát, cổ họng khô khốc.

Lam Điện Diễm rảo tay, thật muốn làm cho nhanh công việc đầy tra tấn này.

“Đau!” Thủy Nhi nửa ngủ nửa tỉnh kêu.

Lam Điện Diễm ảo não thả lỏng tay “Được chưa?”

“Àn...” Thủy Nhi nũng nịu hừ hừ.

Lửa tình trong Lam Điện Diễm lại bùng lên, vật nhỏ này chính là đang tra tấn hắn. Giọng nói như phát ra ở sâu trong cổ họng.

“Lần sau không cho phép bùng bình như vậy, không cho phép một mình làm loạn ở bên ngoài.” Lam Điện Diễm cố tình nói chuyện khác với hi vọng có thể dời đi sự chú ý của mình.

“Ta không có một mình...” Thủy Nhi chôn mặt trong gối, thanh âm rầu rĩ, ngay sau đó Thủy Nhi đột nhiên nhớ ra gì đó, mạnh mẽ xoay người, nhìn Lam Điện Diễm sợ hãi kêu lên “Nha... không được rồi!”

Trước mắt một cảnh cuộn mạnh mẽ nhảy vào mắt Lam Điện Diễm, Lam Điện Diễm nhất thời cảm thấy máu trong người chạy rần rần, hướng thẳng lên đỉnh đầu. Tầm mắt mang theo độ nóng không tưởng nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi, hô hấp gấp gáp. Vì không muốn bản thân vì nổi lên thú tính khiến Thủy Nhi sợ, Lam Điện Diễm chỉ có thể cố cường chế bản thân, khó khăn nói.

“Bảo bối... nguoi...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mất Vết!

Thủy Nhi bởi vì nóng vội đã không chú ý tới biểu tình trên mặt Lam Điện Diễm, túm chặt cổ áo Lam Điện Diễm “Cha không tốt! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Nhưng là khi nàng nhảy lên hiệu quả mang đến càng tăng, Lam Điện Diễm vội vàng che mũi, thiếu chút nữa phun máu mũi ra.

Thủy Nhi vươn tay nhỏ bé gạt tay Lam Điện Diễm ra, vắn túm chặt cổ áo hắn sau đó dùng sức lắc hắn thật mạnh, nhưng tấm thân hắn vững như ngọn núi một chút cũng không chuyển động, vật nhỏ biết mình làm chuyện dư thừa, hờn hển nói “Cha rốt cuộc có nghe ta nói chuyện hay không?”

Lam Điện Diễm gắt gao che mặt, có cảm giác có thể nghe thấy tiếng máu chạy rần rần trong người, mỗi tác trên người đều đau đớn, cắn chặt răng, động tác thô lỗ đem áo ngủ đang gần như rơi khỏi ngực nàng kéo lên. Sau đó hai tròng mắt long lên, khàn khàn nói “Chuyện gì?”

“Đại Thanh cùng Huyền Vũ mất tích rồi!” Thủy Nhi nhìn Lam Điện Diễm, mắt to tràn đầy hoảng sợ lo lắng.

Lam Điện Diễm thở hắt ra, chán nản nói: “Mất thì mất rồi, ta mua cho người con khác.” Đúng là tâm trạng bất mãn lúc này ảnh hưởng đến tâm tình hắn ác liệt.

Thủy Nhi tức giận, lập tức nhảy xuống giường, phóng thẳng ra khỏi cửa.

Lam Điện Diễm lập tức xoay người bắt Thủy Nhi trở về! Sắc mặt nhợt nhạt, lại nhìn thấy vai nàng lộ ra, quần áo xộc xệch, lửa tình trong hắn càng bùng cháy mãnh liệt. Chết tiệt! Vật nhỏ này một chút ngại ngùng cũng không có, ăn mặc gọi cảm như vậy định ra ngoài cho ai xem!

Thủy Nhi dương nhan múa vuốt muốn chạy trốn, thờ phỉ phỉ hét lên “Cha xấu xa, bọn nó là bạn của ta!” (hana: la hét la hét la hét.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ta cũng muốn la hét...sức chịu đựng của ta.....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA)

Lam Điện Diễm quăng Thủy Nhi vào giường, rống lên “Người không phải đang mệt sao? Giờ có thể ngủ!”

“Huyền Vũ cùng Đại Thanh mất tích, sao ta có thể ngủ?”

Ta muốn đi tìm chúng nó!

Thủy Nhi lo lắng cho mấy con vật như thế khiến Lam Điện Diễm có điểm ghen tỵ, mắt lạnh nhìn Thủy Nhi, nhắm mắt, đem Thủy Nhi ôm lại, sau đó mở điện thoại, lạnh giọng quát “Gọi toàn bộ đội an ninh, tìm cho ta một con vẹt biết nói và một con rắn xanh Châu Phi. Dù có lục tung Thiên Trì cũng phải tìm ra.” Lam Điện Diễm nhớ rõ hắn có đem theo hai con vật đáng ghét kia đến Thiên Trì.

Thủy Nhi lúc này mới khôi phục bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Lam Điện Diễm hỏi: “Giờ ta phải làm gì đây?” Thanh âm mềm mềm yêu kiều.

Lam Điện Diễm thích những lời này của Thủy Nhi.

Tâm tình đột nhiên tốt lên, ngồi xuống bên người Thủy Nhi, nắm lấy vai nàng “Chỉ có thể chờ đợi. Nhớ rõ, lần sau có gặp chuyện gì hãy nói cho ta như thế này.”

Lam Điện Diễm thích Thủy Nhi nhờ cậy hắn, hy vọng Thủy Nhi nhờ cậy hắn.

Thủy Nhi gật gật đầu, Lam Điện Diễm leo lên giường, ngồi dựa vào thành giường, ôm lấy Thủy Nhi, cầm chăn phủ lên hai người. Thủy Nhi không ngủ được, chỉ là nằm ghé vào ngực Lam Điện Diễm, chờ tin tức của đội bảo vệ.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện.

Thủy Nhi vô cùng lo lắng cho Đại Thanh và Huyền Vũ, tuy khi ở trong rừng rậm chúng đều có không gian riêng của mình, cũng không phải lúc nào cũng bên nàng, nhưng hiện tại hoàn cảnh xa lạ, Thủy Nhi sao có thể không lo lắng đây.

Lam Điện Diễm vỗ nhẹ vai Thủy Nhi “Đừng lo lắng, ngủ một giấc ngày mai dậy có thể thấy chúng.”

Lời nói của Lam Điện Diễm có thể khiến người khác tin tưởng.

Thủy Nhi cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng hắn.

“Cha, người thật tốt.” (hana: đồ lừa không xương, trở mặt như trở bàn tay...haizz*thở dài ngao ngán*)

Lửa tình trong lòng hắn dấy lên, vuốt vuốt chóp mũi nàng “Ta sao lại tốt? Không phải mới nói ta rất tệ sao?”

Thủy Nhi có chút thẹn thùng lộ ra ý cười nũng nịu.

Nụ cười tươi này khiến tim hắn trật nhịp. Vật nhỏ này khi nào lại biết ngượng ngùng thẹn thùng a, có điều, bộ dạng này đúng thật là đáng yêu!

Lam Điện Diễm không kìm lòng được đưa tay cẩn thận vuốt ve mặt nàng.

Thủy Nhi cảm thấy tim đập thình thịch có chút không khống chế nổi. Trên mặt nóng bừng như bị sốt “Cái kia... Cha...”

“Cái gì?”

“Ta... ta có thể hỏi một vấn đề không?” Vấn đề mà Thủy Nhi muốn hỏi và là vấn đề mà trong lòng Thủy Nhi thật muốn có được đáp án.

“Cái gì?” vật nhỏ từ khi nào học được cách ấp a ấp úng.

“Hôm đó, Vũ...” hai má Thủy Nhi càng ngày càng đỏ lên.

Lam Điện Diễm thuận tay nâng cằm Thủy Nhi khiến nàng nhìn thẳng vào mình “Chuyện gì? Vũ làm sao?”

Thủy Nhi ánh mắt trong sáng vụt sáng, mang theo chút ngượng ngùng “Ngày đó vì sao Vũ muốn hôn cha?”

Lam Điện Diễm nhướn mi, một chút ngọt ngào len vào trái tim hần làm cho cả người cảm thấy thư thái vui sướng, vật nhỏ là đang ghen sao? Phát hiện này khiến hần hưng phấn không thôi, so với đánh thẳng một trăm trận chuyện này còn kích động hơn. Có điều mặt hần vẫn không đổi sắc, làm bộ tùy ý hỏi:

“Sao lại hỏi như thế?”

Thủy Nhi cup mắt, giả bộ than thở “Người ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Khỏe miệng Lam Điện Diễm càng ngày càng rộng, sau đó thanh âm nhẹ nhẹ, vừa chậm chậm nói vừa quan sát thái độ của Thủy Nhi “Cái kia... là vì... ta thích làm cho Vũ hôn ta.”

Lam Điện Diễm thật vừa lòng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhi ảm đạm dần, tựa như mặt trời bị mây đen bao phủ, ánh mắt đơn thuần không che dấu được cảm giác mất mát, có chút ủy khuất...

Thủy Nhi chỉ cảm thấy lòng mình nhói đau, rầu rĩ, cũng không biết mình tức cái gì, dù sao cũng là tức giận, càng nghĩ càng tức, càng giận, tức thật, tức muốn chết a! Mạnh mẽ đẩy Lam Điện Diễm ra, vì tức giận mà nhảy dựng lên, nổi giận đùng đùng đi thẳng ra ngoài.

Lam Điện Diễm gặp vui càng muốn đùa hơn, bước xuống giường, đi đến ôm lấy nàng, đem mặt úp xuống vai nàng, thanh âm trầm thấp ám muội vang lên bên tai nàng “Thủy Nhi, vì sao lại giận?”

Thủy Nhi dùng sức muốn đẩy Lam Điện Diễm ra, lại chỉ phí công mất sức, nổi giận hét lên “Ta không có giận, ta chỉ là muốn đi tìm Đại Thanh và Huyền Vũ.”

Lam Điện Diễm hít sâu một hơi, mùi trên người Thủy Nhi này thật khiến người ta mê mẩn, nhất là vị dấm chua nồng đậm kia, thật cho người ta càng nghĩ càng nghiện, chỉ tiếc vật nhỏ này quá mạnh mẽ, mạnh miệng khiến Lam Điện Diễm nhủ máy “Phải không? Kia, người đi đi, ta gọi Vũ đến giúp ta...” nói xong liền buông tay khỏi vai Thủy Nhi.

Thủy Nhi nhất thời cảm thấy nước mắt dâng lên, mạnh mẽ quay đầu trừng mắt nhìn Lam Điện Diễm, sau một lúc lâu, khẽ cắn môi, đem nước mắt nuốt vào trong, tiếp tục bước nhanh ra cửa.

Lam Điện Diễm thật nhanh đuổi theo, một phen ấn chặt cửa không cho Thủy Nhi mở ra, một tay đem Thủy Nhi nhốt lại trong vòng tay, cúi thấp đầu nhìn Thủy Nhi đang thờ phỉ phỉ, chậm rãi nói:

“Người nghĩ tốt lắm, người giờ nếu rời đi ta thật sự sẽ gọi Vũ đến...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trái Tim Cuồng Ma.

Thủy Nhi mạnh mẽ trở lại, ngẩng đầu lên đối diện cùng Lam Điện Diễm, thờ phỉ phỉ. Không biết nghĩ như thế nào liền mở miệng nói:

“Được rồi! Cha đi tìm Vũ đi! Ta cũng sẽ đi tìm Bạch Thế Lạc, nếu không thì tìm Âu Dương...”

Lời nói của Thủy Nhi khiến tâm tình đang tốt của Lam Điện Diễm nhất thời biến mất, con ghen lại nhanh chóng nổi lên. Cúi xuống điên cuồng hôn lên đôi môi nhỏ bé của người khiến hần vừa yêu thương vừa hận.

“Ô ô...” Thủy Nhi vung lên đôi tay nhỏ không ngừng đánh loạn lên người Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm làm sao có thể buông tay, vẫn bá đạo điên cuồng hôn lên đôi môi ngọt ngào say lòng người kia, nói là hôn thì thật khách khí, chính là đang bị con ghen điên cuồng ám ảnh nên phải gọi là cắn mới đúng, răng nanh mạnh mẽ bám lên môi, đây chính xác là một nụ hôn trừng phạt. Sau khi đã hung hăng chà đạp đôi môi mềm, chiếc lưỡi dài lại nhẹ nhàng len lỏi vào trong miệng nàng, một tác cũng không bỏ qua...

Chết tiệt! Tiểu nha đầu này đang nói cái gì! Gọi nam nhân khác đến ư, chỉ cần nghĩ đến đã khiến hân sồi máu lên vì ghen tỵ.

Lam Điện Diễm một tay ôm lấy Thủy Nhi, đi nhanh về phía giường, môi vẫn không tách rời, đem Thủy Nhi đặt ở dưới thân, cuồng điên đòi hỏi, bàn tay nóng bỏng cũng tàn sát bừa bãi, nhiệt độ không khí trong phòng đột nhiên tăng cao, lửa tình không ngừng lan tỏa...

Rình...rình...rình

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên phá tan không khí. (hana: sát phong cảnh quá)

Lam Điện Diễm vẫn như trước, bá đạo hôn Thủy Nhi, không chút để ý đến tiếng chuông kia.

Di động vẫn reo vang...

Lam Điện Diễm vẫn tiếp tục cúi đầu mãnh liệt hôn, một bên chán nản vói lên đầu giường, sờ soạng cảm lấy di động, không chút thương tiếc quăng vào tường, một tiếng “bốp” vang lên, chiếc di động giá trên trời một khắc tan xương nát thịt.

Thủy Nhi chợt bừng tỉnh, hung hăng đánh mạnh vào ngực hân, đầu cố lui ra muốn tránh nụ hôn nóng bỏng kia. Lam Điện Diễm sao có thể buông tha như thế, không chế thân mình Thủy Nhi chặt chẽ, đôi môi vẫn không rời khỏi cánh môi ngọt ngào say lòng người kia, Thủy Nhi cảm thấy quỳnh quá liền hung hân cắn vào đầu lưỡi Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm hơi đau một chút, hô hấp phì phò, ngực hân phập phồng, lửa tình từ ánh mắt hân như muốn thiêu đốt nàng thành tro bụi, tiếng nói khàn khàn găm nhẹ “Vật nhỏ, mau rút lại lời nguoi đã nói!”

Thủy Nhi vì thiếu không khí mà hô hấp dồn dập, ánh mắt có chút mê loạn nhìn Lam Điện Diễm, tâm tư sớm không quan tâm đến lời nói của hân, dồn dập mở miệng “Cha, vừa rồi có thể là điện thoại báo tin của đội an ninh.”

Lam Điện Diễm khẽ cắn môi, nguyên rửa một tiếng, sớm hay muộn cũng phải đem hai tên khốn kia nấu lên ăn!

“Mau rút lại lời nguoi mới nói!” Tiếng hô càng đáng sợ.

“Ta không muốn! Ta ghét nguoi và Vũ ở cùng một chỗ!” Thủy Nhi hô hấp vẫn dồn dập như trước, ngực phập phồng, ngữ khí quật cường hét lên.

Lam Điện Diễm sừng sốt một chút, nhìn Thủy Nhi, lửa giận dần dần biến mất, khoe miệng ngược lại chậm rãi gọi lên một độ cong hoàn mỹ. Rất nhanh cúi đầu hôn xuống cánh môi Thủy Nhi, không xấp nhập chỉ là hôn lướt qua một chút. Sau đó đứng dậy, cầm điện thoại nội tuyến. Thanh âm lạnh băng đầy uy quyền cùng một chút ám muội.

“Nói!” Lam Điện Diễm đương nhiên biết được cuộc điện thoại kia tám phần nội dung là gì.

Đội an ninh thông báo: “Tổng tài, đã bị Âu Dương Tuyết mang đi...”

Lam Điện Diễm mặt không biến sắc, gác máy.

“Có tìm thấy không?” Thủy Nhi bắt lấy cánh tay hân, khẩn trương hỏi.

Lam Điện Diễm sừng nịnh néo néo cái mũi nhỏ của Thủy Nhi, “Ngoan ngoan ngủ một giấc, ngày kia sẽ cho nguoi gặp lại hai con vật kia.”

“Chúng hiện đang ở đâu?” Thủy Nhi cố chấp hỏi.

Lam Điện Diễm ấn Thủy Nhi vào trong chăn.

“Ngủ đi, ngày mai nguoi nhất định có thể thấy chúng, ta cam đoan.”

Thủy Nhi không hỏi lại. Nàng tin tưởng cha.

Lam Điện Diễm cũng nằm xuống, nghiêng người, dùng một tư thế thoải mái đem Thủy Nhi ôm vào trong lòng.

.....

Ngày hôm sau, ánh mặt trời đã lên cao. Vật nhỏ hôm qua quá mệt mỏi cho nên vẫn ngủ thật ngon, thật bình yên.

Lam Điện Diễm từ sớm đã mở mắt, nhưng cũng không vội rời giường mà ôm lấy thân thể mềm mại thơm hương của nàng, hưởng thụ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm. Động tác nhẹ nhàng chậm chạp cúi đầu nhìn nàng ở trong lòng hân, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng, lông mi rậm bao trùm lên mắt một độ cong hoàn mỹ, hết thấy tất cả đều đẹp đến mê người...

Chẳng bao lâu sau, vật nhỏ nhả mặt cười, nhất cử nhất động đều không thoát khỏi tầm mắt hân, chỉ một khắc không thấy nàng hân lập tức đã không ngừng nhớ nàng, lo lắng cho nàng, tiểu mỹ nhân kia thời thời khắc khắc luôn quanh quẩn trong tâm trí hân.

Đột nhiên Lam Điện Diễm phát hiện, thì ra mình cũng có trái tim, chính mình cũng thật có trái tim, ở trong đây có lúc đập loạn, có lúc đau đớn, có lúc

ghen ty, có khi lại lo lắng, vương bận. Nhưng cũng có khi thật vui về hạnh phúc.

Cảm xúc này từng làm hấn buồn rầu, phiền chán, khiến hấn uể oải không thể khống chế tình cảm của mình, nhưng là hấn không cách nào cự tuyệt cảm xúc này, không cách nào kháng cự, không cách nào khiến nó biến mất.

Lam Điện Diễm cuối cùng cũng phải thừa nhận, trên thế giới xuất hiện thứ gì khiến hấn hông thể không chế thì chính là trái tim hấn.

Mà nàng, không biết từ khi nào đã lặng lẽ len vào trái tim hấn, chui vào đầu hấn, ăn sâu vào xương tủy hấn. Một nhịp thở của hấn, mỗi lần tim hấn đập, một giọt máu chảy trong người hấn đều có mối liên hệ mật thiết với nàng, không thể tách rời. Hấn mỗi lần hô hấp, mỗi nhọc tim đập đều vì nàng mà có thêm sức sống, có thêm động lực, có thêm mạnh mẽ.

Truyền thuyết, trong vũ trụ này người đáng sợ nhất chính là Chiến thần – ma vương Hách Phi Tư, có được bí thuật đao thương bất nhập, không gì khiến hấn sợ hãi. Trong vũ trụ này không có ai là đối thủ của hấn. Bởi không kẻ nào biết được trái tim của hấn nằm ở đâu, khi chiến đấu hấn luôn cất giấu trái tim mình thật kỹ, trái tim hấn được hấn giấu ở một nơi cực kỳ bí ẩn, một nơi thật sự an toàn. Chỉ cần có kẻ tìm thấy lập tức có thể đánh bại hấn!

Lam Điện Diễm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má Thủy Nhi. Ánh mắt không hề che giấu sự sùng nịnh và mê luyến.

Thủy Nhi, Thủy Nhi của, ngươi là món quà thượng đế ban cho ta, dù là ngoài ý muốn nhưng là một lễ vật tuyệt đẹp trân quý, từ hôm nay ta nhất định phải cất giấu ngươi thật tốt.

Bởi ngươi chính là “Trái Tim của Âm Dạ Cuồng Ma.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Yêu Thích Không Buông Tay

Lúc Thủy Nhi thức giấc, trong phòng chỉ còn lại mình nàng, nàng đứng dậy, xuống giường tìm kiếm nhưng không thấy thân ảnh của cha.

Sau đó Thủy Nhi đi vào buồng vệ sinh, rửa mặt xong nàng muốn ra khỏi phòng .. nhưng đi được vài bước lại quay trở về .. cúi đầu nhìn quanh , kéo kéo cái áo như tắm vài dệt đang mặc trên người

....Áo ngủ , không thể ra khỏi cửa nha.!!!

Đúng lúc này , cửa mở . Lam Điện Diễm bước đến. Một bộ tây trang trắng toát khiến cho khí chất hấn càng thêm thanh thoát , tuấn mỹ hơn bội phần.

-“Cha.” – Thủy Nhi giống như một con bướm nhỏ, nhẹ nhàng chạy đến bên người Lam Điện Diễm

Lam Điện Diễm nhanh chóng đặt gói hàng to lên giường, hai cánh tay vươn ra đem Thủy Nhi ôm chặt vào lòng, hấn cúi đầu hôn mái tóc mềm mại của nàng, sủng nịch hỏi –“Tối qua ngủ ngon không?”

Thủy Nhi gật gật đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không ngừng cọ cọ vào ngực Lam Điện Diễm, đôi môi hồng nhuận khẽ than thở -“Cha đi đâu vậy?”

Bộ dạng nhõng nhẽo của Thủy Nhi khiến cho lòng Lam Điện Diễm như có mật đường rót vào vậy. Hấn không nói gì, cúi người ôm Thủy Nhi đem đến bên giường, đặt nàng đứng bên cạnh, sau đó rất nhanh hấn mở gói hàng ra, bên trong là quần áo. Hấn nhanh chóng cởi bỏ nút thắt trên quần áo Thủy Nhi, nhưng động tác đang lưu loát đột nhiên ngừng hấnSao???

Lam Điện Diễm có chút cười khổ tự giễu, thanh âm có phản hồi “vô lại” – “Ngươi tự thay quần áo đi.”

Sau đó hấn xoay người sang chỗ khác, bước về hướng cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài. ...

Thủy Nhi “mặc danh kì diệu” nhìn cha, áo ngủ cũng đã được cởi bỏ một ít khiến cho xương quai xanh xinh đẹp của nàng ẩn ẩn hiện ra, nhưng “vật nhỏ” hoàn toàn không phát hiện bộ dáng mê người của mình trong lúc này, nàng nghiêng đầu lấy quần áo trong gói ra . Một bộ âu phục xinh đẹp , bao gồm cả nơ y , quần lót, tất .. đầy đủ mọi thứ.

-“Cha ra ngoài là đi mua quần áo sao? Vì sao không cho thủ hạ đi mua?”

-“Thích không?” – Lam Điện Diễm không trả lời vấn đề của nàng, chỉ thần nhiên hỏi lại nàng. Nói giỡn sao!!! Nội y của Thủy Nhi là sao có thể để người khác đi mua!!!

-“Àn,thích.” – Thủy Nhi vui mừng nói, ngay sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì liền phiền muộn đáp lại –“Đáng tiếc, quần áo đẹp lúc trước ta mua đều để tại nhà ăn.”

Thủy Nhi vừa nói vừa cời áo ngủ...

Nghe phía sau truyền đến thanh âm “sần sạt sa..” khiến cho Lam Điện Diễm cảm thấy nao núng, hần châm một miếng thuốc, hít sâu một hơi cố gắng bình ổn lại cơ thể. Một lần nữa tự nói với chính mình, đây là người quan trọng với hắn, là người đầu tiên hắn muốn trân trọng, hắn không muốn làm tổn thương đến nàng Cho nên .. hít thêm một hơi sâu ... phải Nhẫn nại ..=.

Nhưng Thủy Nhi vẫn còn đang chuẩn bị, phải Chết tiệt, nhẫn nại!!!

Trời biết, mùi vị khi nhẫn nại thật là khổ sở!!!!

Thủy Nhi loay hoay cả nửa ngày mà vẫn chưa mặc quần áo xong.

“Thủy Nhi, đem đại nơ con bướm mặc ra phía trước còn hai tiểu nơ con bướm thì ở bên cạnh tay áo” – Lam Điện Diễm nhìn vào tấm kính thủy tinh trước mặt nói, hắn cười khở.. Thật sự là khó tưởng tượng, chính hắn mà cũng có chuyện không dám làm đó là — quay đầu nhìn Thủy Nhi. Bởi vì chỉ nghĩ đến bộ dáng của Thủy Nhi lúc này cũng có thể khiến hắn phun máu mũi vì xúc động. Cho nên ... hắn không thể “mạo hiểm”

Lại nửa ngày trôi qua...

Chết tiệt ! Tiểu nha đầu này cố ý tra tấn hắn hay sao !!!

“Cha, kéo khéo không tới” – Thủy Nhi nũng nịu, oán giận nói – “Cha mua quần áo quá khó mặc.”

“Vật nhỏ” đối với Lam Điện Diễm đang trách móc, tựa hồ không phải thấy cảm kích chút nào.... Nhưng nói đi cũng lại, bộ âu phục này chính là một trong năm bộ mặc nhất trên thế giới >”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Muốn Ngừng Mà Ngừng Không Được

Khách sạn Phong Vân, tầng thứ 88 – Nhà Ăn Xoay Tròn

Xa hoa ... Lãng mạn Đáng để thưởng thức

Ngồi ở bất kì chỗ nào trong nhà ăn này đều có thể chiêm ngưỡng được cảnh đẹp toàn bộ Thánh Tuyền Hồ nhờ vào bức tường bằng thủy tinh trong suốt bao bọc xung quanh. Những nhân vật nổi tiếng trong An Thành luôn thích đến nơi này để dùng cơm và thưởng cảnh.

Buổi sáng – lúc 10 giờ, nhà ăn cũng khá đông khách.

Lúc này Lam Điện Diễm cùng Thủy Nhi đang ngồi dựa vào một bức tường bằng thủy tinh thật tao nhã

Một bên là thuần sắc Tây trang cực kì anh tuấn còn một bên lại là mỹ nhân với bộ váy phấn hồng tuyệt mỹ, tươi mát. Hai người — một người thì đang hết sức chuyên chú ăn còn một người thì đang thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Thủy Nhi đang rất đói bụng đến nỗi nàng không hề quan tâm đến Lam Điện Diễm. ... Cứ luân phiên nhai, nuốt... rồi lại đem đồ ăn ngón đầy miệng... Tuy trong miệng vẫn đầy đồ ăn nhưng nàng vẫn không ngừng “ăn trong bát nhìn trong nồi” nga.

“Cha, ta muốn cái kia...” – Thủy Nhi chỉ chỉ vào cái đĩa trong tay người bồi bàn đang bưng đến. Trên khay là một ly kem rất lớn, trông cực kì ngon lành

Lam Điện Diễm liếc mắt, quản lý nhà ăn nhận được chỉ thị liền vội vàng phân phó cho người bưng đến ngay ...

“Còn có cái kia” – Lại một người đi ngang qua. Thủy Nhi còn chưa kịp nuốt miếng đồ ăn trong miệng xuống thì lại nhìn đồng hải sản trên khay đến nỗi muốn “chảy nước miếng” luôn a.

Lam Điện Diễm một bên phân phó cho quản lý, một bên dịu dàng nhìn Thủy Nhi, thanh âm trầm ổn rất êm tai – “Thủy Nhi, từ từ ăn, coi chừng nghẹn.”

Vũ chết tiệt! Chẳng lẽ trong khoảng thời gian hắn đi vắng Thủy Nhi không được ăn cơm sao!!!

Nhìn bộ dáng “lang thôn hồ yết” (ăn ngấu nghiến) của nàng, Lam Điện Diễm không hề cảm thấy chán ghét mà ngược lại, trong lòng hắn đều tràn đầy sự yêu thương đối với nàng. Sau này hắn nhất định không cho phép chuyện này lặp lại lần nữa...

-“Thủy Nhi đừng ăn nhanh quá , hải sản sẽ lập tức có thôi.” – Lam Điện Diễm mạnh mẽ trừng mắt với quản lý nhà ăn. Tuy rằng không có chuyện gì quan trọng nhưng cũng đủ khiến tên quản lý rùng mình một cái. Ánh mắt tổng tài rõ ràng là đang đe dọa hắn : -“ Còn không mau mang đồ ăn đến , không muốn sống rồi chẳng!!!”

-“Cha, vì sao cha không ăn?” – Sau khi nàng lấp được phân nửa cái dạ dày cũng bắt đầu chú ý đến mọi chuyện xung quanh.

-“Ta đang ngắm phong cảnh.” – Lam Điện Diễm nhìn Thủy Nhi thản nhiên nói, “vật nhỏ” này cho dù nhăn mày hay mỉm cười đều thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn Nàng mới chính là cảnh đẹp nhất ở đây....

-“Nơi này phong cảnh rất đẹp , có điều không đẹp bằng Thượng Đế Chi Sông.” – Thủy Nhi nhìn mặt hồ rộng lớn đầy tuyệt mỹ phía dưới , xa xa mờ mờ có thể nhìn thấy một ngọn núi rất cao

Lam Điện Diễm đưa tay lau một miếng bọt – tét dính bên khóe miệng nàng. Thủy Nhi không chút khách sáo liền đưa miếng đến ăn luôn

Hành động này làm cho Lam Điện Diễm rất thỏa mãn ... Vì thế, Lam môn chủ bắt đầu tào nhả nuốt đồ ăn vào cái miệng nhỏ của Thủy Nhi liên tục không hề một mồi. Hắn chính là cảm thấy Thủy Nhi ăn quá nhanh sẽ khiến cho nàng tiêu hóa không tốt nhưng lại không đành lòng ngăn cản nàng, rốt cuộc hắn cũng tìm được phương pháp tốt ... đó là .. tự hắn sẽ cho nàng ăn a.

-“Nếu như ngươi đồng ý, khi nào rảnh ta mang ngươi trở về!” – Ngừ khí hắn không hề có chút khó chịu nào chỉ mang đầy hàm ý sùng bái.

-“Thật sự!” – Thủy Nhi vui mừng nhìn về phía Lam Điện Diễm, đôi mắt to của nàng như lóe sáng –“Cha vạn tuế ! Cha tốt nhất!”

“Vật nhỏ” càng khoa trương ca ngợi khiến cho Lam Điện Diễm nghe thật hưởng thụ. Khó miệng bất giác gọi lên ý cười. Hắn sùng bái nhìn Thủy Nhi.. chỉ cần nàng vui về .. mọi thứ đều đáng cả ...

-“Có điều nơi này thật sự cũng rất đẹp, hồ nước cao như vậy

“Có điều, nơi này cũng là một nơi rất đẹp, hồ nước ở trên cao như vậy ta trước cũng chưa có gặp qua?” Đôi tay bé nhỏ của Thủy Nhi chỉ về phía mặt hồ. Đúng vậy, ở nơi nàng sống trước kia khiến nàng lưu luyến, nhưng thế giới phồn hoa này cũng khiến nàng vô cùng phấn khích.

“Đúng, đây là cảnh hồ trên không lớn nhất toàn Châu Á.” Lam Điện Diễm nói, tay cần khấn tay chà chà khóe miệng còn dính dầu mỡ của Thủy Nhi.

“ta nghĩ đúng là nó lớn nhất toàn thế giới a.” Thủy Nhi biểu tình khoa trương thật đáng yêu.

Lam điện diễm nhìn chăm chăm thủy nhi, khóe miệng ý cười càng đậm: “Nếu là ý nguyện của ngươi, nó sẽ là như vậy.”

“Tòa đại kiều thật rắn chắc làm sao?” nuốt xuống một miếng táo, Thủy Nhi chỉ chỉ vào ly kem, tiếp theo câu được câu không hỏi han.

“Đúng vậy.” Lam Điện Diễm xúc một thìa kem đưa đến bên miệng Thủy Nhi.

“Nó sẽ không sập chứ?” Thủy Nhi trong miệng đầy kem ly than thở.

Lam điện diễm khóe miệng lộ ra sùng bái ý cười, “Sẽ không, trừ khi ngươi muốn.”

-“Cha cũng theo giúp ta mua sắm sao?” – Thủy Nhi chờ mong nhìn Lam Điện Diễm

-“Có thể, có lẽ ngươi cũng cần áo tắm hai mảnh a.” – Nhìn Thánh Tuyên Thủy Hồ, Lam Điện Diễm liền nhớ đến lần “boi lội” ở Lam Cung của Thủy Nhi khiến cho đám thị vệ “phun huyết” ấy .. đến bây giờ trong lòng hắn vẫn còn ám ức chuyện khi đó....

-“Đó là gì? Một loại điểm tâm sao?” – Áo tắm hai mảnh là gì? Nàng nhất thời nghĩ cũng không hiểu.

Ánh mắt Lam Điện Diễm hơi lóe lóe, hắn ghé sát tai nàng, thanh âm trầm thấp mang theo tia mỉa mai hoặc –“Theo nghĩa nào đó có thể nói như vậy.”

-“Nga , ta đây thích! ” – Thủy Nhi cũng không rõ điều gì, chỉ cảm thấy tai nàng có chút nóng lên , hai má cũng bắt đầu ửng ửng.

-“Ta cũng thích” – Lam Điện Diễm nhìn chăm chăm vào hai má ửng hồng của Thủy Nhi, đôi mắt càng thêm yêu mị, đem Thủy Nhi đặt trên đùi, ôm chặt nàng vào lòng .. hắn cúi đầu .. hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy....

Cánh môi của “vật nhỏ” thật sự là ngọt ,còn mang theo hương vị ngọt ngào của ly kem .. quả thật khiến cho hắn muốn ngừng mà không được

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sáng Lạn Mà Quý Dị

Lam Điện Diễm càng siết chặt cánh tay, đem toàn bộ thân hình nhỏ bé của Thủy Nhi ôm vào lòng, đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, hân vô cùng thỏa mãn mà thưởng thức mùi thơm cùng vị ngọt say lòng ấy của bé .

Ân ... Đây chính là “món điểm tâm” “ngon” nhất thế gian!!!

Đầu óc Thủy Nhi nhất thời hỗn loạn, muốn giãy dụa tránh né nhưng lại bị Lam Điện Diễm ôm chặt hơn, bộ ngực rắn chắc bao lấy thân hình mềm mại của nàng. Nói giỡn sao, bộ dáng kiều mỵ mê người của “vật nhỏ” làm sao có thể để cho người khác thấy được.

Đến lúc Thủy Nhi thấy chính mình không thể hô hấp nổi, Lam Điện Diễm mới lưu luyến rời đôi môi đỏ mọng kia ra. Đôi mắt hân cang quý dị mang theo chút hỏa diễm , chặt chẽ ôm trụ lấy nàng.

-“Cái kia ... Ngạch...”- Ánh mắt của cha khiến yết hầu nàng nhất thời cảm thấy khô nóng, trong tình huống lúc này lại không tìm được lời thích hợp nào để nói.

-“Muốn nói cái gì?” – Khóe môi Lam Điện Diễm gọi lên ý cười xấu xa. Hắn nhất định phải làm cho “vật nhỏ” này “hợp tác” cùng hắn mới được.

Hai má Thủy Nhi nóng ran, bàn tay nhỏ nhắn của nàng áp lên bộ ngực cường tráng của hắn, cái miệng khê than thở -“...Cái kia .. cha ôm ta như vậy quá nóng a.”

Lam Điện Diễm nhũu mày, trong lòng có chút cảm giác thất bại. Chưa từng có nữ nhân nào được hắn ôm trong lòng lại than rằng quá nóng a!!!

Nhưng nhìn ánh mắt mở to ả chứa một chút mê mang... Hắn tự nói với chính mình không thể nóng vội, bằng không sẽ làm nàng sợ hãi!

Hắn đột nhiên buông nàng ra !!

Thủy Nhi bỗng cảm thấy trong lòng có chút cảm giác là lạ, hai mắt mở to hết nhìn đông rồi lại nhìn tây –“Cái kia ... Đây ...” – Rốt cuộc là chỗ nào không đúng? Tại sao nàng lại cảm thấy không được tự nhiên ?

-“Cái gì?” – Cha nhìn chăm chăm vào nàng khiến nàng bất giác cảm thấy thẹn thùng. Thủy Nhi bộ dáng có chút nhẩn nhé làm cho Lam Điện Diễm thật vừa lòng. Đây đúng là điều mà hắn muốn.

-“Nha!” – Ánh mắt Thủy Nhi nhất thời không cẩn thận liếc nhìn vào một cảnh tượng bên ngoài cửa sổ khiến nàng kinh ngạc kêu lên

Lam Điện Diễm dõi theo tầm mắt của nàng, đôi mắt hắn bỗng tối sầm lại. Hắn không nói gì, đem Thủy Nhi đặt lại chiếc ghế bên cạnh, cúi đầu thấp giọng nói với bé –“Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Trường hợp phản kích như thế làm sao nàng có thể ngoan ngoãn ngồi lại chứ, nhảy khỏi ghế, Thủy Nhi nhanh chóng đuổi theo sao –“Cha, đợi chút, ta cũng phải đi!”

Lam Điện Diễm đột nhiên trở lại –“ Không thể ...” – Ánh mắt nhìn thấy Âu Dương Tuyết đi về hướng của Thủy Nhi

Thay đổi ý định, Lam Điện Diễm bá đạo ôm trụ lấy cái eo nhỏ của Thủy Nhi, đi nhanh về thang máy –“Người cam đoan phải ngoan ngoãn ở trên xe.”

Thủy Nhi cười hi hi, giả vờ nhu thuận gật đầu.

Hai người rất nhanh xuống lầu, lên xe.

Lam Điện Diễm một lái xe đến một chiếc thuyền buồm lướt sóng, một bên mở điện thoại, nhanh chóng hạ lệnh –“Có người của Kim Luân Thập Ô Giáo đã vào An Thành. Trước khi trời tối phải loại bỏ tất cả đám người đó! Nhớ kỹ, giết sạch toàn bộ, không cho phép bất kì người nào sống sót!”

Thủy Nhi ở bên cạnh vẻ mặt đầy vẻ hưng phấn, nàng mặc kệ cái giáo gì gì ấy, hoặc bất kì tổ chức khủng bố nào, nàng chỉ biết trên cột buồm phía trước có một người đang bị treo lơ lửng hết như “pháo bông người” vậy, nếu nàng không đến xem nào nhiệt sẽ rất đáng tiếc a!

Trên đỉnh cột buồm ấy chính là đang treo một nữ nhân. Tay chân nàng ta đều bị dây thừng trói chặt khiến nàng không ngừng giãy dụa, ánh lửa từ pháo bông tỏa ra bốn phía! Pháo bông bắn ra ánh sáng khắp nơi hình thành nên một hình ảnh sáng lạn nhưng đầy quý dị.

-“Nàng ta ở đó làm gì?” – Thủy Nhi hỏi.

Lam Điện Diễm không trả lời, tay hắn chặt chẽ cầm tay lái, khuôn mặt lãnh liệt, ánh mắt liếc nhìn người nữ nhân trên cột buồm ấy ... Quả nhiên là Anh Ny!

Két một tiếng! Chiếc xe đột nhiên dừng lại.

Lam Điện Diễm một lần nữa hưng hăng hôn lên cánh môi của Thủy Nhi, nhưng ngay tức khắc liền buông ra. Ánh mắt hắn nghiêm túc nhìn Thủy Nhi, kiên quyết hạ lệnh –“Ngoan ngoãn trong xe chờ ra, không cho phép đi ra!”

Nói xong, không chờ nàng trả lời, Lam Điện Diễm cấp tốc nhảy xuống xe, đóng cửa lại! Hắn khéo léo nhảy lên chiếc thuyền buồm, động tác nhanh chóng không chừng chừ hết như một con báo !

Anh Ny là Dạ Sát xuất sắc của Âm Dạ Môn. Nhiệm vụ của nàng lúc này là do chính Lam Điện Diễm tự mình hạ lệnh, mười ngày trước Anh Ny phải lên vào bên trong A Kéo Bá Cảnh để điều tra “nhị hào nhân vật” của Kim Luân Ô Tháp là Do Đế Mỗ. Nhiệm vụ mà Anh Ny đang chấp hành chính là nhiệm vụ của ba Dạ Sát hợp lại.

Mà bây giờ Anh Ny lại bị người nào đó mang về An Thành treo lên đây! Nhất định là Kim Luân Ô Tháp muốn cho Âm Dạ Môn một cái cảnh cáo, quả là muốn thị uy mà!

Lam Điện Diễm lạnh lùng nhìn Anh Ny đang ở trên cao, khóe miệng hần lộ ra một ý cười tàn khốc như muốn giết người vậy! Tốt lắm! Kim Luân Ô Tháp – Tổ chức khủng bố đứng đầu thế giới... Quả thật không phải là hạng vô danh tiểu tốt bình thường!

Hắn rất thích đối thủ mạnh! Cho dù không có lãnh đạo của mười hai quốc gia liên doanh để thỉnh cầu hắn thì hắn cũng sẽ muốn đánh giá đối thủ này một phen !

Kim Luân Ô Tháp “nhị hào nhân vật” – Do Đế Mỗ chính là người khiến cho Âu Dương Liệt chuẩn bị yến hội long trọng như vậy. Có điều, hắn cũng biết rằng, hiện tại Do Đế Mỗ còn chưa đến An Thành ! Mà hành vi lúc này chỉ là muốn “nhe nanh múa vuốt” một chút mà thôi!

Hắn – Lam Điện Diễm.. hiện tại cũng sẽ cho đối phương nhìn thấy “móng vuốt” của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Bảo Bồi Xem Khói Lửa Sao?

Lam Điện Diễm leo lên cột buồm, động tác linh hoạt như chim ưng chỉ trong nháy mắt đã đến gần Anh Ny. Hắn nhanh nhẹn cỡi bỏ đồng pháo trên người nàng ta!

Pháo bông bao quanh người Anh Ny toàn bộ đều bị ném vào mặt hồ nhưng thân thể nàng ta vẫn bị trôi gô lại, miệng vẫn còn bị dính miếng băng dính.

Hồ nước trên không này cách mặt đất hơn trăm thước, gió rất lớn, dù cho thân thể Lam Điện Diễm có cường tráng đến cỡ nào cũng không thể không bị gió làm cho lao đảo. Mái tóc đen nhất thời hỗn độn lại càng khiến hắn toát lên vẻ tuấn mỹ đầy cuồng dã, quần áo cũng bị gió thổi mà phát ra những tiếng sà sạt rất lớn. Một tay hắn cố gắng bám trụ lấy chiếc cột, từng bước từng bước nhích gần lên đỉnh, hắn vờn tay, định mang tháo miếng băng dính kia ra.

Anh Ny hoảng sợ, trừng mắt nhìn vào bàn tay đang vờn tới của Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm phản ứng cực nhanh, hắn nhanh chóng hiểu ý, mạnh mẽ thu tay lại. Tập trung nhìn kĩ. Quả nhiên, bên ngoài băng dính bám đầy những bộ cảm ứng trong suốt vô cùng nhỏ rất khó phát hiện. Mà bộ cảm ứng này được đặt vòng quanh đầu Anh Ny làm cho đầu nàng cố định vào chiếc cột.

Nhìn vào bộ cảm ứng siêu nhỏ ấy, không đến hai giây, Lam Điện Diễm đã đoán ra được đây chính là loại bom khó đối phó nhất trên thế giới. Loại bom này hắn cũng đã từng nghiên cứu qua, nó có tên là “Chỉ Bạc Bom”. Là một loại bom đặc thù được chế tạo một cách tinh vi. Uy lực rất lớn lại khó tháo dỡ.

Loại bom này giống như một sợi chỉ hoặc một sợi tóc chứa hàng trăm bộ cảm ứng cực kì nhỏ được cài vào đó. Chỉ cần chạm vào một đoạn nhỏ thôi cũng sẽ khiến cho nó kích hoạt hệ thống bom ! Nói cách khác, trừ phi những bộ cảm ứng siêu nhỏ này không bị ảnh hưởng, tức là không được di chuyển nó. Nếu không, Anh Ny sẽ bị nổ thành bột phấn!

Hàng trăm ngàn bộ cảm ứng siêu nhỏ đều quấn quanh mặt và sau đầu Anh Ny, nếu muốn thoát khỏi nó mà không bị tổn hại gì, cơ hồ là không có khả năng. Huống hồ, bộ cảm ứng siêu nhỏ trong suốt này dùng một chất cực kì đặc thù làm ra, chỉ cần độ nóng vượt quá bốn mươi độ thì nó sẽ phát nổ. Mà An Thành vào giữa trưa đều rất nóng, ắt hẳn sẽ khiến cho bom phát nổ!

Lam Điện Diễm hít một hơi sâu, không dám động vào mặt Anh Ny nhưng ánh mắt của Anh Ny muốn cho hắn biết... Tuy là nàng bị bại lộ thân phận nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì, nàng đã lấy được một số tình báo rất có giá trị.

Thế mà đối phương lại dùng loại phương pháp này rõ ràng là muốn nàng vừa không thể nói ta tin tức vừa muốn cảnh cáo Âm Dạ Môn !

Lam Điện Diễm bất động thanh sắc, trong lòng hắn nảy sinh ý nghĩ ác độc, hắn nhất định sẽ cho cái Kim Luân Tháp Ô Giáo kia nổ thành bình địa! Khiến cho bọn chúng biết rằng bọn chúng vừa làm một chuyện rất ngu xuẩn!

Nhìn vào Anh Ny, không chỉ trên mặt có “Chỉ Bạc Bom” không thể tháo dỡ mà trên thân thể nàng ta cũng có trang bị bom hẹn giờ. Lam Điện Diễm

nhanh chóng đảo mắt nhìn toàn thân Anh Ny, chuẩn xác phán đoán từng đường dẫn của quả bom. Hắn lấy ra cây mã tấu Thụy Sĩ luôn mang theo bên người, thật cẩn thận, một bên vừa cắt dây thừng một bên tháo dỡ quả bom hẹn giờ trên người Anh Ny.

Thủy Nhi làm sao lại chịu ngoan ngoãn ngồi ngây ngốc trong xe, nhìn Lam Điện Diễm đang không ngừng “ma xát cọ xát”. Rõ ràng là không có ý định đem người trên kia xuống dưới, mà nàng thì lại không còn kiên nhẫn để chờ đợi

Đỏ, Vàng, Xanh, mỗi sợi dây đều được Lam Điện Diễm một dao một dao cắt lấy. Loại bom này đối với hắn chỉ là chuyện trẻ con. Một bàn tay của Anh Ny rốt cuộc cũng được giải phóng nhưng nàng không dám động dấy gương mặt của mình, đầu ngón tay nàng hơi run rẩy một chút!

Lam Điện Diễm hơi cau mày, lập tức nhận ra sợi dây thừng buộc chặt trên người Anh Ny có nối vào một “cây đao hỏa tặc” (Mik : ta không biết cái này là cái gì hết, có tình yêu nào bik ko giúp ta với >0

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thịt Đông Lạnh Khăn Trùm Đầu Bom

Thủy Nhi do không biết nên nàng định đưa tay tháo băng dính trên miệng Anh Ny. Anh Ny vội quay người tránh đôi tay đáng vuron tới. -“Dừng tay!!!” – Tim Lam Điện Diễm suýt ngừng đập ! Tiểu nha đầu này đang làm gì vậy!!!

Lam Điện Diễm nhanh chóng đuối theo, một tay ôm lấy bé nhảy sang cột thuyền bên cạnh.

Sau đó hắn cẩn thận tháo gỡ bom hẹn giờ bên người Anh Ny . Ca! Sợi dây màu lục cuối cùng cũng bị cắt đứt, thân thể của Anh Ny xem như tự do.

Nhưng còn

Lam Điện Diễm cau mày, tự hỏi xem làm thế nào giải quyết được “Chỉ Bạc Bom”. Quan trọng nhất là có thể bảo toàn tính mạng nàng ta là được.

-“Cha, kia là cái gì ? Mạng nhện sao?” – Thủy Nhi hỏi.

-“Đúng, ngoan, người đi xuống trước đi. Mạng nhện này rất nguy hiểm.” – Lam Điện Diễm nhìn về phía chân trời. Nếu bây giờ mặt trời nhô cao hơn một chút nữa thì đám “mạng nhện” này sẽ lập tức kích nổ. Hoặc nếu động tác có sai sót cũng lập tức bị nổ tung!!

-“Cha không đi cùng sao? Thủy Nhi không thể để cha một mình tại nơi nguy hiểm này.” – Ngừ khí nàng quật cường. Nhìn vào bộ dáng đáng “công tác” của cha thật sự là rất đẹp ! Rất soái nga!!!

Trong lòng Lam Điện Diễm cảm thấy rất ấm áp, ngừ khí mang theo chút dụ dỗ -“Ng Sloan ! Thủy Nhi đi xuống ! Cha không có nguy hiểm!”

-“Cha muốn gỡ đám mạng nhện ấy xuống sao?” – Thủy Nhi vẫn cố chấp bám trụ trên cột thuyền.

-“Đúng vậy. Nhưng phải lấy ra cùng một lúc, nếu chỉ lấy ra một sợi trước thì mạng nhện này sẽ nổ mạnh.” – Thủy Nhi không muốn đi xuống nên Lam Điện Diễm cũng không ép nàng. Chỉ cần còn hắn ở đây thì hắn tuyệt đối sẽ không làm “vật nhỏ” này gặp nguy hiểm. Hai tay Lam Điện Diễm không ngừng hoạt động, hắn dùng dây thừng cố đính cơ thể Anh Ny vào một góc độ tốt, nếu cần thiết, hắn sẽ không từ mọi thủ đoạn! Mặc kệ nàng ta bị hủy dung hay tàn phế, miễn là đừng mất mạng là tốt ! Thân là “Dạ Sát” của Âm Dạ Môn, điều này hắn nàng ta cũng đã chuẩn bị tốt rồi!

-“Nga, ta hiểu rồi, có phải là đem đồng mạng nhện đó tập trung lại cùng một chỗ, biến một cái không có hình thể thành một chỉnh thể hoàn chỉnh sao?” – Thủy Nhi ở bên cạnh vừa nhìn cha làm việc vừa nói. Tựa như một tiểu hài tử “bình thường” cùng một người cha “bình thường” làm một công việc rất “bình thường” vậy!!!

Lam Điện Diễm nhanh chóng quay đầu, đôi mắt chợt lóe ra suy nghĩ gì đó.

-“Vật nhỏ, người vừa nói cái gì?”

-“Ha ha, Cha, tỷ tỷ này thích chưng diện sao?” – Thủy Nhi vẫn tiếp tục hỏi.

-“Vừa nãy người đã nói gì?” – Lam Điện Diễm nhíu mày, trong đầu có vừa có một ý tưởng hiện lên.

-“Cha nhìn thấy hồ phách chưa? Dùng “canh cá muối gân chân thú bì lợn” cũng có thể làm nga! Ha ha, chúng ta có thể gọi nó là “Thịt đông lạnh khăn trùm đầu hồ phách”. Đem da của cá muối gân chân thú mang đi đông lạnh rồi đắp một tầng thịt bì lợn lên trên đó, đợi nó ngưng kết lại liền biến thành hồ phách a! Tự nhiên mà gặp bì lợn đông lạnh đó thì tuyệt đối không thể nào đứt được!” – Thủy Nhi vừa nói vừa nuốt nước miếng... món canh vừa này nàng còn chưa uống xong mà ...

Lam Điện Diễm chợt hiểu ra, mạnh mẽ hung Thủy Nhi một cái, đôi mắt sáng ngời nhìn bé –“Vật nhỏ! Làm sao người nghĩ ra được vậy!” – Đúng là chỉ

cần món canh đó, hơn nữa nếu kết hợp với một ít chất hóa học có thành phần được phẩm thì đảm bảo sẽ “vạn vô nhất thất” (ngàn vạn cái cũng không để lọt mất cái nào)

-“Vấn đề là tỷ tỷ này sẽ đồng ý để canh cá muối bị thị lợn ở trên đầu không?” – Thủy Nhi oai đầu hỏi.

Lam Điện Diễm bật cười, tiểu Thủy Nhi của hắn đúng là cứu tinh mà . Tuyệt đỉnh thông minh nga!

Anh Ny sắc mặt không tốt lắm. Nàng là nữ nhân nên đương nhiên xem sắc đẹp với sinh mạng là điều quan trọng a! Một mỹ nữ làm sao có thể cho phép bị lợn để trên đầu mình a! Huống hồ nàng lại đang ở trước mặt nam nhân mà mình sùng bái .

-“Ta đến khách sạn lấy canh!” – Thủy Nhi chuẩn bị trượt xuống

Lam Điện Diễm liền bắt lấy nàng –“Đợi chút!” – Kỹ thuật lái xe của vật nhỏ quả thật không dám khen tặng!

Lam Điện Diễm vội lấy điện thoại, một lát sau, thủ hạ đã mang canh cá muối gân chân thú bị lợn lòng trắng trứng đến giao cho hắn.

Thủy Nhi thích làm việc này , một bên Thủy Nhi vẫn mặc niệm tỷ tỷ chó trách nàng, vậy mà một bên vẫn không chút lưu tình nào dùng đồng canh đó đặt lên trên đầu Anh Ny. Một tầng lại một tầng, một lần lại một lần. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên nhìn đầu Anh Ny thật giống khăn trùm đầu bằng cao su. Đồng “Chi bạc bom” kia quả nhiên là dính chặt vào miếng thịt đông màu hổ phách.

Lam Điện Diễm cẩn thận đem “Thịt đông lạnh khăn trùm đầu” trên đầu Anh Ny từ từ bỏ ra. Nói cách khác, bây giờ Anh Ny có thể tự mình đào thoát.

Lam Điện Diễm xoay người nhìn Thủy Nhi –“Thủy Nhi thật sự thích ngồi chỗ này nhìn thuyền sao?”

-“Thích. Cha không cản trở về, ta còn muốn ở trên thuyền này hóng gió a!” – Thủy Nhi thông minh lập tức hiểu được ý ngầm trong lời nói của Lam Điện Diễm

-“Nếu ta tặng cho người hồ nước trên không lớn nhất thế giới này thì sao?” – Lam Điện Diễm dụ dỗ. “Thịt đông lạnh khăn trùm đầu bom này” tuy có điểm phiền toái nhưng quả thật rất hiệu quả. Bình thường những chuyện râu ria này hắn không muốn xem đến nhưng nếu Thủy Nhi thích thì cho dù là hồ nước lớn này trong mắt hắn cũng chỉ như một hạt đậu xanh nhỏ. Nếu nàng đã thích vậy thì không bàn tính gì nữa, “vật nhỏ” đã kiên trì như thế thì hắn sẽ đáp ứng nàng

-“Cha nói chuyện giữ lời đấy! Ta còn muốn một cái hồ lớn hơn nữa cơ!” – Thủy Nhi có một chút lòng tham nho nhỏ.

Khỏe miệng Lam Điện Diễm gọi lên ý cười . Hắn ôm Thủy Nhi –“Như vậy thì , Bảo Bối! Hít vào!” – Một tiếng nổ mạnh vang lên, Lam Điện Diễm ôm Thủy Nhi nhảy xuống mặt hồ, Anh Ny cũng nhảy xuống theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ta Không Phải Cô Bé Quàng Khăn Đỏ

Thủy Nhi còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra đã bị lôi kéo nhảy vào trong hồ nước. Bên dưới Thánh Tuyền Hồ nàng đẹp hết như một tiểu mỹ nhân ngư vậy, hơn nữa còn có “vương tử” hộ giá cho tiểu mỹ nhân ngư ấy. “Người nào đó” rơi xuống mặt nước cũng cảm thấy có chút không khỏe nhưng vừa cảm thấy khó thở liền được “vương tử” đó cấp cho không khí.

Cho đến lúc tiếng nổ ấy chấm dứt thì Lam Điện Diễm vẫn còn ôm chặt Thủy Nhi trong tay. Thủy Nhi cũng ôm chặt bả vai của hắn cấp tốc thở.

-“Ngoan, không có việc gì chứ?” – Hai tay hắn nhẹ nhàng vén lợn tóc ướt lòa xòa trên trán nàng, chạm nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn mà hỏi

-“Không có việc gì Cha cũng không sao chứ?” – Thủy Nhi một tay ôm lấy bả vai Lam Điện Diễm , một tay cũng vén mái tóc ướt sũng của hắn khiến cái trán nam tính lộ ra. Thật gọi cảm a!!!

Bất giác hắn siết chặt ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng. Chưa từng có ai lo lắng cho hắn như thế !! Ngón tay của Lam Điện Diễm di chuyển khắp người nàng. Chưa bao giờ có người hỏi qua hắn câu này Chỉ một câu nói thôi cũng đủ làm cho hắn như phiêu diêu trên tiên cảnh vậy. Tiểu Thủy Nhi của hắn a

Thủy Nhi bị ánh mắt của Lam Điện Diễm nhìn vào khiến nàng có cảm giác như bản thân đang bị thiêu đốt vậy. Dường như cảm thấy nước quanh đây cũng đang “nóng” lên

“Tiểu mỹ nhân ngư” bởi vì vừa then vừa cảm thấy choáng váng nên mặt nàng liền ửng hồng một mảng, ướt át kiều diễm, trên mi mắt còn vương lại vài giọt nước nhỏ Quả thật là một phen phong tình kiều mỹ a !!!

-“Thủy Nhi ...” – Thân thể cao lớn của hấn ám sát vào Thủy Nhi, thanh âm thì ào ào vang lên.

-“Cha...” – Thủy Nhi cũng ôm trụ cổ hấn, nhỏ giọng than thở.

-“Cái gì...” – Lam Điện Diễm cẩn nhẹ vành tai của nàng, thanh âm nam tính tràn ngập dụ hoặc.

-“Cái kia Cha phải nhớ kỹ là đã hứa cho ta một hồ nước nga!!!” – Thủy Nhi nhìn về những chiếc thuyền phía trước lòng nàng cảm thấy tiếc nuối vô hạn, cảm thán nói –“ Tạm thời không thể đi hóng gió bằng thuyền rồi a.!!”

Lam Điện Diễm hơi nhíu mày rậm, bất đắc dĩ thở dài, đem Thủy Nhi đẩy ra xa một chút, néo nhẹ chóp mũi của nàng.

-“Vật nhỏ, câu nói của ngươi thật sát phong cảnh quá!!”

Thủy Nhi hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, lông mi còn chút bọt nước khẽ chớp chớp –“ Nơi này phong cảnh tốt lắm ... Ngạch, ... Trừ bỏ cái kia.”

Theo hướng nhìn của Thủy Nhi, Anh Ny bị trọng thương nặng vẫn đang trôi nổi trên mặt hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm xuống nước.

Có “tiểu mỹ nhân ngư” này bên cạnh khiến hấn cơ hồ quên nhất còn việc của Anh Ny vẫn chưa giải quyết xong.

Thật sự là trong một khắc hấn tưởng như rằng mình không muốn buông bé ra, nhưng là tình thế không cho phép hấn làm thế, Lam Điện Diễm nhẹ nhàng nói –“ Đừng bướng bỉnh, lên bờ chờ ta” – Thân thể cao lớn liền nhanh chóng bơi về phía Anh Ny.

Thủy Nhi nhìn cha rồi đi, đôi mắt to đác đác đảo quanh một vòng, toàn bộ thân hình nàng ngã về phía sau hết như một chú cá ngã vào hồ nước vậy... Đã lâu không được đùa giỡn dưới nước vui như vậy a !!!

Xa xa ai cũng có thể nhìn thấy một “tiểu mỹ nhân ngư” đang chơi đùa vui vẻ dưới nước.

Nhìn tiểu Thủy Nhi hết như một tinh linh trong nước nhẹ nhàng bơi qua bơi lại. Âu Dương Tuyệt liền dùng con thuyền chở dầu tiến lại gần, thân hình cao lớn đầy tao nhã đứng trên lan can thuyền, thanh âm trầm ấm của hấn vang lên –“ Tiểu Thủy Nhi, có việc gì cần ta giúp sao?”

Âu Dương Tuyệt rõ ràng có mục đích — chính là đem Thủy Nhi “bắt cóc” lên trên thuyền của hấn.

Đương nhiên thái độ của Tiểu Thủy Nhi cũng kiên quyết không kém, nàng vẫn lười biếng nằm trên mặt nước, hai bàn tay nhỏ tát tát nước làm bẹ, lạnh lót nói –“ Nếu ngươi muốn giúp ta thì trước tiên mạng cha ta cùng với Anh Ny lên thuyền đi. Ta không vội, ta còn muốn chơi trong chốc lát nữa a.”

Cùng lúc đó, Lam Điện Diễm một tay nâng Anh Ny đang bơi đến gần thuyền –“ Âu Dương Tuyệt, ngươi nhân rồi lắm sao? Vậy thì cứu sống nữ nhân này đi!” – Lam Điện Diễm không chút khách khí đẩy Anh Ny về phía Âu Dương Tuyệt. Sau đó quay trở lại mang Thủy Nhi về thuyền chờ dầu.

Cho dù là không muốn nhưng hấn cũng cảm giác được hai tay chân của Thủy Nhi đang rất lạnh do nàng mãi ham chơi khiến cho Lam Điện Diễm lập tức quyết định phải mang Thủy Nhi lên thuyền, tắm rửa một cái rồi thay quần áo khô !!!

Âu Dương Tuyệt tiếp lấy Anh Ny, hấn cũng không nói thêm tiếng nào, hấn thừa biết tên Lam Điện Diễm này muốn rảnh tay để nhân hạ đây mà !!!

Lam Điện Diễm đã thành công trong việc cắt đứt toàn bộ cơ hội tiếp xúc Thủy Nhi của Âu Dương Tuyệt. Hấn nhanh chóng mang theo Thủy Nhi đi vào bên trong thuyền . Trong đó có đầy đủ các thiết bị cùng với phòng ốc xa hoa. Đối với các chiến thuyền siêu cấp xa hoa này của Âu Dương Tuyệt, Lam Điện Diễm còn quen thuộc hơn cả chủ nhân của nó nữa chứ !!! Ai bảo tên đó năm nào cũng đều ở lì bên Anh Quốc làm gì !!!

Âu Dương Tuyệt cố ý muốn ân cần với Thủy Nhi, bởi vì khi hấn thoáng qua Lam Điện Diễm đã kín đáo nhắc nhở một câu –“ Ngươi không cần đi xem Anh Ny thế nào sao?”

Lam Điện Diễm không chút lưu tình liếc mắt nhìn Âu Dương Tuyệt một cái như muốn giết chết hấn vậy !!!!

Đến phòng ngủ, Lam Điện Diễm rất nhanh đã đem Thủy Nhi quăng thẳng vào phòng tắm, hấn xoay người nhanh chóng tìm quần áo để nàng mặc. Còn hấn cũng cấp tốc thay quần áo khô...sau đó, kiên định rời khỏi phòng ngủ

Tên đáng chết Âu Dương Tuyệt dù sao nói cũng đúng !! Bây giờ chuyện hấn cần làm là đi tìm Anh Ny nói chuyện.

Thủy Nhi thay quần áo xong liền phát hiện không thấy bóng dáng của cha. Nàng mở cửa bước ra ngoài, tìm đông tìm tây, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, cha không thấy Cho dù bây giờ có để nàng nhìn thấy chôn bồng lai tiên cảnh hay u sơn xinh đẹp thì với nàng cũng không khác gì mây cực đá cứng ngắt a =.=

Âu Dương Tuyệt nhìn Thủy Nhi đang loay hoay ngó nghiêng khắp nơi, hấn hơi nghiêng người, thanh âm trầm thấp hỏi – “Đang tìm tên đó sao?”

Tiếng nói đầy mê hoặc của hấn chính là “vũ khí chí mạng” tuyệt vời nhất a!!!

Nhưng tiểu Thủy Nhi quá thật rất trì độn. Sờ sờ cái mũi của mình, nàng ngây thơ hỏi lại –“ Đúng vậy, ta tìm cha ta.”

-“Ta nghĩ nếu ngươi ở đây thì không thể tìm được bằng hữu vệt của ngươi rồi.” – Âu Dương Tuyệt bày ra bộ dáng “Ta biết chúng nó ở nơi nào.”

Quả nhiên, lời nói này lập tức thu hút sự chú ý của Thủy Nhi –“ Huyền Vũ sao? Người biết nó ở đâu ư ?”

-“Đương nhiên, ta nhặt được nó, còn có con rắn màu xanh – bằng hữu của người nữa. Đúng rồi, nó tên là Đại Thanh. Vết nói cho ta biết.” – Ý đồ của hắc quả là rất rõ ràng, hắc biết Lam Điện Diễm rất nhanh sẽ trở về đây. Nếu muốn làm đối thủ của Lam Điện Diễm thì đương nhiên là phải xuống tay – nhanh – gọn – chuẩn rồi !!!

-“Người bắt bọn nó giấu đi rồi sao ?” – Thủy Nhi đơn thuần luôn dựa vào trực giác của mình để phán đoán. ... có điều ... đúng là trực giác của nàng luôn chính xác một cách thoải quá a!!!

Âu Dương Tuyệt ngẩn ra. Vật nhỏ này quả nhiên rất thông minh –“ Không phải như thế , chúng nó ở Âu Dương Trang Viên làm khách.”

-“ Âu Dương trang viên sao? Nhà của Phiêu ty sao?” – Thủy Nhi hỏi

-“ Đúng vậy, các người quen biết sao?”

-“ Người đem vết của ta giấu ở nhà của Phiêu ty sao?”

Âu Dương Tuyệt nhủ mảy –“ Không phải giấu, thật sự là ta muốn mang bọn chúng đến một nơi thoải mái hơn thôi. Dù ta khuyên thế nào thì chúng cũng không muốn rời đi.” – Ngụ ý của hắc là trừ phi Thủy Nhi tự mình đến rước chúng về bằng không thì không thể được. Âu Dương Tuyệt cảm thấy bản thân lúc này thật giống với con sói xám đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ a.. hoặc là sói đội lốt bà ngoại. .

Bất quá tính toán của hắc làm sao có thể dễ dàng thực hiện được. ... Bởi vì Thủy Nhi chính là con tiểu yêu tinh đội lốt cô bé quàng khăn đỏ nga... Nàng như thế nào mà dễ dàng mắc mưu như vậy được.

Mắt Thủy Nhi lay động, tiểu yêu tinh nhất thời mở miệng khiến cho Âu Dương Tuyệt muốn tức chết a !!

-“ Nga, như vậy đi, Âu Dương Tuyệt người chờ ta, ta bảo cha ta đi theo giúp ta mang hai cái tiểu từ kia trở về” – Cha trong lòng của Thủy Nhi là vạn năng .. Trên thực tế thì đúng là vậy mà !!!

Âu Dương Tuyệt đang định nói gì đó liền bị Thủy Nhi cắt ngang. Nàng nhanh chóng chạy đi , vừa đi vừa nói –“ Ha ha, Âu Dương Tuyệt , người chờ ta, bây giờ ta phải đi tìm cha ta.”

Vật nhỏ này thật sự ... cố ý mà...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Một Ác Ma Khác

Âu Dương Tuyệt nhìn bóng dáng lạnh lợi xinh đẹp kia khuất dần trước mắt. Sờ sờ vào ngực nơi bị Thủy Nhi vô tình chạm qua khiến hắc có cảm giác hơi “nóng nóng” Anh Ny sau khi uống thuốc do Âu Dương Tuyệt chế tạo tuy hiện tại tính mạng có thể bảo toàn nhưng thân thể thì suy yếu căn bản không thể nào cự quỹ được. Nhưng khi vừa nàng nhìn thấy Lam Điện Diễm đến đã miễn cưỡng ngồi dậy.

Có thể được môn chủ đích thân cứu , nàng có chết cũng không hối tiếc, Anh Ny liếc trộm Lam Điện Diễm một cái, nàng tự nói với bản thân phải đem tình yêu của mình chôn dấu chặt trong tâm. ... Bởi vì nàng biết , Lam Điện Diễm hắc ghét nhất là cấp dưới có tư tình với hắc.

Lúc này trước mắt nàng không phải là một Lam Điện Diễm với bộ trang phục được cắt may tỷ mỉ như thường ngày mà hắc chỉ bận một bộ đồ bình thường, phía trước vạt áo hơi mở rộng thập phần gợi cảm a!!!. Anh Ny không kiềm nén được ánh mắt mê luyến của mình nhìn vào bộ ngực cường tráng màu đồng kia. .

-“ Nói đi.” – Cho dù đối mặt với thuốc hạ tâm phúc, ngữ khí của Lam Điện Diễm vẫn lạnh băng như trước không mang theo chút độ ấm nào.

-“ ... Cung di động Tạc Điều Lô ... Ngũ Giác Đài cùng một loạt khủng bố Bí mật phía sau sự kiện tổ chức tiệc của Kim Luân Tháp Ô Giáo...” – Anh Ny thở hổn hển, giọng nói đứt quãng

Lam Điện Diễm không chút lưu tình nào cắt ngang lời nàng –“ Điều này ta đã biết !! Ta muốn nghe thông tin có giá trị hơn!!!” – Hắc ghét nhất là bị người khác làm lãng phí thời gian.

-“ Tổng bộ của Kim Luân Tháp Ô Giáo ở Ấn Độ Dương đã kéo đến gần bên sườn phía Tây của hải vực trên đảo Nội Mỗ Tòa ... Khụ khụ !!! ... Nhưng địa điểm ẩn nấp hoàn toàn ...” – Anh Ny khó khăn vừa nói vừa thở hổn hển, ho khan, bởi vì hoạt động quá mức nên khàn khàn trên người nàng hơi trượt xuống một chút. ... Nhưng điều đó cũng không đổi lấy chút thương tiếc hay chú ý nào của Lam Điện Diễm, hắc vẫn vô cảm hỏi –“ Còn gì nữa không?”

-“Có ... khụ khụ ...” – Nàng kích động vớ lấy cốc nước bên cạnh.

Lam Điện Diễm không kiên nhẫn , đứng dậy đem cốc nước đưa đến bên miệng Anh Ny. Nàng uống một ngụm xong liền tiếp tục nói –“ Bọn họ Cao tăng .. danh sách cùng căn cứ bí mật ... Tầm phiền ... Giấu ở một ... Còn có vòng tai ...”

Lam Điện Diễm lãnh mặt –“ Tin tức này của ngươi đã có tướng quân báo lại rồi. Do Đế Mỗ có một cái, còn một cái khác ở đâu ?”

Hồ hấp Anh Ny trở nên khó khăn hơn, Lam Điện Diễm không kiên nhẫn nhanh chóng giúp nàng uống thêm ngụm nước

-“ Một người tên là ... Mỹ Tina ... nàng ta giữ một cái khác....”

Tức chết rồi !!! Quả thật là tức chết mà!!!

Thủy Nhi cũng không biết chính mình đang bức tức cái gì, nhưng từ cửa sổ nhỏ nàng nhìn thấy cha nàng ôm một nữ nhân nửa thân trần, còn giúp nàng ta uống nước, nàng đột nhiên cảm thấy rất tức giận !!! Quả thật là hồ hấp không thông mà!!!

Trong lòng buồn bức không có chỗ phát tiết, tiểu Thủy Nhi thở phì phì đi về phía trước , lại một lần nữa “chui đầu” vào lòng Âu Dương Tuyết.

Âu Dương Tuyết vội đỡ lấy bé, khoe miệng mang theo ý cười tà –“ Tiểu Thủy Nhi!! Ngươi luôn yêu thương nhưng nhớ đối với ta nga!!!”

Tâm tình không tốt khiến nàng không chút lưu tình mà phăm bác lại hấn –“ Hừ Cũng không biết là ai thích “ôm cây đợi thỏ”!” – Làm sao mỗi lần điều “khéo léo” gặp mặt như vậy, nói không chừng là hấn cố tình đợi nàng tâm tình không tốt liền đứng chờ ở nơi này a.

Âu Dương Tuyết kinh ngạc nhìn Thủy Nhi nhưng cũng không hề có chút xấu hổ nào –“ Như vậy ta lại bắt được ngươi, chú thỏ con đáng yêu !!!”

-“ Ta không phải con thỏ! Chán ghét! Tránh ra!”

Âu Dương Tuyết cũng không ngăn nàng, nhích thân tránh qua một bên

Thủy Nhi nổi giận đùng đùng nổi giận bước qua hấn, chưa được vài bước nàng đột nhiên dừng chân lại, xoay người, tò mò hỏi –“ Âu Dương Tuyết! Ngươi không nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Âu Dương Tuyết bật cười... Thật sự là “vật nhỏ” này rất thông minh nga!!!

-“Ngươi hiện tại không quan tâm đến tính mạng bạn hữu của ngươi sao?”

Thủy Nhi cũng đã sớm biết Âu Dương Tuyết sẽ hỏi như vậy. Nàng chỉ hỏi lại hấn –“ Phiêu tỷ có quan hệ gì với ngươi?”

-“Muội muội của ta.”

-“ Được rồi! Nếu ngươi đã có ý mời thì ta sẽ đến!” – Phiêu tỷ là người tốt, như vậy người ca ca này hấn cũng không phải xấu. Cho nên nàng có thể cùng hấn trở về mang Huyền Vũ và Đại Thanh đi. Hừ ! Cha đáng ghét!

Âu Dương Tuyết hơi sững sốt một chút , hấn còn chưa kịp phản ứng lại ...

Thủy Nhi bước vài bước , quay đầu nũng nịu hô –“ Âu Dương Tuyết không đi sao? Sớm đoán được ngươi nhất định là bị Đại Thanh cùng Huyền Vũ của ta nháo đến phiền, vì bọn chúng rất nhớ ta đúng không? Cho nên ngươi muốn ta cùng ngươi về mang chúng ta đi. Hiện tại ta đã đồng ý, còn không đi sao!!!”

Trán của Âu Dương Tuyết lấm tấm mồ hôi. Vật nhỏ đôi khi quá thông minh, chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết hấn muốn nàng đi đến Âu Dương trang viên. Nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại quá mức tri độn ... Thật không biết con mắt nào của nàng nhìn ra hấn muốn nàng đến vì không chịu nổi sự phá phách của đám động vật đó a!

Có điều mục đích của hấn cũng đã đạt được, Âu Dương Tuyết nửa khắc cũng không dừng lại, lập tức mang theo Thủy Nhi xuống thuyền phụ của chiếc tàu chèo dầu này. Nói giỡn hay sao , đương nhiên là phải làm nhanh rồi, nếu Lam Điện Diễm đi ra làm sao có thể rời khỏi a!!!

Âu Dương trang viên.

Kiến trúc mang phong cách phong tình mờ ảo. Toàn bộ trang viên này ngoại trừ đồng kiến trúc đồ sộ có diện tích hơn 3 vạn thước vuông cùng với ngôi biệt thự xa hoa bên ngoài còn hơn 10 vạn mét vuông bao gồm hoa viên, bể bơi, cảnh quang điêu khắc, khu cưỡi ngựa, vườn cây....

Toàn bộ kiến trúc đều toát lên vẻ hoa lệ, tao nhã....

Đặc biệt là ở phía Đông còn có một cây Anh Đào Hải Tuyết. Cây anh đào nở rộ tuyệt mỹ, những con gió nhẹ nhàng thổi qua khiến cho các cánh hoa đào bay là tả xuống ... quá là như thi như họa , đẹp không sao kể xiết!!!

Thủy Nhi vừa định đến gần liền bị Âu Dương Tuyết giữ chặt lại –“Trong Âu Dương Trang Viên này bất cứ nơi nào người cũng có thể đến , ngoại trừ chỗ của cây anh đào kia.”

-“Vì sao?” – Thủy Nhi khó hiểu hỏi.

Âu Dương Tuyết bắt chước ngữ khí của Thủy Nhi, nói –“Đó là nơi của Âu Dương Liệt, chính là cấm địa.”

Thủy Nhi vẫn cảm thấy rất khó hiểu. Âu Dương Tuyết cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ hỏi nàng –“ Muốn đi gặp Phiêu nhi trước không?”

-“Ân” – Thủy Nhi cười hồn nhiên... Nhưng bóng dáng của cây Anh Đào Hải Tuyết này đẹp hết như thiên tiên vậy....

Âu Dương Tuyết phải mất gần cả nửa ngày mới có thể cố gắng dời mắt khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Nhi. Đem Thủy Nhi vào đại sảnh. Bên trong đại sảnh quả là huy hoàng tráng lệ , thật khó hình dung. Mười mấy nữ giúp việc cùng bảo vệ điều trật tự làm đúng công việc của mình.

Hết thảy đều rất tự nhiên , hài hòa với nhau nhưng đột ngột một tiếng vang ngân lên phá hủy không gian tuyệt đẹp này.

Vừa bước lên cầu thang, cả Thủy Nhi cùng Âu Dương Tuyết đều nghe thấy tiếng dụng cụ thủy tinh đồ vỡ cùng tiếng gầm gừ trong phòng truyền đến.

Sau đó một nam nhân cao lớn, sắc mặt dữ tợn từ trên lầu bước xuống. Hắn nhìn qua Thủy Nhi, nhưng ánh mắt lãnh liệt không chút để ý đến nàng.

Có thể đối với Thủy Nhi , đây là người nam nhân xem nhẹ mỹ mạo của nàng .. đương nhiên trên đời này cũng chỉ có một người như thế .. đó là hắn – Âu Dương Liệt.

Ngoại hình tuấn mỹ nhưng tính cách cực kì tàn khốc , người nam nhân đó chính là Âu Dương Liệt. Hắn có một đôi mắt rất đẹp ! Không những là một thương nhân xuất sắc mà còn là nhà ngoại giao, chính trị gia, hắn nắm giữ 50% cổ phần của tập đoàn tài chính Âu Dương là tập đoàn đứng thứ mười trên thế giới, hơn nữa còn có huyết thống với thân vương Khoa Uy Đặc. Mẹ đẻ của hắn là công chúa của nước Khoa Uy Đặc, được gả cho phụ thân hắn, vị công chúa xinh đẹp này không biết vì lý do gì mà lại “huơng tiêu ngọc vắn” ở tuổi ba mươi (ý nói mẹ hắn đã chết) . Chỉ lưu lại đứa con trai độc nhất đó là Âu Dương Liệt, đây đúng là thân vương Khoa Uy Đặc “hàng thật giá thật” nga!!!

Thực ra có rất ít người biết được Âu Dương Liệt còn có một thân phận khác là tướng quân của Âm Dạ Môn. Khác với bốn người kia, hắn cố ý muốn che dấu thân phận tướng quân ở Âm Dạ Môn của mình, chỉ có Lam Điện Diễm cùng 4 vị tướng quân khác là biết. Như vậy, Âu Dương Liệt hắn vừa chu toàn việc làm “đại lão” trên thế giới vừa ngầm ngầm cung cấp những tin tức có giá trị cho Âm Dạ Môn.

Vũ hội “Mười bảy hào”, hành động dụ bắt “nhị hào nhân vật” Kim Luân Giáo Ô Tháp – Do Đế Mỗ chính là nhờ Âu Dương Liệt dùng thân phận thân vương để mở tiệc chiêu đãi ấy.

Âu Dương Tuyết vọng liếc mắt nhìn về phía lầu, nhanh chóng đuổi theo Âu Dương Liệt, chặn đường hắn

-“ Liệt, không cần phải làm vậy, nàng là muội muội của chúng ta!!”

Nam nhân ấy mạnh mẽ nhìn về phía Âu Dương Liệt, đôi mắt lạnh lẽo như đao, thanh âm tà ác hết như ma vậy –“Không phải là do người nữ nhân ấy sao?”

Thanh âm của Âu Dương Tuyết hoàn toàn nghiêm túc –“ Âu Dương Liệt! Nàng ấy vô tội!”

Những lời này dường như chọc giận đến Âu Dương Liệt, đôi mắt hắn càng thâm lãnh đậm nhìn về phía Âu Dương Tuyết, lạnh liệt ngữ khí mang theo tia khả nghi

-“Người đau lòng sao?”

-“Đúng vậy! Nữ tử tốt như vậy , ai nhìn mà chẳng đau lòng!” – Âu Dương Tuyết luôn xem Âu Dương Phiêu là muội muội để đối đãi

–“Người không có tư cách vì nàng đau lòng, nhớ kỹ, chỉ có ta... mới có tư cách!”

Nói xong, Âu Dương Liệt quả quyết xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Vẻ Đẹp Cây Anh Đào

-“Thủy Nhi, người cứ đi lên trước đi, Phiêu nhi ở lầu hai, phòng thứ ba bên tay trái. Có lẽ, người nàng ấy cần hiện giờ chính là người.” – Âu Dương Tuyệt nói xong, liền đuổi theo Âu Dương Liệt

Thủy Nhi nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Liệt, khẽ chắc chắc tán thưởng , thật đúng là chuẩn thật ! Quả thật có nét giống cha nàng!

Nghĩ đến cha, trong lòng Thủy Nhi lại cảm thấy bức tức. Nàng nghĩ vẫn là nên đi thăm Phiêu tỷ tỷ trước thì hơn. Những điều mà Âu Dương Tuyệt cùng Âu Dương Liệt nói nàng hoàn toàn không hiểu chút gì !

Thủy Nhi đứng trước cửa phòng của Phiêu tỷ, nàng gõ cửa gần cả nửa ngày mà vẫn không có người lên tiếng trả lời. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa vào, vừa nhìn tình cảnh trước mắt khiến nàng kinh sợ hoảng hồn.

Vật dụng bằng thủy tinh cùng đồ vật trong phòng đều rối loạn nhìn trông hết như một mớ hỗn độn. Âu Dương Phiêu ngồi bệt dưới đất, tóc tai rối tung, sắc mặt tái nhợt, trên cổ tay nàng ấy còn hằn rõ một vết máu ứ đọng, thân thể mảnh khảnh của nàng ấy căn bản không thể chịu nổi, vừa nghe tiếng người bước vào, Âu Dương Phiêu khó khăn đứng dậy.

Thủy Nhi bước đến, hai tay nhẹ nhàng nâng Phiêu tỷ -“Tỷ tỷ bị làm sao vậy?”

Âu Dương Phiêu ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ửng đỏ, cánh môi hơi mấp máy -“ Là muội sao? Thủy Nhi sao?”

-“Đúng vậy, là Âu Dương Tuyệt mang ta vào. Tỷ tỷ làm sao vậy?” – Thủy Nhi nhìn bộ dáng của Phiêu tỷ mà không khỏi đau lòng.

Âu Dương Phiêu nhìn thấy bộ dáng sứt ruột, lo lắng của Thủy Nhi đối với nàng, trong lòng cảm thấy có chút ấm áp, nước mắt lại bắt chọt rơi xuống -“Thật có lỗi, để cho muội thấy bộ dáng chật vật như vậy của ta.”

Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, bé lập tức nhảy dựng lên -“Là do hỗn đản Âu Dương Liệt gây ra cho tỷ đúng không !”

Âu Dương Phiêu có chút cảm động, vội vàng kéo Thủy Nhi -“ Không phải đâu.”

-“Phiêu tỷ, tại sao lại có thể như vậy...”

Âu Dương Phiêu cho dù chịu ủy khuất cũng không bao giờ nói ra nhưng vừa nhìn thấy Thủy Nhi vì nàng mà đau lòng, khiến cho nàng có cảm giác rất thân thiết...

Chừng nửa ngày sau, Thủy Nhi cũng biết được đại khái chuyện xưa của Phiêu tỷ, nhìn cây anh đào xinh đẹp ngoài sân, Thủy Nhi lần đầu tiên cảm thấy có nhiều chuyện không hề giống với vẻ bề ngoài xinh đẹp của nó... tuy rằng nó rất đẹp.

Nhiều năm trước kia, cánh hoa là tả bay đầy trời, trong vườn khắp nơi đều nở hoa tuyệt đẹp, Phiêu tỷ lúc đó chỉ mới năm tuổi, theo mẫu thân nàng vào Âu Dương trang viên. Không lâu sau đó thì mẫu thân của Phiêu tỷ trở thành Âu Dương phu nhân, mà Phiêu tỷ cũng sửa họ thành Âu Dương.

Sau này Phiêu tỷ mới biết được, khoảng một năm trước khi đến đây, cây anh đào lúc ấy rất cần cỗi, một vị nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp mang địa vị công chúa đã tận tâm chăm sóc cây anh đào ấy để rồi cuối cùng lại dùng chính máu của bản thân để tưới cho cây. Mà người nữ nhân đó chính là Âu Dương phu nhân tiền nhiệm, mẫu thân của Âu Dương Liệt.

Âu Dương Liệt đến bây giờ vẫn cho rằng chính mẫu thân của Phiêu tỷ đã cướp đi hạnh phúc của mẫu thân hắn. Bởi vì từ lúc mẫu thân của Phiêu tỷ đến Âu Dương gia thì mẫu tử bọn họ không còn được phụ thân quan tâm đến, mỗi ngày ngoại trừ lúc đi công tác còn lại đều dành thời gian ở cạnh một người nữ nhân. Đó chính là mẫu thân của Phiêu tỷ. Cho dù hắn thống hận mẫu thân của Phiêu tỷ, nhưng lại đối với Phiêu tỷ càng thống hận gấp bội – đưa con riêng của người nữ nhân đã cướp đi hạnh phúc của mẫu thân hắn.

Vì thế khi Âu Dương Phiêu vừa tròn mười bảy tuổi cũng là lúc cây anh đào nở hoa rất đẹp, tại gốc anh đào ấy... Âu Dương Liệt đã hoàn toàn phá hủy hạnh phúc của Âu Dương Phiêu, vĩnh viễn cướp đi mọi thứ tốt đẹp nhất của nàng...

Nhưng những điểm mấu chốt Thủy Nhi vẫn không hiểu rõ lắm... Việc không hiểu rõ mọi chuyện của Thủy Nhi chính là từ huyết của nàng.

Mọi khi hỏi cụ thể thì Phiêu tỷ cũng chỉ mấp máy môi, muốn nói nhưng lại thôi. Thủy Nhi đương nhiên không hiểu rõ.

Phiêu tỷ nói Âu Dương Liệt chán ghét tỷ ấy, hận tỷ ấy. Chán ghét một người nghĩa là không muốn nhìn thấy người ấy sao ?? Nhưng vì sao mỗi lần Phiêu tỷ chạy trốn đều bị Âu Dương Liệt truy bắt trở về? Âu Dương Liệt rõ ràng không phải ca ca của Phiêu tỷ, vì sao khi phụ thân của Âu Dương Liệt cùng mẫu thân của Phiêu tỷ qua đời thì Âu Dương Liệt lại bức Phiêu tỷ không được mang họ Âu Dương ?

Thủy Nhi thật sự không rõ.

Nhưng Thủy Nhi vẫn hiểu được một điều. Phiêu tỷ là người tốt. Âu Dương Liệt “ngược đãi” Phiêu tỷ thì nhất định là người xấu!

Hừ! Âu Dương Liệt người dám khi dễ Phiêu tỷ. Ta, Lam Thủy Nhi quyết không bỏ qua cho người!

Thùng thùng thùng!

Một trận tiếng đập cửa.

Âu Dương Phiêu như một con chim đang sợ hãi liền co rụt người lại.

Thủy Nhi nhẹ nhàng kéo tay Âu Dương Phiêu –“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ tỷ tỷ” – Phiêu tỷ đáng thương lại bị Âu Dương Liệt đáng giận kia làm cho sợ hãi !

Thủy Nhi đi đến mở cửa.

Thì ra là Âu Dương Tuyết tao nhã đứng trước cửa

-“Vật nhỏ, ngươi muốn đi gặp hai tiểu động vật của ngươi không?”

Thủy Nhi quay đầu liếc nhìn Phiêu tỷ một cái

Âu Dương Phiêu run rẩy nói –“Muội đi đi, ta bộ dạng như vậy không muốn ra ngoài đâu!”

Thủy Nhi cũng không cưỡng cầu. Nàng đi theo Âu Dương Tuyết vào bên trong một vườn cây.

-“Chủ nhân?!” – Tựa hồ vô cùng kinh ngạc cùng vui mừng!

A! Nhìn đồng kem ly to trước mắt ,khó tránh Huyền Vũ vui đến quên cả về nhà! Đúng là Âu Dương Tuyết đối với vệt của nàng “hữu cầu tất ứng” (có yêu cầu gì cũng đáp ứng) ! Đại Thanh được đãi ngộ cũng tốt quá chứ!

Bên dưới gốc cây chính là sào huyết của Đại Thanh , bên trong “ngôi nhà” của Đại Thanh đều chấp đầy côn trùng.

Thủy Nhi huyết sáo, con vệt liền đậu lên vai nàng, Đại Thanh cũng bò đến tay nàng. Thế mà hai cái tiểu động vật ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn vào sào huyết mới của bọn chúng.

-“Nhìn cái gì, trở về nhà ta sẽ kiếm cho các ngươi một gốc cây đại thụ, làm cho các ngươi một sào huyết mới!” –Thủy Nhi bắt mắt nũng nịu reo. Hai cái tiểu động vật này vừa rời chủ nhân không đến một ngày đã bị người khác mua chuộc rồi!

Thủy Nhi nhìn Âu Dương Tuyết nũng nịu áo giận –“Ngươi dưỡng bọn nó đến hư luôn a!” – Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng Thủy Nhi đối với Âu Dương Tuyết vẫn còn rất hảo cảm. Tận tâm chiếu cố dù sao vẫn tốt hơn so với ngược đãi chúng nó.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Âu Dương Tuyết Tính Sai

Âu Dương Tuyết giả vờ bày ra bộ mặt của một nhân sĩ bảo vệ động vật, khiêm tốn nói –“Ta chỉ biết là trời sinh ta rất thích động vật mà thôi.” – Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại đem hai cái “tiểu tổ tông” ấy “ân cần thăm hỏi” cả n lần. Buổi sáng hẳn phải mua cho con vệt ấy hai ly kem, khiến cho hẳn bị thuộc hạ cười trộm đến nỗi không biết dấu mặt vào đâu.

-“Âu Dương Tuyết, nhìn mặt ngươi có phải sắp đánh nhau với ai hay không?” – Thủy Nhi vừa vuốt ve Huyền Vũ , ngả đầu về phía sau hỏi hẳn.

-“Ta chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện mà thôi” – Hẳn liếc nhìn Thủy Nhi, vươn tay nhẹ nhàng phui những cánh hoa anh đào trên tóc nàng.

-“Có chuyện gì sao?” – Thủy Nhi mở đôi mắt to chớp chớp nhìn hẳn.

Có một số việc nàng quả là ngốc mà !!!

Âu Dương Tuyết nở nụ cười tà mị. Hẳn hơi cúi người, ghé sát vào tai nàng, thanh âm trầm ấm khẽ vang lên –“Nghĩ đến tình huống sẽ gặp Lam Điện Diễm”

-“Vì sao? Cha là kẻ thù của ngươi sao?” – Nàng thật không hi vọng có người lại trở thành kẻ thù của cha nàng.

Âu Dương Tuyết im lặng giây lát , rồi lại nhìn vào mắt của nàng, hẳn nghiêm túc nói –“Bắt đầu từ đêm qua thì đúng là vậy.”

Tĩnh dịch!

-“A???!!!” – Tiểu Thủy Nhi ngẩng cao khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ đầy tinh xảo của mình, đôi mắt lóe lên vài tia nghi hoặc.

Âu Dương Tuyết cảm thấy được những lời hẳn nói có chút thất bại, khôi phục lại ngữ khí bất cần đời–“Thế nào, tiểu Thủy Nhi, nếu ta cùng Lam Điện

Điêm đánh nhau thì người sẽ hy vọng ai thắng?”

-“Theo tình huống đêm qua, Âu Dương Tuyệt đánh nhau với cha đều không thể nào phân thắng bại” – Bởi vì bọn họ thật sự không phải là kẻ thù của nhau. Điêm này Thủy Nhi có thể nhìn thấy được.

-“Thật sự là một nha đầu lém lỉnh mà!” – Âu Dương Tuyệt nhẹ nhàng gõ vào trán Thủy Nhi một cái.

Hai tay nhỏ bé của nàng lập tức che cái trán bị đau lại, bất mãn nhú mày –“Không phải như vậy sao chứ? Chẳng lẽ nếu ta hy vọng ai là người thắng thì người đó thật sự sẽ thắng sao?”

-“Đương nhiên, thử một lần xem, không chừng đúng cũng nên!” – Âu Dương Tuyệt giả vờ bày ra bộ dáng bí hiểm. Thủy Nhi vẫn không hiểu, hiện tại vẫn không hiểu!

-“Nếu đúng như vậy thì ta thật sự hy vọng người cùng cha có thể liên hợp lại với nhau cùng quần áo Âu Dương Liệt một trận! Ai bảo hán luôn khi dễ Phiêu tỷ!”

Thủy Nhi bất giác nhìn về cây đào trong sân, bầu trời đột nhiên nổi gió khiến cho các cánh hoa phiêu bay là tả trong không trung, khung cảnh xinh đẹp như vậy thật làm cho lòng người chua xót ...

-“Bằng không .. tại sao người không ở lại đây để chăm sóc Phiêu nhi?” – Âu Dương Tuyệt nhìn Thủy Nhi, sâu xa nói, đôi mắt bỗng lóe lên một tia giả hoạt.

Thủy Nhi theo bản năng nhìn ra ngoài cửa lớn. Trong lòng vẫn còn bức tức chuyện cha ở cùng với Anh Ný liền quên mất nàng!

Âu Dương Tuyệt biết Âu Dương Liệt lúc này đang đi đến con tàu chở dầu ấy để bàn chuyện quan trọng với Lam Điện Diễm. Cho nên Lam Điện Diễm sẽ không thể xuất hiện ở đây ngay lúc này. Có điều, hán đương nhiên sẽ không để yên như vậy, chỉ thân nhiên nói một câu –“Đáng thương cho Phiêu nhi a, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Tiểu Thủy Nhi, đánh nhau với Âu Dương Liệt thì không có vấn đề gì, máu chó chính là nên hỏi Phiêu tỷ của người có đồng ý hay không?”

Thủy Nhi nhú mày. Phiêu tỷ làm sao có thể không đồng ý chứ? Thật sự là kì quái!

Thủy Nhi nghĩ đi nghĩ lại, cha cũng không tìm nàng vậy thì có gì mà nàng phải quay về. Không bằng ở lại chỗ này để chăm sóc Phiêu tỷ thuận tiện bảo vệ Phiêu tỷ không để cho Âu Dương Liệt kia khi dễ tỷ ấy nữa.

Nghĩ như vậy tiểu Thủy Nhi quyết định ở lại Âu Dương trang viên. Từ lúc Thủy Nhi quyết định ở lại, nàng một khắc cũng không rời Âu Dương Phiêu, khiến cho Âu Dương Tuyệt hoàn toàn không có cơ hội riêng tư với Thủy Nhi. Âu Dương Tuyệt tự giễu, xem ra tình địch của hán không chỉ có mình Lam Điện Diễm !!! Âu Dương Phiêu cũng có thể xem như là tình địch thứ hai của hán!!!

Thủy Nhi lúc nào cũng kề cận bên Âu Dương Phiêu. Âu Dương Phiêu cũng không tự chủ được mà sùng nịch Thủy Nhi, nhìn cái “tiểu tinh linh” đáng yêu này, Âu Dương Phiêu cảm thấy dường như đây là lễ vật trân quý mà Thượng Đế đã dành tặng cho nàng. Chỉ cần nhìn Thủy Nhi thôi nàng liền quên mất mọi phiền não tru sầu trong cuộc sống.

Thậm chí buổi tối, Thủy Nhi cũng nhất quyết phải ngủ cùng với Âu Dương Phiêu. Ai bảo giường của Phiêu tỷ quá rộng. Ai bảo Phiêu tỷ lại thơm đến vậy a!!!

Âu Dương Phiêu nhìn thấy vẻ mặt lăm nũng của Thủy Nhi liền không đành lòng cự tuyệt nàng.

Bầu trời đêm rất sáng, bên trong phòng ngủ đã tắt đèn, tối đen một mảnh, nhìn xuyên qua ô cửa sổ có thể thấy rất rõ bầu trời đêm đầy sao ngoài kia, lờ lờ nhấp nháy, ánh sao như một viên bảo thạch quý giá vậy. Gió thổi len qua ô cửa, chung quanh đều yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rả rít kêu từ đằng xa

Thủy Nhi cùng Âu Dương Phiêu đang tán gẫu với nhau. Nhưng hai người tựa hồ không phát giác rằng, mọi chuyện của hai nàng đều mãi xoay quanh Lam Điện Diễm và Âu Dương Liệt

-“Phiêu tỷ, tỷ sẽ còn đến chỗ tiệm ấy nữa chứ?” – Thủy Nhi nhìn trần nhà hỏi.

-“Không, sẽ không đi nữa” – Thanh âm của Âu Dương Phiêu ôn nhu. Chính vì một người bạn học của nàng nhờ nàng đến phụ giúp tiệm kem nên mới xảy ra phong ba như ngày hôm nay. Hạnh quân gia nói hôm nay Âu Dương Liệt sẽ không trở về, cho nên nàng mới tránh được tình cảnh “không chịu nổi”.

-“Nga, thật tiếc quá. Tỷ tỷ, Âu Dương trang viên sắp tổ chức vũ hội “mười bảy hạo” sao?” – Thủy Nhi hỏi.

-“Không có nghe nói qua.” – Âu Dương Liệt không có nói cho nàng.

-“Thủy Nhi, cha muội, ý ta là Lam tổng tài sẽ đến bắt muội trở về sao?”

-“Sẽ không đâu!” – Tuy là nói vậy nhưng nàng có chút cảm thấy nhớ cha.

-“Thủy Nhi, đại ca hán, ý ta là Âu Dương Tuyệt, hán đối với muội rất đặc biệt nga.”

-“Đặc biệt nghĩa là gì?”

-“Aiz...” – Âu Dương Phiêu thờ dài một hơi – “Thủy Nhi còn quá nhỏ...”

-“Ta làm sao mà nhỏ a, Phiêu tỷ cũng chỉ mới mười tám tuổi thôi a!”

Âu Dương Phiêu bật cười ra tiếng – “Được, Thủy Nhi muội cũng muốn trưởng thành rồi a. À, tỷ quên nói với muội, đại ca tuy rằng đối với tỷ rất tốt, thật sự tỷ không nên nói điều này nhưng tỷ muốn nhắc muội nên cẩn thận với đại ca, đại ca cái gì cũng tốt, chỉ có điều hần quen rất nhiều bạn gái a.” – Âu Dương Phiêu hoàn toàn không muốn Thủy Nhi bị tổn thương.

-“Hần có nhiều bạn gái thì liên quan gì tới muội chứ? Có điều, Âu Dương Tuyết là người tốt, điểm này muội có thể nhìn ra được.” – Có thể đối xử với Đại Thanh và Huyền Vũ như vậy nhất định là người tốt a.

-“Nghĩ như vậy là được rồi, dù sao... Đại ca rất đẹp trai đúng không?”

-“Cha muội còn đẹp hơn...”

-“A?”

-“Ha ha ... hi hi .. Cái kia ... Muội nói Âu Dương Liệt cũng rất tuấn tú a...”

.....

Không biết đã qua bao lâu, thanh âm trong phòng càng lúc càng thưa thớt, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều ...

Thủy Nhi mơ thấy cha đến đón nàng về nhà.

-“Tiểu Thủy Nhi, ngoan, chúng ta về nhà.” – Thanh âm của cha thật ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đại Sói Xám Đến Rồi !!!

Trong mộng thanh âm của cha sao ôn nhu đến vậy. Cha vươn hai cánh tay to lớn ôm lấy Thủy Nhi. Nhưng chỉ trong chớp mắt cha liền biến thành một đại sói xám mặt mũi dữ tợn, hai tròng mắt hung hãn, nó đang giương nanh múa vuốt về phía nàng.

Không kịp kêu cứu mạng thì Thủy Nhi như cảm thấy cổ mình đang bị người nào đó nắm lấy, nàng càng giãy dụa không ngừng, hoảng sợ mở to hai mắt.

Nha!!!

Thật sự đúng là có một con sói xám đang ôm chặt lấy Thủy Nhi, không lưu tình đem bé quấn chặt vào ổ chăn ấm áp

-“Ngươi...!” – Thủy Nhi đột nhiên bật kêu, gầy dựa suy nghĩ tìm cách trốn thoát. Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng liền bị con đại sói xám ấylấn át chặt lại. Ô ô ...nàng không kịp đánh thức Phiêu tỷ a!!!

Trong bóng đêm, đại sói xám hạ giọng, hung ác gầm nhẹ -“ Câm miệng! Ai cho phép ngươi ngủ trên giường này! Cút ngay cho ta!” – Vừa nói xong hần liền dùng bàn tay to lớn nắm lấy áo nàng không chút lưu tình xách nàng ném ra ngoài cửa . –“Chạm vào!” – Sau đó là một tiếng sập cửa cực kì lớn.

Thủy Nhi hoàn toàn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra liền bị người nào đó đem ném ra ngoài hệt như ném bao rác vậy, đầu óc nàng “thất điên bát đảo”, ăn đau, nàng xoa xoa hai cánh tay. Vừa suy nghĩ, đột nhiên nàng phát hiện ... thì ra thanh âm kia là của ... Âu Dương Liệt!

Thủy Nhi vừa chuẩn bị tìm cách bảo vệ Phiêu tỷ liền nghe tiếng bước chân từ đằng xa đi đến...

Ngay sau đó, Thủy Nhi liền bị “người nào đó” nhấc bổng lên.. rơi vào một cái ôm êm ái...

Thủy Nhi ngẩng đầu, đôi mắt mở to –“Cha?!”

-“Là ta.”

Thanh âm trầm ấm nhưng đầy uy lực, khuôn mặt tuấn mỹ, đúng là cha thật rồi !!

Lam Điện Diễm ôm chặt lấy Thủy Nhi, bướcbettừ cửa phòng Âu Dương Phiêu, dùng sức đập một cước vào cánh cửa , hét lớn –“Muốn chết sao!! Âu Dương Liệt !!! Dám đụng vào người của ta!!!!”

–“Còn !” – Bên trong phòng là tiếng Âu Dương Liệt đang rít gào. Đồng thời truyền đến tiếng kêu đau của Âu Dương Phiêu cùng với một ít thanh âm “kì kì quái quái” ... (Mik: mô phật !!!!.. tình yêu nào còn “chong xáng” thì đừng cố hiểu đoạn này nha ... ha ha ha)

Thủy Nhi phát hoảng! Phiêu tỷ rõ ràng là bị tên hỗn đản kia khi dễ a! Cái tên Âu Dương Liệt đáng giận kia nhất định là đang “đánh”* Phiêu tỷ (Mik : E hèm ... TN hiểu theo nghĩa đen còn các tình yêu thì hiểu theo nghĩa nào cũng dc^o^). Bé giãy dụa, dùng sức thoát khỏi tay cha . Miệng vẫn hét không ngừng –“Đại hỗn đản, ngươi buông tỷ ấy ra ! Âu Dương Liệt! Ngươi lại khi dễ tỷ ấy ! Ngươi buông tỷ ấy ra! Buông ra! Ta không cho phép ngươi đánh tỷ ấy!”

Lam Điện Diễm cau mày nhìn hành động của Thủy Nhi, hai giây sau hần liền hiểu ra. Hần nhìn Thủy Nhi ngây thơ không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, ánh mắt sùng nịch cùng kích động nhìn tiểu Thủy Nhi nhỏ bé trong tay hắn, bé lúc này quả thật giống với một con mèo nhỏ đang giương nanh múa vuốt a, cả người nàng đều tản mát ra một sức sống mới mẽ giống như một ngôi sao sáng chói trên bầu trời đêm vậy. Chỉ cần nhìn nàng, Lam Điện Diễm liền cảm thấy ấm áp , dễ chịu

Thủy Nhi lại đánh , lại đá , không ngừng giãy dụa –“Không cho ngươi đánh Phiêu tỷ! Âu Dương Liệt! Ta liều mạng với ngươi! Đại hỗn đản! Đồ rùa thối! Sói què chân! Ngươi bước ra đây! Đồ nhát gan! Con cóc mù! Ngươi ra đây cho ta , ta không cho phép ngươi khi dễ Phiêu tỷ!!!”

Cử chỉ quấy rầy người khác trong lúc đang “làm việc” là rất vô nhân đạo , nhưng là Lam Điện Diễm vẫn không hề ngăn cản nàng, ngược lại còn để mặc cho nàng la hét, hần cố ý nín cười trước sự ngây thơ của nàng. Dung túng cho tiểu Thủy Nhi gào thét cùng mắng chửi Âu Dương Liệt. Cái này cứ xem như là trừng phạt tên Âu Dương Liệt kia dám làm đau tiểu Thủy Nhi của hắn!!!

Âu Dương Liệt từ khi sinh ra đến bây giờ lần đầu tiên bị người khác mắng là con cóc cùng sói què!

Người bên trong bởi vì tiếng mắng chửi đó quấy nhiễu mà tâm tình cực kì buồn bực, cực kì ác liệt a!

–“Xôn xao!” – Cánh cửa được mở ra

Âu Dương Liệt sắc mặt xanh mét, khóe miệng run rẩy vài cái. Lạnh mắt, hung ác nhìn chằm chằm vào Thủy Nhi, ánh mắt tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy!.

Nếu ngươi bình thường nhìn thấy ánh mắt như Diêm La lúc này của Âu Dương Liệt thì khẳng định người đó sẽ ngoan ngoãn mà im lặng. Thế mà tiểu Thủy Nhi một chút sợ hãi cũng không có, giống như một con mèo hoang đang không ngừng giương nanh múa vuốt như muốn cào xé người trước mặt, nàng nhìn Âu Dương Liệt hét lớn –“Âu Dương Liệt! Không cho phép ngươi khi dễ Phiêu tỷ!!!” – Nàng như muốn đem Âu Dương Liệt ra cắn xé mà hắn thì một thân khí lực cường tráng, mặc cho Thủy Nhi đang cố dùng hết sức nhưng hắn vẫn không sút mẻ miếng nào a!!!

Âu Dương Liệt cắn răng nhìn Lam Điện Diễm

Lam Điện Diễm lựa chọn cách ... quay mặt đi chỗ khác (Mik: ôi e chết cười mất thôi ... ha ha)

Thủy Nhi đá chân, tìm cách muốn vào bên trong phòng nhưng Âu Dương Liệt như một bức tường lớn che chắn hết cả lối đi khiến nàng chỉ còn cách tiếp tục dùng chiến thuật ... “tổn nước miếng” ...

–“Đại hỗn đản! Không cho phép ngươi khi dễ Phiêu tỷ!”

Âu Dương Liệt rốt cuộc cũng không chịu nổi, liếc nhìn Lam Điện Diễm đang đứng một bên xoa xoa mũi như đang xem kịch vui vậy, Âu Dương Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lam Điện Diễm –“Làm ơn ! Ngươi mang cái kẻ dờ hoi đó đi đi!!!”

–“Xin lỗi! Ta đây “lực bất tòng tâm”” – Lam Điện Diễm rốt cuộc cũng nhịn cười không nổi liền “văn đạm phong kinh” phun ra một câu.

Thủy Nhi vẫn không ngừng cào xé Âu Dương Liệt cùng kêu gào không dứt –“Phiêu tỷ ! Đừng sợ! Có muội đến bảo vệ cho tỷ! Âu Dương Liệt ! Ngươi là đồ trúng rùa thối ! Con cóc chột mắt què chân!....”

–“Lam Điện Diễm!” – Âu Dương Liệt nhìn Lam Điện Diễm gằm nhẹ ...

Lam Điện Diễm chọn cách nhủu mày, không hề để ý đến bộ dáng của Âu Dương Liệt khiến hắn tức điên lên. Kia rõ ràng là Lam Điện Diễm đang cười nhạo hắn mà ,nếu đã ép hắn như vậy thì hắn đành phải ... xin lỗi vậy

Âu Dương Liệt cắn răng , nhìn Thủy Nhi nói –“Thực xin lỗi , tiểu bạch thỏ, ngươi nên quay về nhà đi!”

Quả nhiên , ba từ “tiểu bạch thỏ” này liền khiến Lam Điện Diễm biến sắc. Ngay sau đó hần liền giơ một quyền như muốn đánh vào ngực Âu Dương Liệt –“Âu Dương Liệt!”

–“Được , được !!” – Âu Dương Liệt giơ hai tay lên đầu hàng –“Ta xin lỗi, xin lỗi, thật xin lỗi, tiểu thư Dạ Sát xuất sắc nhất của Âm Dạ Môn, đêm đã khuya rồi, ngươi không nên ở đây mà nhớ thương chiếc giường của ta, ngươi nên trở về đi!”

–“Kia tại sao lại là giường của ngươi? Đó là” – Thủy Nhi đột nhiên dừng lại, hai mắt lác lác, cố gắng giải thích việc không hiểu này ...

Lam Điện Diễm liền bật cười thành tiếng, hai tay ôm chặt Thủy Nhi, cắn nhẹ vào lỗ tai nàng – “Ngoan , đừng náo nữa, chúng ta về nhà!”

– “Không được, tên mà quý này nhất định sẽ khi dễ Phiêu tỷ a, chúng ta đem Phiêu tỷ đi được không?”

Đáp lại lời nàng là một tiếng đóng cửa rất mạnh.

Từ nay về sau Âu Dương Liệt cùng Lam Thủy Nhi chính là “thủy hỏa bất dung”

Nhưng mà, thế sự khó liệu...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ta Không Phải Chim Hoàng Yến!

Mặt trời tròn tròn đã lên cao, màu vàng nhạt nhạt của nắng trải khắp mặt đất. Phòng ngủ của chủ nhân Lam cung vẫn yên tĩnh, ấm áp như trước. Ở hành lang nữ giúp việc và thị vệ đều bước đi nhẹ nhàng, không dám vang lên một tiếng động, chỉ cần chốc giận bạo quân kia thì lập tức mất bát com ngay, nếu nặng còn có thể mất đầu a.

Chỉ có mấy chú chim không rành thế sự nên mới dám đứng nơi cửa sổ lóu rầu trò chuyện, giống như muốn thúc dục thiên hạ mau rời giường. Nhưng mấy chú chim này mới lướt qua phòng chủ nhân, bất gặp ánh mắt “Sát thủ” của ai đó cả đám liền rút đầu rút lui, ngậm chặt mỏ, cẩn thận thu lại móng vuốt, sai đó mạnh mẽ vỗ cánh bay lên, bay nhanh lên trời cao.

Lam Điện Diễm nhìn bé đang say ngủ trên khuỷu tay mình, nhẹ nhàng muốn thu tay lại. Nhưng bé giống như đang quen với hơi ấm, xọch xọch, cái miệng nhỏ ba lên, lại lúi sâu vào lòng cha, tiếp tục ngủ.

Lam Điện Diễm bật cười. Nhịn không được cúi đầu hôn hôn lên cái trán tròn bóng, lại cảm thấy không đủ lại hôn lên hai má phần hồng, chớp mũi, vành tai mê người....

Thủy Nhi vươn tay nhỏ bé ý đồ muốn đẩy cái thứ đáng ghét đang quấy rầy giấc ngủ đông của nàng.

Lam Điện Diễm thuận thế bắt được cánh tay nhỏ bé xanh xao của Thủy Nhi. Không kìm lòng được hôn nhẹ lên. Thật sự vậy nhỏ này làm người ta yêu thích không thể buông tay. Thật muốn cả ngày cùng nàng thế này. Có điều Âm Dạ Môn rất nhiều việc. Đền qua mãi rạng sáng ba giờ mới đến được Âu Dương viên đón nàng về.

“...”{hana: cái này là tiếng bụng kêu nhưng không biết để thế nào}

Bụng kêu. Thủy Nhi khẽ động lông mi, mở mắt.

Nàng tỉnh vì bị đói bụng.

“Chào buổi sáng, Ngủ mỹ nhân.” Mỗi lần thấy hai tròng mắt Thủy Nhi đột nhiên mở ra mang theo hào quang ánh sáng, Lam Điện Diễm lại ngẩn ngơ.

“Chào buổi sáng, Cha!” Thủy Nhi tròng mắt đảo quanh một lượt rồi đột nhiên ngồi dậy, bối rối xuống giường, rất nhanh chạy đến cửa sổ! Nàng phải lập tức về phòng thay quần áo và đến Âu Dương viên, Phiêu tỷ giờ không biết thế nào a!

Còn chưa đến cửa sổ đã bị Lam Điện Diễm từ phía sau ôm trở về, một lần nữa ấn lên giường, thân thể cao lớn đè Thủy Nhi dưới thân, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng cúi đầu nói “Vật nhỏ keo kiệt, ngay cả cái hôn chào buổi sáng cũng không có sao?”

“Gi a?” Thủy Nhi có chút không hiểu.

Lam Điện Diễm thanh âm càng thấp, càng trầm, mang theo mị hoặc vô tận: “Chính là.... Đây...”

Ngón cái cùng ngón trỏ thô ráp nắm lấy chiếc cằm nhỏ của Thủy Nhi, hơi bóp tay để đôi môi nàng hơi chu ra. Cúi đầu để lưỡi dài trực tiếp chui vào miệng Thủy Nhi, một cái hôn chào buổi sáng hàng thật giá thật.

Mùi hương nam tính nháy mắt thổi đến, mang theo hơi nóng ngọt ngào vây quanh Thủy Nhi, trong lúc nhất thời không thể hỏi gì. Chỉ đến khi trong đầu mê mị, không khí trong lồng ngực đã gần như bị rút cạn mới khẽ chuyển động.

Lam Điện Diễm rời đi là lúc Thủy Nhi đã muốn thở không ra hơi, hai gò má nhanh chóng hồng nhuận, trong ánh mắt một nắng nước mờ mê hồn.

Thủy Nhi giống như một quả hồng kiều diễm ướt át, tràn ngập dụ hoặc.

“Đói bụng sao?” Lam Điện Diễm hỏi.

“Àn...” Thủy Nhi mắt say lơ lơ mê man hừ hừ một tiếng.

Chỉ một cái âm thanh hừ hừ ấy lại làm lửa tình trong lòng Lam Điện Diễm bùng cháy, thanh âm khàn khàn và trầm thấp, mơ hồ nghe thấy tiếng thở dài “Thủy Nhi, ta cũng rất đói bụng...”

Không khí ái muội khiến nhiệt độ trong phòng tăng cao, nhưng Thủy Nhi kia lại không hề ý thức được nguy cơ đang đến, lại vô tư nói một câu, một câu đủ khiến Lam Điện Diễm coi như là mồi gọi.

“Chúng ta ăn ngay tại phòng đi!”

“Oang” Một tiếng!

Lam Điện Diễm cảm thấy lý trí chính mình nháy mắt nổ thành vô số mảnh nhỏ. Trong lúc nhất thời, cơ bắp cả người đều giống như khối thép cứng ngắt, cổ nén áp lực đang gào thét, thở dài một tiếng.

“Tiểu yêu tinh, nguoi đây là mồi sao...”

Nhìn đôi môi Lam Điện Diễm dần dần hạ xuống Thủy Nhi bỗng nhớ đến một chuyện khác mà đã bị cha làm quên mất.

“Nha!”

Thủy Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng. Sau đó như cá chạch rất nhanh trườn khỏi người Lam Điện Diễm, chân tay luống cuống lại định chạy đến bên cửa sổ.

“Ta muốn đến Âu Dương viên thật nhanh.” Vừa rồi bị cha làm cho phân tâm quên mất chuyện quan trọng “Cái tên Âu Dương Liệt đáng giận.”

Lam Điện Diễm đứng hình hai giây, sắc mặt khó coi như muốn ăn thịt nguoi! MD! Tiểu yêu tinh này không phải tra tấn nguoi bình thường, bản thân sớm hay muộn cũng bị nàng làm cho tức phát điên!

Lam Điện Diễm tâm tình cực kỳ bất mãn, nhanh chóng đi lên đem Thủy Nhi đang vừa leo lên cửa sổ bẻ xuống dưới.

Hắn khiến nàng nhìn thẳng vào hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Tiểu yêu tinh, thật muốn mở cái đầu nguoi ra xem bên trong chứa cái gì!”

Thủy Nhi ngẩn ra hai giây, nhìn Lam Điện Diễm ngu ngu nói một câu “Trong sách có nói là giống như kem ly hay bánh ngọt a.” {hana: Điên đây, đúng là*so vai* không còn biết nói gì nữa, ==}

Lam Điện Diễm dở khóc dở cười ảo não buông Thủy Nhi ra.

Ngay sau đó Thủy Nhi lại nhảy dựng lên, “Không được, ta muốn đi xem Phiêu tỷ!”

“Không được. Từ giờ trở đi, không có ta cùng đi, nguoi phải ở trong lam cung. Làm sao cũng không được đi.” Lam Điện Diễm ngữ khí có chút nghiêm khắc.

Trải qua ngày hôm qua, thân phận Thủy Nhi ở Âm Dạ Môn có định nghĩa mới. Mà định nghĩa này, mang đến cho Lam Điện Diễm một cuộc sống mới, và cũng khiến Thủy Nhi trở thành tiêu điểm của nguy hiểm. Hắn không biết Thủy Nhi sẽ gặp nguy hiểm gì, cho nên hắn tuyệt đối phải bảo vệ nàng thật nghiêm ngặt. Hắn vì nàng đã cho dựng một toà tháp an toàn bằng ngà voi. {hana: giết nhiều voi quá... ác ma}

Có điều đây chính là ý tưởng của mình Lam Điện Diễm, Thủy Nhi trời sinh không chịu làm chim hoàng yến. Nàng là một tinh linh tự do, một thiên sứ hoạt bát, nàng sẽ không để bất cứ kẻ nào trói buộc đôi cánh tự do của nàng!

“Không! Ta phải nhanh chóng đến xem Phiêu tỷ.” Thủy Nhi quật cường nói, không chỉ vì muốn đến Âu Dương viên mà nàng còn muốn nhiều kem ly, của hàng thời trang.... tất cả những gì xinh đẹp trên thế giới, tất cả....

“Tất cả đều có thể chiều theo nguoi, trừ chuyện này, không có chuyện thương lượng gì hết!” Lam Điện Diễm bá đạo nói xong cầm điện thoại nội tuyến lên gọi “Mang bữa sáng đến phòng cho ta.”

Lam Điện Diễm xoay người động tác lưu loát thay quần áo, “Hai ngày này ta rất bận, ngoan, ở nhà đợi ta.”

Thủy Nhi làm sao có thể ngoan, thừa dịp Lam Điện Diễm thay quần áo, nhanh như chớp thoát ra cửa sổ, trở lại phòng mình.

Nàng ngoan ngoãn chờ hắn?

Hừ!

Lúc này đây Thủy Nhi đã chuẩn bị tốt, Theo Lôi kiếm được thật nhiều tiền, cố ý đi một đôi giày thể thao, còn xuống kho vũ khí lấy một chiếc roi.

Đứng vậy, nàng muốn đi ra ngoài! Hơn nữa còn phải thật nhanh chân đến xem Phiêu tỷ thể nào a.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mãnh Dực.

Mười giờ sáng, xe tải vận chuyển hoa tiến vào Lam cung, Thủy Nhi lại làm giống lần trước, cẩn thận chui vào một hộp giấy.

Xe lao đảo chuyển bánh, chở Thủy Nhi trong lòng tràn đầy vui sướng rời Lam cung.

A, Thế giới hoa lệ, ta đến đây! Phiêu tỷ, ta đến đây! Hừ, Âu Dương Liệt, ngươi chờ xem!

Đi được một lúc, Thủy Nhi thò đầu ra khỏi hộp giấy tìm hiểu.

Đi?

Sao không giống đường lần trước a.

Mặc kệ, dù sao mỗi đường có một cảnh đẹp riêng. Chính là, oa oa, nhà cao tầng, ô tô như nước, người đông như kiến....

Không biết qua bao lâu xe tải cuối cùng cũng dừng lại. Thủy Nhi vừa định chui đầu ra, lại cảm thấy có người đến gần, nhanh chóng thu đầu lại, lùi về sau không dám nhúc nhích.

Một lát sau, người kia vẫn đứng ở trước thùng, không đi sao?

Thùng chuyển động.... Có người muốn đi chui thùng!

Thủy Nhi cảm nhận được.... có người đang mang nàng chuyển đi.

Hai cánh tay cường tráng lực lưỡng ôm lấy cái thùng lớn đang chứa Thủy Nhi, bước đi.

“Lý trợ lý, xin chào!” Bên đường có người chào hỏi.

“Xin chào!”

Thì ra người đang chuyển mình đi được gọi là Lý trợ lý?

“Lý trợ lý, có cần giúp không?”

“Cảm ơn! Không nặng!” Lý trợ lý thanh âm có chút khô khan mà máy móc.

Ha? Trợ lý này thật sự là đại lực sĩ đi, bản thân mình cũng nặng bốn mươi kg, hơn nữa bên trong còn có Huyền Vũ và Đại Thanh, người này sao có thể bình thân nói một câu “Không nặng” a?

Thủy Nhi cảm thấy bản thân đang trải nghiệm chuyện thú vị nhất từ trước đến nay, nàng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy hiếu kỳ, không biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì? Vật nhỏ trốn trong góc tối tùy ý để trợ lý kia đem đi nơi nào cũng không biết.

Xôn xao...

Nghe thanh âm giống như đi vào thang máy.

“Dạ Nhân, ngươi ôm cái gì thế?” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe của nữ nhân vang lên.

“Đừng... Đừng Lan? Đây là lễ vật của tổng tài.” Thì ra người này gọi là Dạ Nhân. Giọng hần vừa rồi là có chút khản trương.

“Nga, lễ vật gì vậy mà khiến ngươi tự mình ra tay a?” giọng nữ lại vang lên.

“Tổng tài không nói gì.”

“Nga!”

“Đợi chút!” Lý Dạ Nhân thanh âm có chút gấp gáp, “Cái kia... ta nói là, Đừng Lan...”

Cửa thang máy khép lại lại mở ra, Cái người tên Đùng Lan kia lại bị kéo trở lại thang máy.

Cảm thấy không khí có chút quỷ dị, Thủy Nhi đem lỗ tai dán lên hộp giấy, đột nhiên “Oanh” một tiếng. Hộp giấy bị Lý Dạ Nhân ném vào góc thang máy. Ruột gan Thủy Nhi lộn mòng hết lên.

Thủy Nhi cố nhin không kêu đau, lại nghe thấy từng đợt thanh âm kỳ quái. Có vẻ... cái thanh âm này có từng nghe qua ở đâu đó?

“Ân... không cần, không cần như vậy, Dạ nhân... nơi này là thang máy a...”

Lý Dạ Nhân hô hấp thật nhanh, thật trầm, như là mới chạy cả nghìn mét “Không quan trọng... đây là thang máy chuyên dụng của tổng tài, ngoài chúng ta không có người vào, tổng tài đang họp... nhất thời cũng không thể thoát đến đây.”

“Ân... không cần... không cần như vậy.”

“Bảo bối, nhớ ngươi muốn chết.. biết không, đến giờ ta vẫn không tin được mình đã có được ngươi...”

“Dạ Nhân... Chuyện của chúng ta... còn chưa được môn chủ đồng ý a...”

“Gao cho ta... bảo bối... hiện tại đừng nói gì...”

Sau đó tai Thủy Nhi nghe được nhưng âm thanh không hiểu là gì...

Thật sự không nhận được, bé vụng trộm ngó ra... a!!!

Một đôi mắt to lúng liếng dùng sức nhìn qua nhìn lại, lại nhìn lại nhìn qua...

A?... Nga?... Dĩ?... Ai?....

Đây là cái kiểu vận động gì? Vật tự do a? Hay nhu đạo?

Không biết... dù sao cứ là đánh nhau là được!

Chuyện luyện tập này hình như rất cần thể lực nha? Hai người đều thở gấp như thế, mồ hôi đầy trán... Có điều... không nhìn ra ai thua ai thắng...!

Thủy Nhi nhìn trong chốc lát cảm thấy có gì đó quỷ dị, nhưng không thể biết là không đúng chỗ nào, chính là hai má bắt đầu nóng lên, Thủy Nhi sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình, lại sờ đến ngực đang đập thình thịch. Nhìn quang bốn phía cũng không có chỗ nào trốn, đơn giản một lần nữa lại chui lại vào hộp, chờ đợi chiến đấu chấm dứt. {hana: có người xem phim xxoo miễn phí a}

Đây là một trận đánh dài, người trong hộp đợi cho “hoa nhĩ” rũ rượi, “chim chóc” mệt mỏi trên đầu bé đã mọc đầy nấm. {hana: thứ lỗi cho hana không giải thích hai từ trong ngực kia, tác giả này... ác ôn quá, ai muốn biết thì PM riêng nhé hớ hớ}

Lý Dạ Nhân cuối cùng cũng buông Đùng Lan về mặt phiếm hồng ra.

Đùng Lan thúc dục Lý Dạ Nhân “mau đưa lễ vật đến cho tổng tài đi, hội nghị chắc cũng sắp xong a.”

“Được, Ngoan, buổi tối ta tìm ngươi.”

Lý Dạ Nhân một lần nữa ôm lấy thùng, đi về phía văn phòng tổng tài.

Văn phòng tổng tài ngoài một chiếc bàn làm việc trạm trổ hoa lệ với chiếc ghế da hoành tráng, còn có một bộ sofa, một giá sách lớn, trên tường còn có thêm một số cung tên thời trung cổ Châu Âu được khảm ruby, không phải là vũ khí mà là vật trang trí.

Khi Lý Dạ Nhân tiến vào, tổng tài cũng vừa hay kết thúc hội nghị.

“Tổng tài, lễ vật của ngài. Như lệnh của ngài đã được chuyển lên bằng thang máy chuyên dụng.” Lý Dạ Nhân đem hộp giấy đưa lên.

Tổng tài gạt đầu tiếp nhận thùng giấy, vẫy tay ý bảo hân rồi đi. Hiện tại là lúc hân muốn kiểm tra lễ vật. {hana: mấy người này, cái thùng nặng thế mà làm như đưa cái hộp không vậy. ác ôn}

Tổng tài thật cẩn thận đem hộp giấy để lên bàn làm việc. Khẽ động chạm.

Không hề có động tĩnh.

Mắt Thủy Nhi chuyển động trong bóng tối, tự hỏi làm cách nào thoát ra, nếu bên ngoài là người xấu, nàng phải làm sao bây giờ...

Tổng tài thật kiên nhẫn gõ gõ lên thùng giấy.

Thủy Nhi tay nắm chặt cây roi, chuẩn bị thật tốt.

Tổng tài gõ một lúc, cuối cùng cũng đem hộp giấy xé một lỗ hổng.

Thủy Nhi nhảy dựng lên, đồng thời vung roi, hướng người bên ngoài tấn công!

Thủy Nhi vung roi vừa nhanh vừa chuẩn, giống như giao long vậy đuôi, nhanh như chớp, nhưng là nam nhân kia thân thủ còn nhanh hơn, thân hình như gió, nhanh chóng tránh đi được, đồng thời còn chop được cái roi trong tay.

Thủy Nhi nhìn chăm chú, sau đó không khỏi kinh ngạc hô lên “Cha!!”

Lam Điện Diễm nhướn mi, tà ác nói “Thủy Nhi, ngươi là đang muốn ám sát cha sao?”

“Làm sao có thể là cha? Nơi này là chỗ nào?” Thủy Nhi đem mắt tròn nhìn xung quanh đánh giá một phen. Thì ra tổng tài mà Lý Dạ Nhân nói chính là cha!

Lam Điện Diễm bắt lấy roi, mạnh mẽ kéo, Thủy Nhi đã muốn rơi vào lòng hắn.

“Nơi này là tổng bộ của tập đoàn Phong Vân.”

Lam Điện Diễm đem Thủy Nhi ôm đến sofa, chính mình cũng ngồi xuống, sau đó nắm lấy tay bé, xoa xoa bóp bóp, lại xoa người nàng, mang tay đặt lên vai, mát xa cẩn thận, thản nhiên nói một câu “Ồ trong hộp giấy lâu như vậy, người chắc chắn rất mỏi đi?”

Để mặc cho cha mát xa, Thủy Nhi không nói gì, vì còn đang thắc mắc xem vấn đề thật ra là gì?

Lam Điện Diễm cuối cùng cũng ngừng tay, đem nàng ôm ngồi trên đùi mình, một bàn tay to túm lấy cằm Thủy Nhi, làm cho nàng nhìn thẳng vào mình, ngữ khí nghiêm túc nói “Vật nhỏ, ta nói không cho phép một mình rời khỏi Lam cung, ngươi không biết nghe lời sao?”

“Nga...” Thủy Nhi bừng tỉnh, đôi mắt to có chút mê mang đột nhiên mở lớn, mang theo một cảm xúc phẫn nộ lớn, ngữ khí cũng vô cùng bất mãn “Cha! người cho người giám sát ta?”

“Không phải giám sát, mà là bảo vệ!” Lam Điện Diễm vô lại phun ra một hơi.

“Ta không cần!” Thủy Nhi quay đầu đi chỗ khác.

Lam Điện Diễm cau mày, một lần nữa nắm cằm Thủy Nhi, đem mặt nàng chuyển nhìn thẳng vào hắn.

“Nếu hôm nay người mở thùng là người xấu, ngươi nên làm thế nào?”

“Ta có roi! Ta có thể tự bảo vệ mình!” Thủy Nhi thở phì phì nói “Vội lại, thế giới này làm gì có nhiều người xấu như vậy?”

Đối mặt với Thủy Nhi quật cường, Lam Điện Diễm có chút không thể làm căng, cố gắng nhẫn nhịn, giải thích “Thủy Nhi, gần đây ta bận rất nhiều chuyện, chờ thời gian này qua đi, ta đem ngươi đi ra ngoài chơi, du ngoạn thế giới gì gì đó mà ngươi muốn. được không!”

“Nhưng mà, hiện tại thì sao? Phiêu Tỳ nữa?” Thủy Nhi ngửa đầu hỏi.

“Ngoan ngoãn ở trong Lam cung!” Lam Điện Diễm lạnh mặt, nói như đinh đóng cột.

Lòng tràn đầy buồn bực, Thủy Nhi lập tức nhảy dựng lên “Chán ghét, Ta ở trong thùng lâu như vậy, đầu lưng muốn chết còn phải nghe âm thanh yêu tinh đánh nhau mà chỉ đổi lại được cái này à! nói cho ngươi, cha, ta không cần, ta không muốn cả ngày ở trong Lam cung.”

Lam Điện Diễm nhíu mày “Yêu tinh đánh nhau?”

Thủy Nhi hoàn toàn không để ý đến Lam Điện Diễm, dùng tiếng kêu là trời sinh có thể át tiếng người khác hét lên “Ta muốn giống như Phong bọn họ, có thể tùy tiện xuất cung!”

“Không được!”

“Vì sao không được?”

“Không cho phép hỏi vì sao?”

“Ta càng muốn hỏi! Vì sao? Vì sao? Vì sao?????”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ta Không Phải Vũ.

Hôm sau.

Áo ngủ màu trắng ôm lấy thân hình Thủy Nhi đứng bên cửa sổ nhìn theo bóng Lam Điện Diễm bước lên xe, lưng thẳng, bước đi mạnh mẽ, cả người tuấn mỹ như thần, đáng người cao ráo đi gần đến xe thì lái xe giúp hần mở cửa, hần không lập tức ngồi vào xe, lại quay người lại nhìn Thủy Nhi đang đứng bên cửa sổ.

Giây tiếp theo Thủy Nhi giận dỗi đem rèm cửa đóng lại, ngăn cản tầm mắt của Lam Điện Diễm.

Cha đáng ghét! Thế giới làm gì có nhiều người xấu như vậy! Ta xem người xấu nhất chính là cha thì có!

Thủy Nhi dùng sức túm lấy quần áo trên người, một bên phát tiết như đang nói thầm, thời gian không đến năm giây sau lại nhịn không được lên quay lại ô cửa sổ, núp sau rèm cửa, qua khe của rèm cửa vụng trộm nhìn ra ngoài. ... ở nơi đó bóng dáng của cha cùng ô to đã biến mất sau thân cây ven đường.

Lúc này Thủy Nhi càng tức giận, lập tức nhảy lên con gấu bông trên giường đắp đá túi bụi, phát tiết buồn bực bất mãn cùng ứ khuất trong lòng.

“Cha xấu xa! Đáng ghét! Đáng giận!! Ngay cả tạm biệt cũng không nói! Cha đáng ghét!!”

Thủy Nhi đúng là cái đồ quyết nợ, Lam Điện Diễm gõ cửa cả nửa ngày, bản thân không muốn mở cửa, còn nói không muốn nhìn thấy hần, giờ lại đi trách hần không chào tạm biệt. {hana: chán đời mà}

Mãi đến khi Thủy Nhi phát tiết một mớ gục xuống kêu than “Ô.. ô.. ô làm sao bây giờ...”

Bàn com sáng không có Lam Điện Diễm không khí sinh động hơn nhiều, Lôi luôn kể mấy chuyện vui về mới mẻ cho Thủy Nhi nghe, Thủy Nhi càng nghe càng buồn bực, dựa vào cái gì người ta có thể ra ngoài còn nằng thì không, còn có thể gặp chuyện thú vị như vậy nữa!

“Vũ đâu?” Thủy Nhi hỏi.

“Vũ...”

“Lôi!” Phong chặn lại lời Lôi,

“Phong ca ca, Vũ đâu rồi?” Thủy Nhi trực tiếp hỏi Phong.

Phong không trả lời.

“Điện...?” Thủy Nhi kéo dài âm cuối.

Điện khụ khụ ho khan vài tiếng.

“Vũ sẽ không phải là đang bị giam chứ?” Thủy Nhi mang theo áy náy cẩn thận nói. Cha hình như có nói sẽ trừng phạt Vũ.

Vân lắc đầu.

“Vũ tạm thời chuyển ra ngoài một thời gian. Sẽ mau trở về thôi.” Phong lạnh lùng. Về chuyện của Vũ, Thủy Nhi biết càng ít càng tốt, Thủy Nhi còn không biết ở Âm Dạ Môn rất nhiều người dòm ngó nằng. Blue cũng kiên quyết không cho Thủy Nhi tham gia nhiệm vụ “Mười bảy hào”. Cho nên chỉ có thể để Vũ đi tập huấn đặc biệt thôi.

“A...” nói như vậy nằng đã an tâm, ha ha, nếu nói như vậy...

Một chủ ý mới lại hình thành trong đầu Thủy Nhi.

Thừa lúc mọi người đi huấn luyện Thủy Nhi sẽ dùng thuật dịch dung Vân dạy, dịch dung thành Vũ, ngênh ngang đi khỏi Lam cung.

Ha ha! Quả thật không ai ngăn cản!

Phiêu tỷ, ta đến đây! thế giới hào hoa, ta Lam Thủy Nhi đến đây.

Vũ đáng đi thế này sao?

Thủy Nhi đi qua đi lại, một bên học bộ dạng đi lại phong tình vạn chủng vạn vẻ của Vũ, bàn tay khẽ vuốt mái tóc giả màu vàng! Ha ha! Lôi nói, cái này của Vũ gọi là gì nhỉ? A.. đúng rồi, mị lực! Điện nói gọi như thế...? Trêu hoa ghẹo nguyệt, đây là mị lực của Vũ, ha ha, thì ra như thế gọi là “Trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Ha ha, thật sự là hấp dẫn như ong mật cùng bướm bướm a, có một chiếc xe “Két” một tiếng dừng lại ở trước mặt “Vũ.”

Có điều sao cái xe này nhìn quen quen?...Cha!!!

Đúng là Lam Điện Diễm đang mở cửa xe đi tới gần nàng.

Thủy Nhi tự dặn mình không cần hoảng, có thể cha vô tình đi qua đây, chính mình chỉ cần ra về là Vũ là được.

Thủy Nhi bắt trước bộ dạng đi lại của Vũ, vận vẹo thân mình như rắn nước, giày cao gót, xinh đẹp vạn phần tiêu sái đến trước mặt Lam Điện Diễm, nũng nịu hô “Hi, Blue, sớm như vậy đã về!”

Lam Điện Diễm đứng trước mặt Thủy Nhi, không nhìn ra biểu tình hẩn nhĩ gì, môi mím lại, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu “Vũ.”

Thủy Nhi bị ánh mắt kia nhìn làm cho bối rối, trên mặt vẫn cố duy trì bình thường “Có cái gì không đúng sao?”

Lam Điện Diễm khoé miệng nhếch lên. Nâng cằm Thủy Nhi lên “Vũ hôm nay thật là xinh đẹp a...”

Trong lòng Thủy Nhi có tảng đá lớn rơi xuống, thì ra không phải nhận ra mình, nhưng nghĩ lại không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu, hừ, cha đáng ghét, sao có thể khen Vũ xinh đẹp, nàng làm sao, cũng được thôi. ... ta cũng biết là Vũ xinh đẹp, nhưng mà... không cho phép cha nói nàng xinh đẹp.
{hana: quý hẹp hòi}

Giận dữ trong lòng nhưng bề ngoài vẫn lộ ra ý cười khoa trương, học theo giọng vũ, nũng nịu nói “Bình thường Vũ không xinh đẹp sao?”

Cánh tay Lam Điện Diễm vòng qua bả vai Thủy Nhi, để sát vào vành tai nói “Xinh đẹp, người vẫn là vật nhỏ mê người.”

Thủy Nhi không khống chế được sắc mặt khiến sắc mặt thay đổi trong chớp lát, một cơn giận không biết bắt đầu từ đâu bùng bùng xuất hiện, trên mặt miễn cưỡng lộ ra ý cười.

Lam Điện Diễm cúi thấp người, đem Thủy Nhi ôm lên xe thể thao, cửa xe vừa đóng là lúc đôi môi tham lam chiếm lấy cánh môi Thủy Nhi, chậm rãi nhắm nháp cánh hoa nah đào, cúi đầu nói ra đầy những lời mị hoặc.

“Vũ, chúng ta tiếp tục chuyện lần trước được chứ...”

Thủy Nhi nghiền răng nghiền lợi trong lòng! Đáng ghét! Tức chết a! Cha sao lại có thể thân thiết thế với “Vũ”...

Rốt cuộc không khống chế được phần nộ trong lòng, chờ Lam Điện Diễm đưa môi tới gần Thủy Nhi hé miệng hung hãn cắn vào.

Dùng chính thanh âm của mình gào thét “Cha đáng ghét! Cha đáng giận! Ta không bao giờ để ý cha nữa!”

Lam Điện Diễm không chút kinh ngạc, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Thủy Nhi, vươn chiếc lưỡi tà mị liếm đi máu trên môi, chậm rãi phun ra mấy chữ “Thủy Nhi, Người ghen tỵ sao?”

Thủy Nhi sùng sốt chớp mắt mấy cái, không nghĩ tới chuyện ghen tuông kia, chỉ ý thức được một chuyện – Cha đùa giỡn nàng! Cha biết rõ mình là Thủy Nhi còn cố ý bức mình hiện nguyên hình. Có khi nào cha trở về nhanh như thế là vì nàng không!

Nghĩ đến đây buồn bực trong lòng càng thêm hùng hực! Đáng ghét! Nàng không cần làm con chim sè trong lồng sắt!

Thủy Nhi lập tức mở cửa xe chạy ra ngoài. Rất nhanh chạy về phía trước.

Lam Điện Diễm cũng nhảy xuống xe, đi nhanh đuổi theo Thủy Nhi “Thủy Nhi, đợi chút!”

Thủy Nhi làm sao lại nghe lời. Nàng không muốn mất tự do.

Lam Điện Diễm chạy vài bước đã nắm được tay Thủy Nhi, đem ôm nàng vào lòng. “Thủy Nhi, không cần chạy loạn! thế giới bên ngoài không tốt như người tưởng tượng đâu, người còn chạy loạn sẽ xảy ra nguy hiểm.” Lam Điện Diễm nhận được tin báo từ thị vệ bỏ lại mọi chuyện, lập tức vì nàng trở về.

“Ta có roi, có thương, có cái gì nguy hiểm đâu! Ta ghét ca! Ghét Lam cung!” Thủy Nhi tức giận nói.

Lam Điện Diễm mất đi tính nhẫn nại. Nắm chắc bả vai Thủy Nhi “Mặc kệ người có muốn hay không, nhất định không thể rời Lam cung!” Nói xong đem ôm ngang người nàng, ném vào xe, đi vào Lam cung!

Ô hô hô, Thủy Nhi biết chắc, lần nào chạy trốn cũng đều kết thúc bằng thất bại a.

Nàng chính là Tôn Ngộ Không, bất luận thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay phạt tổ. Nàng thật sự không nghĩ ra sao cha có thể phát hiện. Dù kế hoạch có chu đáo thế nào, hoàn mỹ thế nào Lam Điện Diễm vẫn có thể bắt lấy nàng.

Thất bại! Thủy Nhi cả đời chưa bao giờ thất bại như thế.

Biết mọi chuyện đều không thể làm, không thể gặp Phiêu tử, mấy người Phong thì cả ngày không thấy bóng dáng đâu, cha đáng ghét thì cũng đi từ sáng đến tối mới về, hai cái con vật cưng thì hằng ngày kêu ca kháng nghị!

Giờ đây Thủy Nhi không chịu nổi Đại Thanh cầu nhàu chuyện không được ở trong rừng, nàng chui vào rừng trong Lam cung, chọn một gốc đại thụ lớn, chọn một cành vững chắc muốn tại một cái phòng mới.

Ván gỗ, đinh, cò khô, bông.... Thủy Nhi làm đến mức tóc tai lộn xộn nhưng tay vẫn không ngừng làm. Công việc này khiến nàng cảm thấy bản thân như đang ở trong rừng sâu. Thật vui vẻ mà tự tại.

Lam Điện Diễm cuồng công việc thế nhưng đã trở lại, ngẩng đầu nhìn bộ dạng của Thủy Nhi không nhận được lộ ra ý cười. Khó có một ngày Thủy Nhi ngoan ngoãn ở trong Lam cung a.

“Thủy nhi?”

Thủy Nhi cúi đầu liếc nhìn Lam Điện Diễm một cái, không nói gì.

Lam Điện Diễm nhíu mày, lại hô một tiếng “Thủy Nhi?”

Thủy Nhi vẫn kiên trì tiếp tục sự nghiệp xây nhà mới.

“Người quyết tâm không để ý đến ta sao?”

Thủy Nhi như trước không để ý.

“Được rồi.” Lam Điện Diễm tiếc nuối nói “Nếu đã thế, ta đành dẫn Vân đi xem cá heo cùng chim hải âu vậy.”

Thủy Nhi ánh mắt sáng bừng, tay ngừng động tác “Cha nói cái gì? Xem cá heo?”

Lam Điện Diễm thành thật gật đầu.

Thủy Nhi nhẹ nhàng nhảy xuống.

Lam Điện Diễm mở cánh tay, vững vàng đón được Thủy Nhi ôm vào lòng.

Lam Điện Diễm bắt mạch cúi đầu, thành thật hỏi “Thủy Nhi, nói cho ta biết, có thật như vậy không?”

“Cái gì?”

“Mị lực của ta còn không bằng một con cá heo?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cha, Đừng Quá Lo Lắng.

Ám nguyệt đảo. Thủy Nhi cũng không biết mục đích Lam Điện Diễm đưa nàng lên Ám Nguyệt Đảo. Nàng chỉ biết hiện tại nàng đang rất vui vẻ.

Nơi này trời thật xanh, biển thật bình lặng, gió thổi êm ái, núi thật cao. Quan trọng là, nơi này có cha!

Lam Điện Diễm mặc một chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi đen ôm lấy thân hình tuyệt mỹ, ánh mặt trời chiếu vào khiến người hắn toả ra một vầng hào quang sáng chói, gió biển thổi loạn mái tóc đen của hắn, hắn giống như một vị thần, cuồng dã mà tuấn mỹ. Nhưng vẻ mặt của hắn thật khác với vẻ ngoài lạnh lùng, trong ánh mắt vô thức phát ra tia nhìn sùng nịnh, nhìn vô thức vào nàng đang vui đùa âm ỉ.

Thủy Nhi vui vẻ chạy nhảy trên bờ cát, gió biển thổi làm tóc nàng rối loạn, quần áo cũng sớm ướt hết, nàng lại không thèm để ý, vẫn vui vẻ như thế, cười, chạy nhảy, nàng nhìn thật chói sáng, sáng đến chói mắt. Tựa như giữa đêm tối một ngôi sao sáng chói, tựa như một viên bảo thạch trần quý, tựa như viên ngọc trai đẹp nhất dưới biển sâu, hào quang bắn ra bốn phía thật chói mắt.

Nàng chính là ánh sáng trong thế giới đen tối của hắn, chiếu sáng cả cuộc đời hắn.

Thủy Nhi dùng vẩy đập một đồng vỏ sò, chạy tới trước mặt Lam Điện Diễm “Cha, người xem, đây đều là bảo bối ta nhặt được a!”

“Đây là bảo bối?” Lam Điện Diễm đưa tay vuốt những lọn tóc của Thủy Nhi bị gió thổi loạn ra sau tai.

“Đúng thế, ta muốn mang về kết thành chuông gió. Ta muốn treo nó kín trong phòng, cha xem, thật đẹp a, đủ màu sắc a!” Thủy Nhi giờ lên một con ốc biển, kiễng chân đưa đến bên tai Lam Điện Diễm nói “Trong đó còn có âm thanh của biển nữa.”

Lam Điện Diễm không tự chủ được khoe miệng cong lên “Nga, trong này có thể phát ra âm thanh sao?”

Thủy Nhi còn thành thật gật đầu “Đương nhiên! vỏ sò chính là sao trên trời rơi xuống a!”

Lam Điện Diễm bật cười, khẽ vuốt chóp mũi Thủy Nhi “Cái lý luận này là sao?”

“Cha xem!” Thủy Nhi vươn ngón tay ngọc, chỉ vào một bờ cát “Những hạt cát kia khiến những vỏ sò này thật đẹp a, đỏ, tím, trắng, màu nào cũng có! giống như sao trên trời rơi xuống vậy. Theo ta thấy, chúng nhất định là những ngôi sao nhỏ, chán cuộc sống trên trời mới đi xuống nhân gian tìm cuộc sống tự do, vì thế mới hoá thành những mảnh vỏ sò xinh đẹp.”

Thủy Nhi túm vảy đu đưa, giống như nàng chính là một trong những ngôi sao nhỏ kia vậy! “Ha ha... Cha... cha xem nơi này thật tự do! Nơi này gió cũng tự do, mưa cũng tự do, chim, cá vỏ sò, tất cả đều tự do...”

Lam Điện Diễm nhìn bộ dạng Thủy Nhi, một trận thương tiếc nổi lên trong lòng, bước lên từng bước đón lấy thân mình Thủy Nhi, Thủy Nhi thuận thế ngã vào lòng Lam Điện Diễm. Thì thảo nói.

“Cha, ta thích tự do!”

Lam Điện Diễm khẽ thở dài “Thủy Nhi, chúng ta trở về đi, cẩn thận không bị vỏ sò cắt trúng vào chân.” Cúi đầu nhìn lại không biết từ khi nào đôi chân xinh của Thủy Nhi đã chôn sâu vào trong cát.

Thủy Nhi than thở mở miệng “Cha thật khéo lo, làm sao có thể cắt trung a! Có thể thoải mái chơi đùa, dù bị cắt trúng ta cũng nguyện ý!” lúc trước ở trong rừng không phải cũng thường xuyên bị thương đầy thoi, tất cả đều do nàng tự xử lý a.

Mà ở đây, cha cái gì cũng không đồng ý, bình thường đừng nói ra khỏi Lam cung, ngay cả leo cây cha cũng sợ nàng rơi xuống. Ôi trời ơi! Có phải cha gặp quá nhiều người bị ngã khi leo cây hay không? Mà Lam Thủy Nhi nàng thời gian trèo cây còn nhiều hơn đi dưới đất a!

Lam Điện Diễm vừa nghe Thủy Nhi nói như vậy lại càng khẩn trương hơn, một bước ôm lấy nàng, không để cho nàng đi bộ.

“Cha, ta muốn tự đi!” Thủy Nhi không hề cảm kích, đá chân lung tung kêu ca.

“Không được, lần sau phải đi giày mới được đi nữa.” Lam Điện Diễm ngữ khí có chút bá đạo.

“Đùa à, ai lại đi nghịch cát lại đi giày?” Giày sớm đã bị nàng vứt xuống đáy biển sâu chơi với cá rồi.

“Ngươi vì sao không học được cách tự chăm sóc bản thân?” Hắn luôn luôn lo lắng vì nàng, trời mới biết loại cảm giác này là gì.

“Cha vì sao luôn khẩn trương như vậy?” Mỗi ngày bị người quản, cảm giác khó chịu a!

“Ngươi là cái đồ vật nhỏ không có lương tâm!” Hắn chưa bao giờ đối với nữ nhân để ý như thế!

“Cha mới là người quá đáng a!” Người ta cả ngày bị nhốt trong “lồng son” sớm đã muốn điên!

“Quá đáng? Kia là ý gì? Ta chỉ muốn ngươi an toàn mạnh khỏe, sẽ không cho phép ngươi gặp nguy hiểm gì!” Lam Điện Diễm lần đầu tiên quan tâm lo lắng cho một người như thế, nàng chính là người khiến hắn không thể buông tay, cho dù là nói ra lời cũng không thể...

“Nguy hiểm? Cái này là ý gì? Ta Lam Thủy Nhi trong tù điện không có tù này.”

Lam Điện Diễm cảm thấy đau đầu! Chính là những lời này mới làm hắn lo lắng không thôi, vật nhỏ này chính là không biết cái gọi là “Sợ hãi” cũng không biết cái gì là “Nguy hiểm”, mà Lam Điện Diễm sau khi biết Thủy Nhi lại hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là “Sợ hãi và nguy hiểm”

Cho nên để tránh cho người không biết trời cao đất rộng này gặp nguy hiểm hắn chỉ có thể hi sinh tự do của nàng.

Nhìn Thủy Nhi quật cười Lam Điện Diễm thay đổi sách lược “Có muốn đi xem cá heo không?”

Quả nhiên nhưng lời này lập tức bắt được sự chú ý của Thủy Nhi, hai con mắt mở to mong đợi “Muốn!”

Lam Điện Diễm trong lòng cười khở, đúng là mị lực của mình không bằng một con cá heo.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tiểu Ma Nữ Tức Giận

Một toà nhà gỗ nhỏ thiết kế kiểu biệt thự được dựng trên biển, phía dưới dùng vô số cọc gỗ cắm sâu trong lòng biển để có thể tại một nền móng vững chắc chống đỡ căn biệt thự nhỏ bằng gỗ. Còn có thêm một đoạn cầu dài để có thể ngắm biển, thả dây câu cá.

Thủy Nhi đứng trên đoạn cầu vươn ra trên mặt biển vui cười chạy nhảy, tiếng sóng biển vang vọng hoà lẫn vào tiếng gió và tiếng kêu của chim hải âu. Trong không khí nhẹ nhàng lan toả hơi thở của biển cả.

Màu xanh của biển như kéo dài đến tận đường chân trời. Thủy Nhi giống một cánh chim sơn ca vui vẻ, nhẹ nhàng chạy dọc theo cầu gỗ dài hoan hô “Ha ... Cha, nơi này tuyệt quá! Nơi này thật sự rất đẹp!”

Đại dương sâu thẳm giống như một mặt gương lớn, phản xạ ánh sáng lấp lánh của mặt trời, từng đợt hải âu trắng bay qua phát ra nhưng tiếng kêu, còn có ... cá heo, có thể nhìn thấy cá heo một cách rõ ràng. Trên bờ biển có một hàng rào vây quanh, trong hàng rào không chỉ có cá heo mà còn có loài cá không biết gọi tên là gì!

“Cá heo! Cha, thật sự có cá heo!” Thủy Nhi vui mừng hướng về phía mặt biển lao xuống, giống như một tinh linh trong nước, cùng cá heo chơi đùa.

Hơn mười con cá heo làm thành một vòng tròn, đem Thủy Nhi đặt ở bên trong, như đang nhảy múa. Ngẩng đầu phát ra tiếng kêu.

“Cha có muốn xuống dưới này không?” Thủy Nhi ngoắc Lam Điện Diễm.

Lam Điện Diễm lắc đầu, hẳn chỉ muốn nhìn Thủy Nhi ở trong nước chơi đùa.

Tha thứ cho ta, Thủy Nhi, ta sẽ cho người tự do trong phạm vi tầm mắt ta chạm đến.

Thủy Nhi trời sinh đã cùng động vật có một loại lực tương tác, rất nhanh đã có thể hợp thành bầy đàn với đàn cá heo.

Rất xa cũng có thể cảm nhận được đám cá heo này càng lúc càng vui vẻ, chúng chắc cũng bị ảnh hưởng bởi tâm tình của Thủy Nhi đi.

Toàn bộ buổi chiều Thủy Nhi đều chơi với đám cá heo, cùng chúng chơi đùa, cho chúng ăn, tắm cho chúng, hơn nữa còn đặt tên cho từng con “Caramen, bơ, lạc, dâu tây, táo...”

Hi hi, thật vui a, có thể quen được thêm nhiều bạn bè a!

Nhìn Thủy Nhi thân thiết với đàn cá heo Lam Điện Diễm lại có chút không vui.

Mãi đến chiều tối Lam Điện Diễm mới đoạt lại Thủy Nhi trong vòng vây của đàn cá heo, cá heo bắt mắt kháng nghị, nhưng cũng không dám làm gì khi nhìn đến đôi “ác mẫu” đang lờm mình.

Đám cá heo không dám làm gì ngoài phát ra tiếng kêu bất mãn, đôi mắt kia như đang nói rằng “Đám phá hấn và Thủy Nhi, liền đem đi làm món cá nướng.” Hừ chết a! Đáng sợ quá a! Cá heo nhỏ chỉ có thể ai ai oán oán lưu luyến rồi khỏi Thủy Nhi, giống như đang nói “Nhớ lại đến thăm chúng ta nha!” {hana: bà tác giả này đúng là chém bà cổ}

Màn đêm bao trùm bờ cát, một chút yên tĩnh, một chút xinh đẹp.

Thủy Nhi gối đầu lên cánh tay cha nằm trên bờ cát nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, nghe tiếng sóng vỗ, tiếng gió, tiếng côn trùng kêu.

“Cha!”

“Ân!!”

“Người đang ngủ sao?”

“Không có!”

“Cha?”

“Ân!”

“Nơi này mặt trời mọc rất đẹp sao?”

“Đúng!”

“Cha?”

“Ân!!”

“Người xem cùng Thủy Nhi sao?”

“Đúng!”

“Cha?”

“Ân!!”

“Không có gì, chính là buồn chán nên kêu thế thôi!”

“...”

“Cha...!”

....

Những lời than thở của nàng càng lúc càng nhỏ, chung quanh càng lúc càng im lặng, những sinh vật bé nhỏ đều đã chìm trong mộng đẹp, nàng cũng mơ mơ màng màng ngủ.

Lam Điện Diễm nhẹ nhàng xoay người, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, khoé miệng câu lên ý cười, bất đắc dĩ thở dài.

“Vây nhỏ, ta ở trong phòng người chuẩn bị rất nhiều đồ để người phát tiết, có điều điều kiện quan trọng là không được phép làm tổn thương chính mình a!” Lam Điện Diễm thở dài, vật nhỏ thông minh làm hấn đau đầu. Không biết chuyện Vũ ngày mai có gì ngoài ý không nên hấn chỉ có thể tạm thời đem nàng đến Âm Nguyệt đảo. Có thể tưởng tượng được Thủy Nhi ngày mai sau khi Thủy Nhi rời giường phát hiện được sự thật này chắc chắn biến động sóng to.

Lam Điện Diễm đứng dậy, đem Thủy Nhi ôm vào lòng, đi đến toà thành trên Âm Nguyệt đảo.

Hôm sau, trong căn phòng nào đó bão tố nổi cấp mười hai, rầm rầm rầm từng đợt âm thanh, tiếng động lớn, tiếng đồ vật bị đập phá....

Tiểu ma nữ đang tức giận, tiểu ma nữ hấn đang vô cùng tức giận. Trong phòng rất nhiều đồ vật bị đập phá tan tành chất thành đồng lớn đồng nhỏ.

Nếu có người hỏi sao trong phòng Thủy Nhi lại có thể có đồng lớn đồng nhỏ như thế? Câu trả lời chỉ có thể là....

Tiểu ma nữ một khi tức giận không ai dám đến gần, nhưng là một người hầu vẫn lén lút cẩn thận lặng lẽ hướng phòng Thủy Nhi một ít đồ sứ để Thủy Nhi phát tiết, cho nên đợi đến khi Thủy Nhi phát tiết xong thì không biết có bao nhiêu món đồ trân quý bảo tàng dội nón ra đi.

Thủy Nhi thờ phỉ phò mở cửa, đối với đám người đang vận chuyển đồ đạc hỏi “Đây là cái gì?”

“Đây... đây là do chủ nhân... căn dặn..” Nữ giúp việc bị khí thế của Thủy Nhi dọa cho sợ mất vía.

Ô ô ô tức chết ta!

Thủy Nhi đem một pho tượng đồng thời la mã ném vào tường sai đó chui đầu lên giường ô ô khóc rống lên!

Một đám người làm tiền hô hậu ủng luống cuống tay chân vây vòng tròn quanh giường Thủy Nhi dỗ dành.

“Tiểu thư, ngài đừng khóc....!”

“Đúng a, chủ nhân nói người sẽ nhanh chóng xử lý công việc và quay lại đón ngài...”

“Tiểu thư à, đừng như vậy, trên đảo có nhiều điều thú vị lắm...”

“Cá heo... đúng rồi, chủ nhân nói ngài có thể đi xem cá heo...”

“Chúng ta mỗi ngày làm món ngon cho ngài, nơi này thật sự đồ biển ăn rất ngon a...”

Không cần hỏi cũng biết những lời này nhất định là do cha dặn bọn họ nói! Hừ! Nghĩ chỉ cần nói như vậy, ra sẽ ngoan ngoãn ngồi trong này sao?

Thủy Nhi mạnh mẽ gạt đầu “Các người mau gọi điện cho cha ta, nói cho cha ta biết ta khóc chết rồi! Hấn nếu không lập tức đến đón ta, ta khóc chết cho hấn xem!”

Ô ô.. đây cuối cùng Thủy Nhi cũng là một sát thủ!

Nữ giúp việc không dám chậm trễ, vội vàng đi thông báo.

Lam Điện Diễm nghe báo cáo quả nhiên đau lòng, nhưng chỉ khẽ cắn môi, cố trấn tĩnh, cự tuyệt yêu cầu của Thủy Nhi, cũng cự tuyệt nói chuyện cùng Thủy Nhi.

Chỉ mới gián tiếp nghe đã khiến hấn lo lắng, chỉ sợ vừa nghe giọng Thủy Nhi hấn lại không kìm lòng được khiến uổng phí công sức.

Thủy Nhi nghe nữ giúp việc nói xong trong lòng khẽ lạnh, có điều lại ngừng khóc, lau nước mắt, ngược đầu hỏi “Giúp việc tỷ tỷ à, người nói hải sản ở đây ăn rất được sao?”

“Ách!!” Nhất thời mọi người phản ứng không theo kịp, sững sốt vài giây, sau đó đám giúp việc mừng rỡ, lập tức đi chuẩn bị. Thu dọn phòng ốc, làm bữa sáng, vì Thủy Nhi chuẩn bị quần áo, gió bão cấp mười hai hình như đã qua đi.

Nhưng đám nữ giúp việc này hoàn toàn không ngờ, tiểu chủ nhân của các nàng không phải là tiểu ma nữ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tinh Linh Trong Biển

Vừa đến trưa, tiểu Thủy Nhi chính là đứa trẻ ngoan, hết như một tiểu công chúa thiện lương hầu hạ bên cạnh chủ nhân khiến cho hai tên cận vệ giống như hai gã đầu gỗ không có việc gì làm hết đi đông rồi lại đi tây.

Nhưng có điều hai gã vệ sĩ kia thật sự không chút thú vị, bọn họ mỗi ngày nói chuyện với nàng tuyệt đối không vượt quá năm chữ.

-“Vâng, tiểu thư.”

-“Không, tiểu thư.”

-“Không thể, tiểu thư.”

-“Không thể nói, tiểu thư...”

Tiểu Thủy Nhi vươn cánh tay nhỏ bé ra trước mặt hai tên vệ sĩ, đầu bé khẽ lắc lư –“Các người không ngủ trưa sao?”

-“Không, tiểu thư.”

-“Vậy ta đến ngôi biệt thự gỗ bên cạnh bờ biển để ngủ trưa được chứ?”

-“Có thể, tiểu thư.” – Thủy Nhi đi về phía bờ biển, hai tên thị vệ cũng lập tức đi theo.

-“Các người làm sao rồi dạo khi không có thuyền vậy?”

-“Không thể nói, tiểu thư.”

Thủy Nhi lè lưỡi, hít sâu một hơi –“Thật sự là đầu gỗ à.”

-“Không phải, tiểu thư.”

Thủy Nhi bức tức trong người. Cha tại sao lại cấp cho nàng hai gã vệ sĩ “chất phác” đến như thế thật sự muốn khiến nàng buồn đến chết mất sao? (Tác giả: Tiểu Thủy Nhi, cha người sợ người cùng vệ sĩ “thông đồng” với nhau nên mới phái hai tên đầu gỗ này !!! Đương nhiên võ công cũng là yếu tố quan trọng nga Bởi bọn họ dù sao cũng là Ninja nga.)

Thủy Nhi bước vào bên trong căn biệt thự bằng gỗ, nàng xoay người, liếc nhìn hai tên vệ sĩ –“Các người muốn vào xem ta ngủ trưa hay sao?”

Hai “khối đầu gỗ” nhìn nhau, sau đó đồng loạt xoay người bước ra ngoài.

Tiểu Thủy Nhi nằm trên giường, miệng lẩm nhẩm như đang tính toán điều gì đó.

Nàng rón ra rón rén bước xuống giường, thanh âm thanh thanh khẽ vang –“Ân ân ân ...” – Sau đó hét lớn –“Cứu mạng a ...”

Lời còn chưa kịp dứt thì hai “khối đầu gỗ” nhanh như gió liền phá cửa xông vào. Oa !!! Thần tốc a!!!

Đồng thời, -“Xôn xao” – Một tiếng. Một đồng lớn cát cùng vó sò rơi ngay xuống đầu của hai tên vệ sĩ, đổ khắp quần áo đầu tóc của bọn họ.

Hai tên “đầu gỗ” đúng là “đầu gỗ” mà !!! Cho dù bị “hương thụ” một đồng vò sò như mưa lên đầu thì biểu tình của bọn họ vẫn không thay đổi, bốn mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi.

–“Nga, không có việc gì , luyện giọng mà thôi.” – Thủy Nhi nhảy xuống giường, bước ra bên ngoài.

Hai “khối đầu gỗ” cũng đi theo sau.

Thủy Nhi quay đầu hỏi –“Các người không cần đi tắm cho sạch sao?”

Hai “khối đầu gỗ” vẫn câu trả lời “không chút sáng tạo” –“Không, tiêu thụ.”

Thủy Nhi hít một hơi sâu, cắn răng, sau đó chậm rãi thở dài Thượng Đế a!!! Thật sự tội nghiệp cho bọn họ!!!!

Thủy Nhi bước dọc theo bờ biển. ... Quả là kì quái, cũng là cùng một chỗ, khung cảnh không hề thay đổi như sao tâm trạng lại hoàn toàn khác xa như vậy. Nàng cảm thấy mấy ngày qua mặt trời dường như không còn sáng lạn, ngay cả nước biển cũng mất đi sắc thái huyền ảo đẹp đẽ của nó.

Thủy Nhi bơi về phía đàn cá heo, nàng chán nản ngồi lên một tấm ván gỗ lênh đênh trên biển, hai chân buông thõng xuống.

Cá heo nhỏ vui mừng khi thấy Thủy Nhi, nó dùng cái mũi cọ cọ vào chân nàng. Tựa hồ như muốn mời nàng cùng bọn chúng chơi đùa.

Thủy Nhi quay đầu , vọng nhìn về phía hai tên vệ sĩ. Sau đó lại buồn bã ỉu xìu lắc đầu.

Đàn cá heo tựa hồ hiểu được nỗi buồn của Thủy Nhi, bọn chúng liền vây quanh nàng, làm đủ mọi trò để giúp nàng vui lên.

Thủy Nhi cũng không đành lòng phụ lòng tốt của đàn cá heo, nàng liền cố động vỗ tay, đàn cá heo càng ra sức biểu diễn, từng con từng con đều nhào lộn giữa không trung, bơi qua bơi lại tạo nên những đường nét xinh đẹp khiến cho bọt nước văng tung tóe khắp mọi nơi.

Giật mình một cái, hai mắt Thủy Nhi sáng ngời. ... Nàng vừa nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời.

Thủy Nhi đưa bộ đồ bơi màu xanh trong tay lên, nghiêng đầu hỏi cá heo nhỏ –“Đẹp không?”

Cá heo ngao ngao hai tiếng ca ngợi .

Thủy Nhi cười nói –“Ân , là cha chọn cho ta đấy!!!”

Bé quay đầu nói với hai “khối đầu gỗ” – “Ta muốn ở đây thay đồ bơi, các người muốn xem sao?” – Cha đã nói là nữ hài tử không thể để cho người khác thấy thân thể.

Hai “khối đầu gỗ” cuối cùng cũng có phản ứng. Cho dù là gan bọn họ có to đến đâu cũng không dám nhìn a , bọn họ nhất định sẽ bị Lam Điện Diệm móc mắt quăng cho cá ăn mất thôi (Mik: *cười không ngừng*)

Nhìn hai gã vệ sĩ quay người sang chỗ khác, tiểu Thủy Nhi cười khanh khách –“ Các người cũng nên đi tắm rửa đi, dù sao nơi này cũng không có thuyền , ta không trốn được đâu!”

Hai “khối đầu gỗ” hiển nhiên cũng cảm thấy trên người quá mức khó chịu, liếc mắt nhìn nhau, sau đó kiểm tra bốn phía, xác nhận không có gì nguy hiểm, Thủy Nhi cũng không có khả năng chạy trốn, bọn họ liền xoay người rời đi.

Thủy Nhi liền ra hiệu cho một nhóm cá heo tiến đến, vuốt ve chúng nó, rồi lại hôn trán chúng nó, tựa hồ như nàng đang thương lượng một sự kiện nào đó.

Một lát sau, đám cá heo đều hoan hô nhảy nhót, tiểu Thủy Nhi cũng nhảy nhót không ngừng.

Một lát nữa, hai tên vệ sĩ kia chỉ có thể nhìn thấy trời xanh ... mây trắng ... gió nhẹ nhẹ thổi Nước nhẹ nhẹ trôi mà thôi !!!!!

Ngay lúc này, giữa biển là một đàn cá heo đang bơi rất nhanh, trên lưng con cá heo lớn nhất ở giữa lại mang theo một “tinh linh tuyệt mỹ” của biển cả.

Mái tóc dài lượn sóng bay theo gió, làn da trắng nõn dưới ánh mắt trời khiến chúng ửng hồng tuyệt đẹp. Bộ váy dài màu xanh nhạt ướt đầm được nàng buột lên làm lộ ra những đường cong xinh đẹp động lòng người ... quá thật giống như một tiểu mỹ nhân ngư vậy

Cười cá heo nàng đã từng xem qua trên tivi nhưng chưa từng làm thử, quả thật là quá tuyệt vời !!! Nàng cảm thấy bản thân hết như một chú chim được tự do bay lượn trên không trung hoặc là một chú cá vô ưu vô lự ngao du bốn bề

Ha ha , thế giới phồn hoa !!! Ta đến đây !!! Phiêu ty !!! Muội đến đây !!! Hừ ! Âu Dương Liệt !!! Chờ coi !!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Mặt Nạ Vũ Hội

Ánh mắt trời cũng sắp lặn về phía chân trời, đàn cá heo rớt cuộc cũng đưa Thủy Nhi vào bờ.

Đàn cá heo nhón người lên bờ nga nga kêu, Thủy Nhi khẽ cúi người xuống hôn vào trán của từng con. ... Một lúc sau, đàn cá heo vẫn còn lưu luyến chưa chịu rời đi.

-“Trở lại nhà gỗ nhỏ chờ ta nga, ta sẽ quay lại gặp các người! Hẹn gặp lại a !!!...” – Thủy Nhi nói to.

-“Chúng nó thật đáng yêu, người nói đúng không, Huyền Vũ ??”

-“Choáng váng...” – Huyền Vũ đứng lao đảo trên vai Thủy Nhi, cơ hồ như sắp ngã.

A! Ai bảo nó không tự mình bay tới mà phải đi bằng “cá heo” thế này nga!!!

-“Hiện ta chúng ta sẽ đi xe, không cho phép người lại say xe a!!!” – Thủy Nhi nghiêm túc hạ “mệnh lệnh”.

-“Chúng ta – ta cũng phải đi sao???Không thể tự mình đi đi sao?” – Vệt khăn cầu.

-“Không được, nếu đi bộ đến sẽ quá chậm, ta hiện tại đang rất muốn gặp Phiêu tỷ.”

-“Người có tiền sao?”

-“Ta có cái này...”

Vì thế Thủy Nhi dùng chiếc vòng vô giá trên cổ làm tiền để đi xe đến Âu Dương trang viên.

Vừa mới bước vào liền cảm nhận được Âu Dương trang viên hôm nay rất náo nhiệt lạ thường

Cổng lớn trước cửa mở to, được trang hoàng long lẫy , không những thế hai bên cửa điều có năm tên vệ sĩ trang nghiêm đứng quan sát.

Bên trong là những chùm đèn màu đầy hoa lệ được trang trí khắp sân vườn, kéo dài từ hai bên cổng vào đến bồn nước phun đầy tượng điêu khắc tuyệt mỹ. Hơn nữa phía vách tường còn có những ngọn lửa nhiều màu tuyệt đẹp khiến cho người ta phải thốt lên đầy kinh ngạc. Bên trong hoa viên bày một chiếc bàn ăn ngoài trời rất rộng, kết hợp với hoa tươi dùng để trang trí, trên bàn bày đủ các loại mỹ thực, đồ ăn và chén thủy tinh đầy hoa mĩ....

Khắp biệt thự cũng đều có đèn đuốc sáng trưng, từ đây nhìn ra xa cũng có thể thấy phía dưới chùm đèn thủy tinh lớn, đầy hoa lệ có rất nhiều người đang di chuyển. Ngay cả hoa viên cùng vườn cây đều sử dụng những đèn màu tuyệt đẹp để trang trí Quả là đẹp không sao tả xiết !!!

Các nữ giúp việc đều hóa trang thành “thò nữ lang”, phục vụ cho tân khách trong phòng. Tất cả mọi người đều mang theo mặt nạ , thậm chí ngay cả vệ sĩ trước cửa cũng mang mặt nạ.

Thủy Nhi bị quang cảnh bên trong biệt thự cuốn hút không thôi, cả nửa tiếng sau nàng mới phản ứng lại. Có lẽ hôm nay chính là cái vũ hội kia, khái niệm về ngày tháng của Thủy Nhi luôn mù tịt hơn nữa nàng cũng không để ý đến ngày này. Hiện tại nghĩ lại , chắc hẳn hôm nay chính là “mười bảy hạo”.

Vậy thì sao??? Bất quá chỉ là một vũ hội hóa trang mà thôi. Thế mà khiến cho tất cả mọi người đều khản trương đến thế. Thủy Nhi cùng Huyền Vũ ngang nhiên muốn đi vào.

Tên vệ sĩ ngay cửa liền ngăn cản nàng, nho nhả lễ độ hỏi –“Tiểu thư, cho hỏi cô có thiệp mời không?” – Tuy rằng trước mắt là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp tuyệt luân nhưng là bộ đồ nàng đang bận quả là không giống với người đi dự tiệc a. Huống hồ trên quần áo vẫn còn nhiều mảng nước chưa khô.

-“Thiệp mời là cái gì?” – Thủy Nhi bị cản lại liền bất mãn hỏi.

-“Thực xin lỗi, không có thiệp mời, không thể vào.”

-“Vị tiểu thư này là bạn nhảy của ta.” – Một vị nam tử phía sau nàng đột nhiên lên tiếng, bàn tay to lớn bất lấy tay bé, đặt vào trên khuỷu tay của mình.

-“Bạch đại...” – Thủy Nhi chợt hiểu đối phương muốn giúp nàng giải vây liền sửa lại –“Lạc?”

Quay đầu nhìn lại, Bạch Thế Lạc đang vận một bộ y phục hải tặc màu lam, viền vàng, một bên mũ được khảm một viên bản thạch màu xanh thật lớn. Chiếc mặt nạ cũng màu lam che khuất miệng, chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời.

Mặt dù không thấy rõ khuôn mặt nhưng nghe thanh âm kia Thủy Nhi cũng biết được chính là –Bạch Thế Lạc.

Bạch Thế Lạc đang trình bày thiệp mời.

Vệ sĩ đưa hai tay tiếp nhận, cũng chỉ xem qua rồi cung kính gập đầu, lễ phép xin lỗi liền cho đi.

Bước vào bên trong Âu Dương trang viên, Thủy Nhi lập tức muốn thoát khỏi Bạch Thế Lạc. Bất đắc dĩ, Bạch Thế Lạc càng nắm chặt tay Thủy Nhi.

-“Ngươi chạy thoát sao?” – Hải tặc liền mang Thủy Nhi đến một góc khuất ở hoa viên

-“Ngươi quản ta chuyện gì? Buông, ta muốn đi tìm Phiêu tỷ.” – Khác với Âu Dương Liệt, Thủy Nhi đối với Bạch Thế Lạc này trời sinh không có chút hảo cảm nào.

-“Vật nhỏ, ngươi đừng quên, đây là vũ hội hóa trang” – Bạch Thế Lạc không biết lấy đâu ra rất nhiều trang phục và đạo cụ. Nào là chiếc mặt nạ thủy tinh hình con bướm, dây buộc tóc màu vàng thật dài cùng với chiếc áo choàng màu bạc tuyệt đẹp.

Bạch Thế Lạc cầm lấy dây buộc tóc màu vàng buộc mái tóc lượn sóng của Thủy Nhi lên cao, sau đó đem mặt nạ thủy tinh hình con bướm mang cho nàng, che khuất đi khuôn mặt tuyệt mỹ của bé lại giúp nàng phủ thêm lớp áo choàng...

Sau một lúc, hấn tựa hồ rất hài lòng –“Àn, như vậy mới tốt. Tiểu mỹ nhân ngư đáng yêu a!”

Ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước của Thủy Nhi nhìn chằm chằm vào Bạch Thế Lạc –“Ngươi vì sao biết ta sẽ ở đây?”

Bạch Thế Lạc bị nàng nhìn chằm chằm như vậy có chút không được tự nhiên, thở dài một hơi –“Cẩn thận giấu diếm một chút là được rồi, tiểu điểm tâm ngọt ngào của ta, Lam Điện Diễm hiện tại chính là đang phát điên lên đấy!”

-“Cha biết ra rồi Âm Nguyệt Đảo rồi sao?”

-“Tiểu mỹ nhân ngư, ngươi nói sao? Tốt lắm, ta không thể đi cùng ngươi, nhớ kỹ, nơi này là vũ hội hóa trang, ai cũng không thể để người khác biết được khuôn mặt thật của mình.” – Nói xong, Bạch Thế Lạc xoay lưng nhanh chóng rời đi. Cuối cùng lại nói thêm một câu.

-“Đem vệt của ngươi giấu đi!!!”

Thủy Nhi ngẫm lại, nói ra cũng đúng, không phải ai cũng có một phong cách mang theo sùng vật như nàng vậy.

....Mà vệt chính là dấu hiệu của Thủy Nhi a !!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 59.2

Âu Dương Phiêu không biết vì sao hôm nay Âu Dương Liệt lại bắt nàng ở trong phòng cả ngày.

Từ trên lầu nàng nghe thấy rất rõ âm thanh náo nhiệt dị thường bên dưới dù vậy nhưng nàng cũng không phải là người ưa náo nhiệt. Nhưng điều quan trọng là nàng vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Âu Dương Liệt cùng Lam Điện Diễm khiến cho nàng hiện tại đều đứng ngồi không yên.

Không thấy Thủy Nhi! Hơn nữa nghe ngữ khí của Lam Điện Diễm .. dường như hấn đã muốn bỏ một sự kiện gì đó rất quan trọng ở đây để tìm Thủy Nhi. Có lẽ, sự việc này thật sự rất nghiêm trọng.

Không tìm được Thủy Nhi, chuyện quan trọng như vậy Âu Dương Phiêu đương nhiên liền để ý, có lẽ nàng có thể giúp đỡ một số việc... hoặc ít ra không cần phải ngồi ngây ngốc chờ đợi trong phòng như vậy.

Vì thế thừa lúc Âu Dương Liệt đang bận tối mắt tối mũi, Âu Dương Phiêu nhẹ nhàng đi xuống lầu. Nàng cố hết sức để tránh xa đám người, thật cẩn thận đi về phía vách tường... nhưng có điều là Sự xuất hiện của nàng cũng vẫn khiến cho một số người chú ý đến. Bộ dạng xinh đẹp như vậy, đôi khi cũng là một loại tội lỗi a !!!!

Âu Dương Liệt đang bận rộn thoáng nhìn đột nhiên phát hiện ra Âu Dương Phiêu đang định trốn ra ngoài ! Hấn nhất thời nổi trận lôi đình! Nhìn bốn phía xung quanh, một người đàn ông đang nhìn Âu Dương Phiêu bằng ánh mắt “thèm nhỏ dãi” cả ba thước, khiến thân hình cao lớn của hấn càng thêm cứng ngắt, tay nắm chặt thành quyền, lãnh mặt bước nhanh về phía Âu Dương Phiêu, không chút lưu tình nào liền bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng mà kéo ra ngoài.

Âu Dương Liệt dùng toàn bộ lực đạo bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn của Âu Dương Phiêu, hoàn toàn không để ý nàng đang hô đau, đem nào kéo vào một góc khuất phía sau hòn non bộ. Hấn một tay chặn người nàng, tay kia thì cầm lấy cằm nàng, lực đạo tựa hồ như muốn đem nàng bóp nát vậy, hấn cúi đầu gần đến nỗi cơ hồ cả hai chóp mũi đều đã chạm vào nhau, hấn nghiêng răng, độc ác gầm nhẹ -“Chỉ có một chút thôi mà cô đã cảm thấy thiếu nam nhân rồi sao? Chẳng lẽ tôi không thỏa mãn được cho cô sao? Vì sao bây giờ còn muốn ra ngoài “trêu hoa ghẹo nguyệt”?”

Âu Dương Phiêu ăn đau, hốc mắt hồng hồng, nàng khó khăn mở miệng –“Muội không có...”

–“Không có sao?” – Âu Dương Liệt nhất thời chặn lời nàng, bước lên từng bước khiến cho người nàng bị nẹp chặt vào hòn non bộ, đến khi thân thể hai người tựa hồ gần như dính sát vào nhau, hần liền cúi đầu, hung hăng cắn lên cánh môi kiều diễm kia, tựa như một sự trừng phạt lên cánh môi nàng ... cắn, mút, liếm không chút thương tiếc (Mik: ta nghĩ cứ để vậy thì bá đạo hơn nhiều ^^~). Hai bàn tay cũng không yên vị mà di chuyển khắp người nàng.

Âu Dương Phiêu ăn đau liền bật kêu thành tiếng.

Âu Dương Liệt đột nhiên lùi lại, khiến cho Âu Dương Phiêu nhất thời không có nơi chống đỡ mà ngã xuống đất, sau đó hần lại bước về phía nàng, ngồi xổm xuống, cúi đầu, nhìn nàng đang cố gắng đứng dậy –“Còn nói không có sao!!! Mới như vậy liền không chịu nổi, còn nói không có !!!”

Hai vang Âu Dương Phiêu run lên, nàng gất gao cắn răng, không cho phép chính mình khóc thành tiếng.

Âu Dương Liệt ngữ khí càng thêm phần tà ác –“Cút ngay cho tôi, trở về phòng cô đi, tôi không cho phép cô bước ra ngoài! Nếu cô thật sự cảm thấy bất mãn như thế, thì tôi sẽ đi lên giúp cô thỏa mãn!!!”

Hồn đản!!

Nhìn thấy tình cảnh phía trước, Thủy Nhi rốt cuộc cũng không nhịn được, thân hình nhỏ nhắn của bé liền nhanh chóng bước về phía trước, “tiểu hầu tử” này liền nhảy lên người Âu Dương Liệt, hướng về phía lỗ tai cắn xuống.

Âu Dương Liệt nhăn mặt, hai tay bắt lấy Thủy Nhi, có ý muốn đem vật nhỏ trên người quăng xuống dưới

Nhưng Thủy Nhi cũng không dễ yên, liền gất gao bám chặt trên người hần –“Hồn đản! Ai cho ngươi khi dễ Phiêu tỷ của ta!” – Nàng vừa buông lỗ tai hần ra liền bắt đầu cắn vào vai hần.

Cả một chút thịt cũng không thể ăn! Cứng quá a !!!!

Âu Dương Liệt nhú mày, mẹ nó !!! Đột nhiên lại bị một tiểu nha đầu đánh lén, đã thế còn bị gọi là hồn đản! Hai bàn tay to lớn của hần nhanh chóng chế trụ vai nàng, hạ thấp người, đem nàng quật ngã xuống đất. Toàn bộ quá trình đều diễn ra một cách chớp nhoáng!

Âu Dương Phiêu vừa nhìn thấy thế, thân hình nhỏ bé của nàng liền nhanh chóng chạy đến, không chút suy nghĩ mà dùng thân thể chính mình để đỡ cho Thủy Nhi.

Tình thế nguy cấp như vậy, Thủy Nhi liền đổ xuống người Âu Dương Phiêu, Thủy Nhi liền nhanh chóng gắng gượng đứng dậy, tay chân luống cuống, lo lắng cho thân thể của Phiêu tỷ.

–“Phiêu tỷ! Phiêu tỷ! Tỷ có sao không?”

Âu Dương Liệt cũng giật mình một cái, nhìn chằm chằm vào phản ứng của Âu Dương Phiêu, trong ánh mắt bắt gặp hiện lên chút khẩn trương mà ngay cả bản thân hần cũng không biết. Cho đến tận lúc thấy Âu Dương Phiêu vẫn ổn, hần mới nhẹ nhàng thở dài một hơi trong lòng.

Sờ sờ lỗ tai của chính mình, vẫn còn chảy máu!!! Chết tiệt!!!

Âu Dương Liệt tức giận nghiền răng nghiền lợi –“Tiểu Bạch Si, thì ra ngươi ở trong này!!!”

Thủy Nhi nâng Âu Dương Phiêu dậy, hướng về phía Âu Dương Liệt mà nhe nanh múa vuốt, kêu gào cùng uy hiếp –“Không cho phép gọi ta là Tiểu Bạch Si! Nói cho ngươi biết, đại hồn đản! Nếu ngươi còn khi dễ Phiêu tỷ, ta sẽ cho ngươi biết tay!”

Âu Dương Liệt cười lạnh, sửa sang lại quần áo –“Lam Điện Diễm có thể vì ngươi mà bỏ cả việc quan trọng trước mắt. Nếu ta bắt ngươi làm con tin, ta thiết nghĩ, cho dù ta đem Lam Điện Diễm ra hải đảo xa xôi, bảo hần để ta ở Lam Cung nửa năm, chắc chắn hần cũng sẽ đồng ý.” – Sau đó, Âu Dương Liệt liền biến sắc, cắn chặt răng uy hiếp –“Thế nào, Tiểu Bạch Si, ta cho ngươi hai con đường, nếu ngươi không cùng Âu Dương Phiêu ngoan ngoãn ở trong phòng cho đến khi lễ hội kết thúc, nếu không ta liền trực tiếp quăng ngươi cho Lam Điện Diễm xử lý!”

Thủy Nhi le lưỡi nhìn Âu Dương Liệt –“Hừ, có bản lĩnh thì bắt được ta rồi hãy nói.”

Quay người lại, vật nhỏ liền chui qua khe hở trong hòn non bộ biến mất vào màn đêm

Âu Dương Liệt nhìn theo bóng dáng Thủy Nhi, nói với Âu Dương Phiêu –“Trở về phòng ngay lập tức!” – Sau đó nhanh chóng đuổi theo Thủy Nhi. Hần phải bắt lấy vật nhỏ này trước khi Do Đề Mỗ tới, bằng không, hần có dự cảm, Tiểu Bạch Si này nhất định sẽ là đại phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Cẩn Gì Chứ?

Trái ngược với bên trong là sự náo nhiệt ở sân vườn.

Bởi vì đã khuya, ra khỏi Âu Dương gia, ngã tư đường vô cùng vắng vẻ, ánh trăng bình thản chiếu xuống, ánh đèn đường chiếu xuống những tia sáng mờ mờ.

Tại ngã tư đường yên tĩnh và vắng vẻ này xuất hiện một thân hình cao lớn, bước đi mạnh mẽ hướng về phía chiếc xe thể thao màu đen. Áo choàng màu đen bị gió thổi bay lên theo một độ cong hoàn hảo. Thân hình cao lớn có một tia cứng nhắc, che dấu đi áp lực cảm xúc đang buộc chặt của chủ nhân.

“Cha?” Tiếng hừ hừ nũng nịu như muỗi kêu của Thủy Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn chiếc cầm cương nghị của Lam Điện Diễm, nhìn đến đôi môi quyến rũ, trong giọng nói mang đầy cảm giác cẩn trọng.

Mặt Lam Điện Diễm vẫn lạnh lùng như trước, không có biểu tình gì, thậm chí không thèm liếc nhìn Thủy Nhi một cái, đi thật nhanh đến xe thể thao. Có điều trong đôi mắt đen âm u kia như thoáng phóng ra một tia sáng kì lạ.

Được cha ôm thật ấm áp, nhưng cả người cha toát lên khí lạnh cũng đủ khiến người ta sợ hãi. Thông qua cái ôm của cha cũng có thể cảm nhận được cơ bắp cha đang căng thẳng cỡ nào! Thủy Nhi nuốt nước miếng, trong mắt chuyển động liên tục, suy nghĩ không biết nên ứng phó với cha thế nào...

Chiếc xe thể thao đứng giữa màn đêm phát ra khí phách cường đại cũng như chủ nhân của nó. Lam Điện Diễm mở cửa sau, ném Thủy Nhi vào, sau đó chính mình cũng ngồi xuống.

Dù không gian bên trong xe thể thao có lớn đến đâu, nhưng chỉ cần Lam Điện Diễm tiến vào Thủy Nhi vẫn cảm thấy cảm giác áp bách đang đến gần. Thân thể cha cao lớn mang theo độ ấm của cha, hình như có thể khiến nhiệt độ trong xe nóng lên vài độ, nhưng toàn thân Lam Điện Diễm phát ra khí lạnh như băng, điều này khiến không khí trong xe gần như đóng băng. Thủy Nhi lúc này lại có cảm giác mình như đang trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng. {hana: thể là cuối cùng nóng hay lạnh, tác giả này chém kinh thật}

Lam Điện Diễm không kiên nhẫn tháo lớp mặt nạ trên mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt đẹp. Nhưng nhìn đôi mắt cuồng dã quen thuộc kia lại khiến da đầu Thủy Nhi run hết lên, trái tim không khống chế được mà đập liên hồi, một loại cảm giác không thể khống chế được khiến Thủy Nhi vô cùng hỗn loạn và lo lắng. {hana: hồi thật mọi người, bạn Thủy Nhi này có bao giờ khống chế được cái quái gì chưa?}

Bởi vì khuôn mặt cha lúc này giống như được điêu khắc từ một tảng băng ngàn năm lạnh cứng, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng đủ khiến người ta đông cứng. Quý dị đến mức người nào nhìn vào cũng cảm thấy không lạnh mà run, đôi mắt sắc bén kia lại đang điên cuồng tàn sát, bừa bãi phát ra những tia lửa nóng. Mà Thủy Nhi cảm thấy được, chỉ một chút nữa thôi mình sẽ bị tia lửa nóng đó nuốt chửng, nuốt hết.

Thủy Nhi theo bản năng lùi dần về phía sau, cho đến khi lưng dán vào cửa xe, lời nói run rẩy khế cất lên “Cái.. cái này không thể oán trách con... là tại cha nói chuyện không tính toán.... đem vứt con lên đảo.... con mới có thể...”

Khuôn mặt Lam Điện Diễm vẫn lạnh lùng như trước, cơ bắp cả người cứng nhắc, ẩn chứa mòng năng lượng rất lớn đang đợi thời cơ phát tiết, cổ họng khê run, thân hình cao lớn tiến về phía trước.

Thấy tình thế không ổn, Thủy Nhi theo phản xạ hét lên “Oa, cha không cần đánh con! Cha đã đồng ý sẽ không đánh con, không được đánh con a!” Thủy Nhi sợ hãi kêu lên, một bên cổ nặn nước mắt, bất đắc dĩ, thời điểm này cô thật sự sợ hãi, thế nhưng sao nước mắt lại không nghe lời cô thế này. Một giọt cũng không rơi ra là sao? Nước mắt kẻ không thức hiện được, chỉ có thể cố lùi người về sát cửa xe, giống con thỏ lần dán lên cửa xe.

Đang lúc Thủy Nhi nghĩ mình thật sự đã gặp phải phát xít tàn bạo đột nhiên cảm thấy cánh tay bị một cánh tay khác kéo đi, cả người lọt vào một vòng ôm ấm áp, còn chưa kịp vui mừng cả cơ thể đã bị hai cánh tay như gọng kìm xiết chặt, tường chừng như xương cốt khắp người sắp bị bẻ gãy. Một lực đạo thật lớn như muốn đem cô tiến sâu vào trong lòng cha.

Lam Điện Diễm rốt cuộc không khống chế được, cảm xúc điên cuồng tàn sát bừa bãi, đem Thủy Nhi chặt chẽ tiến vào trong lòng, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cô, cảm thụ hơi thở của cô, cảm thụ sinh mệnh của cô.

Cho đến giờ Lam Điện Diễm vẫn không dám nghĩ lại, khi anh biết Thủy Nhi mất tích trên đảo anh đã sợ hãi thế nào, tâm tình rối bời. Khi anh bỏ hết tất cả những công việc khẩn cấp, lao về Âm Nguyệt Đảo như mãnh thú, lệnh cho tất cả mọi người trên đảo tìm tung tích cô khắp nơi mà không thấy, khi đó anh tưởng mình đã phát điên rồi. Anh còn vận dụng toàn bộ hạm đội tàu ngầm tiếp tục tìm kiếm xung quanh khu vực Âm Nguyệt Đảo mà vẫn không tìm thấy cô, lúc ấy anh còn tưởng mình đã không còn chút hi vọng nào rồi. Chỉ cần nghĩ đến khả năng Thủy Nhi có thể gặp bất trắc gì đó, Lam Điện Diễm sợ đến mức không thở nổi. Khi đó, anh thật sự hối hận, tự trách, mọi cảm giác đau đớn đồng loạt xâm chiếm trái tim anh. Cả đời Lam Điện Diễm chưa bao giờ cảm thấy uể oải và phát điên như thế.

Sau khi nhận được báo cáo của Âu Dương Liệt, cảm giác mừng như điên lại vây lấy anh. Nhưng ngay sau đó, anh lại rơi thẳng xuống địa ngục. Chỉ cần nghĩ đến Do Đế Mỗ kia coi trọng Thủy Nhi, anh hận không thể mọc cánh lập tức bay trở về. Hung hăng uy hiếp Ân Dương Liệt mới có thể đuổi kịp đến đây, hoàn hảo, trái tim của anh không việc gì...

Đây chính là ngày mà suốt đời này Lam Điện Diễm cũng không thể quên, đây cũng là một ngày diễn ra một hoạt động nước sôi lửa bỏng. Quả thật không biết làm thế nào với tiểu yêu tinh này đây.

“Cha... cha... buông con ra, con không thờ được... đau... khụ khụ...” Thủy Nhi cảm thấy xương cốt khắp người đã bị Lam Điện Diễm bóp nát, cảm

giác áp bách thật lớn khiến cô không thờ nổi, không thể thờ nổi.

Lam Điện Diễm lúc này mới ý thức được mình đã dùng bao nhiêu lực, thật nhanh buông Thủy Nhi ra, bàn tay to lớn túm lấy vai cô, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào cô, ánh lửa nóng rực trong mắt quét qua từng chỗ từng chỗ trên người cô, từng chút từng chút xem xét, một lần nữa xác nhận cô vẫn bình an vô sự. Sau đó kéo cô lại gần, mạnh mẽ hôn lên trán cô, hai má, môi, vành tai, tóc, bả vai...

Mỗi tác trên da thịt đều không buông tha, anh hôn vội vàng và mãnh liệt, bão táp dừng trên mặt Thủy Nhi, trên người, điên cuồng lướt qua mọi vị trí, cuối cùng lại quay lại cánh môi mềm mại, hung hăng hôn sâu, cắn cắn nuốt nuốt, mút vào, thậm chí là chà đạp! Nụ hôn này giống như được hôn bằng cả sinh lực của anh, cả người hoá thành ngọn lửa lớn, tựa hồ như muốn nuốt chửng Thủy Nhi....

Thủy Nhi bị sự nhiệt tình điên cuồng của cha làm cho không chịu nổi, vội vàng đưa tay lên không ngừng đâm vào bả vai anh.

A a... không được... a a... cô sắp nghẹn chết rồi... lồng ngực hoàn toàn không còn chút không khí! Xương cốt cũng sắp bị bóp nát! Mỗi đau quá, đầu lưỡi cũng đau!! Mỗi chỗ bị bàn tay nóng bỏng kia chạm đến cũng đau...!

Không chịu nổi nhiệt tình, nước mắt Thủy Nhi bắt đầu rơi.. dần dần ngất đi.

Cô gái nhỏ trong lòng mình mềm nhũn là đi, ngọn lửa trong lòng Lam Điện Diễm dần dần tàn lụi, vội vàng buông Thủy Nhi ra, một bên sốt ruột thở phì phò, một bên nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má Thủy Nhi “Bảo bối, bảo bối, mau tỉnh lại...”

Thủy Nhi từ từ mở mắt, đôi môi sưng đỏ chu ra oán giận “Cha làm cái gì mà đánh con tới tấp vậy?”

“Cái gì?” Lam Điện Diễm nhíu mày, sờ sờ trán Thủy Nhi, bình thường, hoàn toàn không nóng

Thanh âm Thủy Nhi càng thêm ai oán “Trừng phạt đáng sợ vậy sao!” So với bị đánh vào mông càng đáng sợ hơn.

Thấy Lam Điện Diễm cúi đầu, hai tay Thủy Nhi nhanh chóng bịt miệng, đầu điên cuồng lắc “Không cần, Thủy Nhi không muốn! Thủy Nhi sẽ ngoan! Nhất định sẽ ngoan...”

Lam Điện Diễm bật cười, hít một hơi thật sâu, không chế lực, một lần nữa ôm Thủy Nhi vào lòng, bàn tay to dịu dàng vuốt ve bả vai và lưng cô, bắt đầu dĩ thờ dài.

Thủy Nhi, Thủy Nhi của tôi, khi nào thì em mới có thể hiểu được đây...

Chiếc xe thể thao màu đen nhanh chóng rời khỏi ngã tư đường yên tĩnh.

Thủy Nhi không ngồi ở ghế phụ mà ngồi trực tiếp trên lòng cha, đầu còn dựa lên tay cha. Rất may là ghế lại rộng rãi không ảnh hưởng gì đến việc lái xe của Lam Điện Diễm, Thủy Nhi nhìn đôi tay thon dài đang nắm tay lại, nghịch ngợm “Cha, cha để con cầm lái đi.”

Lam Điện Diễm nhíu mày, không biết làm thế nào. Ngón tay thon dài trượt xuống, buông lỏng, nương theo độ cong của một khúc ngoặt, quay tay lái chuyển sang một con đường khác.

Thủy Nhi vẻ mặt khoa trương, trong giọng nói có dấu vết lấy lòng “cha, quả tuyệt vời.. cha để con thử được không?”

Lam Điện Diễm vòng một tay ra sau lưng Thủy Nhi, đem người cô dán lên người mình, dùng một tay nắm tay lái.

Thủy Nhi quay người lại ngồi lên đùi Lam Điện Diễm, vòng tay ôm lấy cổ anh, đóng đưa lấy lồng hôn lên mặt anh, nũng nịu hừ hừ “Cha...”

Khoé miệng Lam Điện Diễm khẽ cong lên, trên thực tế anh đã nghĩ, nếu đem Thủy Nhi nhốt trong tháp ngà voi, không chỉ cướp đi niềm vui của cô, hơn nữa còn không cho anh có cơ hội bảo vệ. Thủy Nhi bản tính quật cường, nói không chừng có thể liều mạng lao khỏi nhà giam, thậm chí không tiếc đầu rơi máu chảy, tựa như lúc này đây, ngược lại còn để cô đặt mình vào trong mối nguy hiểm.

Cho nên nếu muốn bảo vệ cô thật tốt chỉ còn một cách, đó là phải khiến cô biến thành người bản lĩnh hơn người, phải dạy cho cô biết cách hoá giải mọi hiểm nguy.

Cho dù bản thân không tình nguyện buông tay, nhưng vì niềm vui và sự an toàn của Thủy Nhi, Lam Điện Diễm cuối cùng cũng đưa ra được quyết định gian nan này.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sùng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 60.2

“Được không? Cha..” Thủy Nhi không buông tha tiếp tục túm ngực áo Lam Điện Diễm lắc lắc.

“Con cam đoan ta nói gì sẽ làm theo?” Lam Điện Diễm cuối cùng cũng phải chịu thua.

Thủy Nhi giống con gà mổ thóc, mãnh liệt gặt đầu.

Lam Điện Diễm khoé miệng khẽ cười nhưng mặt vẫn làm bộ cau có, một tay đỡ lấy lưng áo Thủy Nhi, để cho cô ngồi ngay ngắn trên đùi mình, sau đó chuyển tay lại qua cho cô.

Bắt đầu dạy lái xe.

Thủy Nhi quả thật vô cùng hưng phấn, sau lần đem xe đâm vào lò sưởi cô đã bị cấm không cho động vào xe, lúc này ngã tư đường vừa vắng không có ai. Đây chính là thời điểm luyện lái xe tốt nhất – Đêm khuya.

Không đến năm phút Thủy Nhi đã nắm hết được những điểm quan trọng, Lam Điện Diễm một lần nữa khẳng định quyết định của mình là chính xác. Nhìn xem, Thủy Nhi của anh chính là thiên tài. Chỉ cần luyện tập một chút, tất cả mọi hạng mục cô nhất định trở thành người ưu tú nhất. Cô chính là niềm tự hào của anh, cô sẽ là một thành viên xuất sắc của Âm Dạ Môn.

Lam Điện Diễm đem tay lái giao cho Thủy Nhi, để mình cô tự khống chế. Có điều, xe vẫn nằm trong sự kiểm soát của Lam Điện Diễm.

Thủy Nhi đi được một lúc và muốn Lam Điện Diễm ngồi vào ghế phụ, để mình cô tự lái.

Lam Điện Diễm chỉ biết cự tuyệt bằng cách im lặng.

Phương pháp của Thủy Nhi lại có nhiều, cường bức, làm nũng, lấy lòng, đùa bỡn... đủ mọi thủ đoạn, cuối cùng Lam Điện Diễm bị đuổi khỏi ghế lái.

Cuối cùng Thủy Nhi cũng đã có thể tự mình lái xe. Thủy Nhi không biết chiếc xe này, ngoại trừ Lam Điện Diễm ra chưa có ai có thể điều khiển nổi nó.

“Chúng ta đừng về Lam Cung, đi hóng gió có được không?” Thủy Nhi càng lái càng thuận tay, đang lúc hưng phấn sao có thể về nhà đây.

“Được.” Chả cần không làm gì vượt quá nguyên tắc, chuyện gì Lam Điện Diễm cũng có thể nghe theo cô. Mà nguyên tắc lớn nhất của Lam Điện Diễm chính là – Thủy Nhi phải khỏe mạnh, an toàn và vui vẻ.

“Cẩn thận!” Lam Điện Diễm một bên túm tay lái, tránh xe khỏi chỗ nguy hiểm.

“Được, chúng ta đi hóng gió.”

“Giờ sao?”

“Đứng.”

“Đi đến Thánh Tuyền Hồ?”

“A! Cha...” Thủy Nhi khoa trương cảm thán “Con yêu cha.”

Một câu nói vô tâm của Thủy Nhi nhưng cũng đủ khiến trái tim Lam Điện Diễm đập nhanh vài nhịp. “Được..” Lam Điện Diễm khẽ gọi “Thủy Nhi?”

“Chuyện gì?” Ánh mắt Thủy Nhi chăm chú nhìn về phía trước.

“Dừng xe.” Lam Điện Diễm nhìn chằm chằm vào Thủy Nhi.

“Vì sao?” Thủy Nhi vẫn tập trung lái xe, không quay đầu nghiên cứu biểu tình của cha.

“Dừng xe!”

“Có chuyện gì?”

“Bảo bối, mau!”

“Có việc gấp sao cha?”

Xe dừng, giây tiếp theo cả người Thủy Nhi bị Lam Điện Diễm kéo vào trong lòng, cúi đầu oán hận hôn xuống.

Đúng vậy. Bảo bối vô địch, bởi vì ta muốn hôn em!

Thủy Nhi bị hôn đến thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng, thật vất vả mới có thể đẩy được Lam Điện Diễm ra. Nhìn đôi mắt nóng rực của cha, Thủy Nhi hỏi một câu khiến Lam Điện Diễm chỉ muốn học máu “Cha, con lại làm sai gì sao?” Cha vì sao lại muốn trừng phạt con.

Lam Điện Diễm điên cuồng, nhưng là một người đàn ông lạnh lùng anh không thể nào giải thích tình cảm của mình cho Thủy Nhi. Huống hồ chuyện này cũng không thể nói với hai ba câu được, đây là chuyện mà đương sự cần phải tự mình cảm nhận.

Ai... Thủy Nhi, em khi nào mới có thể hiểu đây!

Ai... Thiên tài của tôi, tiểu bạch thỏ của tôi.

Xe chạy đến hồ Thánh Tuyền là hết đường, cũng không có cầu.

“Cha gạt người, nơi này làm sao mà hóng gió? Không có cầu á!”

Lam Điện Diễm xuống xe, đồng thời ôm Thủy Nhi xuống.

Ôm cô đến một tháp bên cạnh hồ.

“Thủy Nhi, cha sẽ không lừa con.”

“Hừ, lần trước cha nói cùng con đi xem mặt trời mọc, cuối cùng là bỏ rơi con trên đảo đầy thối?” Thủy Nhi vẫn ghi hận trong lòng.

Lam Điện Diễm bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình bị một cô nhóc bật lại. “Một lần đó là cha không đúng, hôm nay cha đền cho con.” Lam Điện Diễm chỉ vào đỉnh núi phía trước. “Chúng ta hóng gió xong sẽ lên đỉnh núi xem mặt trời mọc, được không?”

Thủy Nhi nhăn mặt, “Cha lại gạt người, nơi này làm gì có núi.”

Không trả lời, Lam Điện Diễm ôm Thủy Nhi lên trên tháp. Tới đỉnh tháp Thủy Nhi mới phát hiện, thì ra từ trên đỉnh tháp có thể nhìn thấy núi Thánh Nữ.

“Thế nào? Thủy Nhi, hóng gió cũng có hai loại, có thể dùng xe đi, cũng có thể trực tiếp bay đi.”

Thủy Nhi cắn môi cười cười. Trái ngược với lúc trước, khoé mắt cô lúc này đều mang theo một chút ngọt ngào như gió xuân tháng ba, ngẩng đầu nhìn Lam Điện Diễm, đôi mắt to trong suốt “Nơi này là cha sửa lại sao?” Cây cầu hôm đó không phải đã sập rồi sao.

Lam Điện Diễm bị ánh mắt trong suốt của Thủy Nhi nhìn vào, cả người mềm nhũn, thanh âm có chút chột dạ “Đúng.”

Ý cười nơi khoé miệng Thủy Nhi càng lúc càng sâu, ngọt ngào đến tận đáy mắt “Cha làm vì Thủy Nhi sao?”

Lam Điện Diễm lần nữa bị đôi mắt yêu mị của Thủy Nhi nhìn, đôi mắt xinh đẹp khiến trái tim anh đập nhanh mấy nhịp, khó khăn phun ra một chữ “Đúng.”

Thủy Nhi kiễng mũi chân, vòng tay qua cổ anh, chụt, hôn lên cằm anh. {hana: chắc tại cao quá hêm hôn lên môi được á.. hê hê}

Lam Điện Diễm giật mình, sau đó lồng ngực vui sướng như muốn nổ tung, bàn tay to lớn nắm đầu Thủy Nhi đang muốn rút về, lập tức tìm kiếm đôi môi ngọt ngào, hôn thật sâu, không ngừng chế lừa tình đang lan tràn khắp ngực, tình tế nhắm nháp.

Một lúc lâu sau Lam Điện Diễm mới buông khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Thủy Nhi ra, dưới ánh trăng đôi mắt mờ sương của Thủy Nhi sờ sờ rồi vụt sáng nhìn cha, cánh môi mềm mại khẽ mở ra rồi lại đóng lại...

Lam Điện Diễm thấy Thủy Nhi sắp mở miệng, khẽ đặt ngón tay lên đôi môi non mềm, khàn khàn nói “Hừ, bé con, không cho phép sát phong cánh, đây là hôn, không phải trừng phạt, cha cam đoan!”

Thủy Nhi buống bình khê nhếch môi, hàm răng trắng khê cắn ngón tay anh. Sau đó lập tức buông ra, nhỏ giọng “Con biết, cha...”

Lam Điện Diễm hít một hơi, cảm xúc nhanh chóng theo hơi thở truyền đến khắp cơ thể, tiến thẳng xuống bên dưới.

Bé con là đang cố ý câu dẫn anh sao?

Nhìn là Thủy Nhi, mặt ửng hồng, đôi mắt trong như nước hồ thu, cười cười nhìn mình, Chúa ơi, cái này chắc chắn là đang câu dẫn!

“..Vâng, con biết, bởi vì lần này cha không cần con.” Thủy Nhi thành thật nói.

Lam Điện Diễm nhũn mảy, nhụt chí nhìn Thủy Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Ma Sủng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.